۱۸۲
۴-۲

روز نوروز سنه هزار سیصد و هشت
مقدار چهار ساعت از یوم لحد گذشته در
۲۸ شهر صفر تحویل سال شد
وقت دعوای اردو بیرون

۱۸۲

جمهوری اسلامی ایران

کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی

کتاب: مجموعه

مؤلف:

موضوع:

شمارهٔ اختصاصی (۱۸۲) از کتب اهدائی

شماره ثبت کتاب: ۲۱۱۹۰۵

روز نوروز سنه هزار سیصد و هشت
مقدار چهار ساعت از یوم الاحد گذشته در
۸ ماه صفر تحویل سال شد
وقت دعوای اردو بروک

بسم الله الرحمن الرحیم

اخبرنا الشیخ ابو جعفر محمد بن بابویه باسناده الی مولانا الامام ابی عبد الله
جعفر بن محمد الصادق علیه الصلوة والسلام عن ابیه عن جده عن ابیه
قال ان رسول الله صلی الله علیه واله اوصی علیاً علیه السلام
فقال فیما اوصی به انه قال یا علی من حفظ من امتی اربعین حدیثاً یطلب
بذلک وجه الله عز وجل والدار الاخرة حشره الله یوم القیمة مع
النبیین والصدیقین والشهداء والصالحین وحسن اولئک رفیقاً
قال علی علیه السلام یا رسول الله ص اخبرنی ما هذه الاحادیث فقال
ان تؤمن بالله وحده لا شریک له وتعبده ولا تعبد غیره وتقیم
الصلوة الصلوة بوضوء سائغ فی مواقیتها ولا تؤخرها من غیر علة
فان تاخیرها من غیر علة غضب الله عز وجل وتؤدی الزکوة
وتصوم شهر رمضان وتحج البیت اذا کان لک مال وکنت
مستطیعاً وان لا تعق والدیک ولا تاکل مال الیتیم ظلماً ولا
تاکل الربوا ولا تشرب الخمر ولا شیئاً من اشربة المسکرة وان لا
تزنی ولا تلوط ولا تمشی بالنمیمة ولا تحلف بالله کاذباً ولا
تسرق ولا تشهد شهادة الزور لاحد قریباً کان او بعیداً وان
تقبل الحق ممن جاء به صغیراً کان او کبیراً وان لا ترکن الی الظالم
وان کان

وان کان حمیماً قریباً ولا تعمل بالهوی ولا تقذف المحصنة ولا
ترائی فان الیسیر الریاء شرک بالله عز وجل ولا تقول القصیر یا قصیر
ولا الطویل یا طویل ترید بذلک عیبه ولا تسخر من خلق الله
وان تصبر علی البلاء والمصیبه وان تشکر نعم الله التی
انعم بها علیک وان لا تامن عقاب الله علی ذنب تصیبه
وان لا تقنط من رحمة الله وان تتوب الی الله عز وجل
من ذنوبک فان التائب من الذنب کمن لا ذنب له وان لا
تصر علی الذنب مع الاستغفار فتکون کالمستهزئ بالله و
ایاته ورسله وان تعلم ان ما اصابک لم یکن لیخطئک
وما اخطاک لم یکن لیصیبک وان لا تطلب سخط الخالق
برضا المخلوق ولا تؤثر الدنیا علی الاخرة وان تؤثر
الاخرة علی الدنیا فان الدنیا الفانیة والاخرة الباقیة
وان لا تبخل علی اخوانک بما تقدر علیه وان تکون سریرتک
کعلانیتک وان لا تکون علانیتک حسنة وسریرتک
قبیحة وان فعلت ذلک کنت من المنافقین وان لا تکذب
ولا تخالط الکذابین وان لا تغضب اذا سمعت حقاً وان
تؤدب نفسک واهلک وولدک وجیرانک علی حسب الطاقة

وان تعمل بما علمت ولا تعامل احداً من خلق الله عز وجل الا بالحق
وان تكون سهلاً للقريب والبعيد وان لا تكون جباراً عنيداً
وان تكثر التسبيح والتهليل والدعاء وذكر الموت وما بعده من القيمة
والجنة والنار وان تكثر من قرائة القران وتعمل بما فيه. وان
تنظر الى كل ما لا ترضى فعله لنفسك فلا تفعله بغيرك باحد من المومنين
وان لا تمل من فعل الخير ولا تتفضل على احد وان لا تمن على احد
اذا انعمت عليه وان تكون الدنيا عندك سجناً حتى يجعل الله
لك جنته فهذه الاربعين حديثاً من استقام عليها وحفظها
عني من امتي دخل الجنة برحمة الله وبركاته وكان من افضل الناس و
احبهم الى الله تعالى وحشره مع النبيين والصديقين والشهداء
والصالحين وحسن اولئك رفيقاً ويجب جهاد الانسان نفسه
بمنعها من المحرمات وجبرها على الواجبات خصوصاً القيام بفرض
الجوارح والحقوق الواجبة للمومن وتحصيل العلم واليقين
والتوكل على الله والرجاء له والخوف منه وحسن الظن به وطاعة
الله وترك معصيته وملازمة الورع والعفة وايثار رضى الله
وتدبر العاقبة والانصاف والعدل واصلاح النفس واجتناب
الذنب واللذات المحرمة وحقير الذنوب وكفران النعمة ويجب

ويجب اجتناب الكبائر وهي كثيرة ومن اكبر الكبائر الشرك
بالله واليأس من رحمة الله والامن من مكر الله والعقوق والقتل و
القذف والربا والزنا واللواط ومنع الزكوة والسحر وشهادة الزور
والسرقة وشرب الخمر والقمار واللواط والكذب والاسراف
وحبس الحقوق والاشتغال بالملاهي والاصرار على الذنب
هذا اخر ما وجدنا في بداية الهداية من تصانيف عمدة العلماء
قدوة الفضلاء الشيخ السعيد الشيخ محمد الحر العاملي عامله الله
بلطفه الخفي

اي نام دلكشاي تو عنوان كارها خال ره تو آب رخ اعتبارها
خورشيد ومه دو قطره ز باران فيض تو
مدي ز جنبش قلمت روزگارها
باشد شفق ز بيم تو هر شام بر فلك
رنك پريده ز رخ لاله زارها
انكشتي از براي شهادت شود بلند
سروي كه قد كشد ز لب جويبارها
از بهر خوندن رقم قدرت بهار
اوراق كل شمرده بانكشت خارها

لطفت برات روزي مردم نوشته است
با خط سبز بر ورق كشت زارها
ديوانه خيال تو هر جا كه پا نهد
ريزد ز شور عشق تو طرح بهارها
جان داده اند راه روان بسكه از غمت
هر سنك در رهت شده سنك مزارها
موج سراب نيست كه در جستجوي تو
افتاده اند از پي هم بي قرارها
با خامه كي توان ره وصف تو قطع كرد
منزل كجا و رهروي بي سوارها
راه ثناي ذات ترا چون روم كه من
دارم بدوش از كنه خويش بارها
كر بايدم كشيد ندامت بقدر جرم
خوش كوته است مدت اين روزگارها
چون آوري بحشر من روسياه را
از نسبتم شوند خجل شرمسارها
واعظ اكرچه نيست اميدم بخويشتن

دست مراست

دست مراست ودامن اميدوارها
تسخير ملك فقر كن و پادشاه باش
از دست برده لشكر غم در پناه باش
تا چند مرده هوس خواب غفلتي
برخيز و زنده نفس صبحگاه باش
پيشت رهيست سخت و تو در جامه خواب نرم
برخيز در تهيه اسباب راه باش
هر سو چه بلاي وحس پوش لذتيست
ايدل تمام چشم و سر و پا نكاه باش
تا لطف حق كشد ببرت همچه كهربا
خود بينوا و نان ده مردم چو كاه باش
واعظ بس است دامن تر از كنه كنون
تر دامن از سرشك ز بيم كناه باش

اي خوش آن عزلت كه كرديم از دردها خلاص
ما ز روي مردم مردم ز روي ما خلاص
هست تا دل با غم عالم سر و كارش بجاست

کشتی از رفتن نکردد هرکز از دریا خلاص
روی آسایش نمی بیند دل پر آرزو
خانه زنبور هرکز نیست از غوغا خلاص
میرسد از پی برات خط بقد طاقتم
تا ز دست انداز زلفش میکنم خود را خلاص
در قیامت هم مکن واعظ خلاصی آرزو
تا ناسازی خویش از آسایش دنیا خلاص

عهد شباب رفت نشد هیچ کار حیف
دست طلب نچید کلی زین بهار حیف
عمر دراز رفت و نشد فکر توشهٔ
از دست شد طناب و نه بستیم بار حیف
با این سیاه رویی و آلوده دامنی
رفتیم همچه سیل از این کوهسار حیف
داریم چشم کریه ز یاران بروز مرك
ما خود بروز خود نکریستیم زار حیف
شد عمر و آه حسرتی از دل نشد بلند
نخلی نکاشتیم در این جویبار حیف
ان مستی جوانی و این ضعف پیری است
مارا دمی ز عمر نیامد بکار حیف
فردا ست اینکه قدر شناسان دردمند
خواهند کفت حیف ز واعظ هزار حیف
هرکس ز اصل خویش بی غش باشد
نا کس بلباس زود رسوا کردد
مانند ز ر قلب کرد و کش باشد

عن ابی ذر قال قال النبی صلی الله علیه و [آله] یا اباذر الجلوس ساعة عند المذاکرة العلم احب الی الله من قیام الف لیلة یصلی فی کل لیلة الف رکعة والجلوس ساعة عند مذاکرة العلم احب الی الله من الف غزوة وقراءة القران کله فقال رسول الله صلی الله علیه و آله یا اباذر الجلوس ساعة مذاکرة العلم احب الی الله من قراءة القران کله اثنی عشر الف مرة علیکم بمذاکرة العلم فان بالعلم تعرفون من الحرام یا اباذر الجلوس ساعة عند مذاکرة العلم خیر لك من عبادة سنة صیام نهارها و قیام لیلها والنظر الی وجه العالم خیر لك من عتق الف رقبة بحار الانوار عن ابی عبد الله ع کان امیر المؤمنین ع یقول ان من حق العالم ان لا تکثر علیه السؤال ولا تاخذ بثوبه واذا دخلت علیه وعنده قوم فسلم علیهم جمیعا وخصه بالتحیة دونهم واجلس بین یدیه ولا تجلس خلفه ولا تغمز بعینك ولا تشر بیدك ولا تکثر من القول قال فلان وقال فلان خلافا لقوله ولا تضجر بطول صحبته فانما مثل العالم مثل النخلة تنتظرها حتی یسقط علیك منها شیء والعالم اعظم اجرا من الصائم القائم الغازی فی سبیل الله ان شاء الله تعالی روی عن ابی عبد الله ع قال ایما مؤمن منع مؤمنا شیئا مما یحتاج الیه هو یقدر علیه من عنده او من عند غیره اقامه الله یوم القیمة مسودا وجهه ز رقه عیناه مغلولة یداه الی عنقه فیقال هذا الخائن الذی خان الله و رسوله ثم یؤمر به الی النار

هر مؤمن که این هشت اسم را با خود نکاه دارد از کل مکروهات محفوظ باشد یا صابر یا صبور یا شاکر یا شکور یا غافر یا غفور یا رحمن یا رحیم لحفظ المطاع قل للذین کفروا ستغلبون وتحشرون الی جهنم

وبئس المهاد جهت سردی معده سودمند بود و تبهای بلغمی و سوداوی و سردی و انثیین و فواق که از کثرت بلغم بود زایل کند و از معجونهای رومی بود صنعت آن زیره کرمانی در سرکه جوشانیده یکشبانروز بعد از آن در سایه خشك کرده و بریان کرده دو رطل بغداد فلفل سی درم زنجبیل چهل درم و رق سداب خشك چهل درم بورهٔ ارمنی ده درم سلیخه دارچینی فرفر جب بلسان سنبل الطیب مصطکی از هریك چهار درم مجموع را کوفته و بخته با سه چندان عسل کف کرفته بسرشند شربتی یکمثقال یا دو مثقال بخورد نافع است

من نزل به القحط من امتك فانی انما ابتلی اهل الذنوب بالقحط فلیجاروا الی جمیعا ولیجاروا الی جائرهم ولیقل یا معیننا علی دیننا با حیائه انفسنا بالذی نشر علینا من رزقه نزل بنا امر عظیم لا یقدر علی تفریجه عنا غیر منزله عجز العباد عن تفریجه وقد اشرف الابدان علی الهلاك واذا هلکت هلك الدین یا دیان العباد فدبر امورهم بتقدیر ارزاقهم لا تحولن بیننا وبین رزقنا وهنئنا مما اصبحنا فیه من کرامتك

لك متعرضين قد اصبت من لا ذنب له من خلقك بذنوبنا
فصل على محمد وال محمد وارحمنا بمن جعلته اهلاً لذلك حين
تسأل به يا رحيم لا تحبس عن اهل الارض ما في السماء وانشر علينا
رحمتك وابسط علينا كنفك وعد علينا بقبولك وعافنا
من الفتنة في الدنيا وشماتة القوم الكافرين يا ذا النفع والضر
ان اجبتنا فبلا تقديم منا لاعمال حسنة ولكن لاتمام ما بنا
من النعم وان رددتنا فبلا ظلم منك لنا ولكن بجنايتنا فاعف
لنا قبل انصرافنا واقلبنا بانجاح الحاجة يا رحيم فانه ان لم يرد
بما امرتك به احد غيري حولت لاهل تلك البلدة بالشدة رخاء
وبالخوف امناً وبالعسر يسراً وذلك لاني قد علمتك له دعاءً عظيماً
ومن اراد الخروج من بيته لحاجة او سفر فاخر
ان او دبر سالماً مع قضائه له الحاجة وليقل حين يخرج من بيته
بسم الله مخرجي وباذنه خرجت وقد علم قبل ان اخرج
خروجي وقد احصى بعلمه ما في مخرجي ومرجعي توكلت على
الاله الكبير الاكبر توكل مفوض اليه امره مستعين به على شؤونه
مستزيد من فضله مبرئ نفسه من كل حول ومن كل حول و
من كل قوة الا به خروج ضعيف ضرير يدعو لضره الى من يكشفه

يكشفه وخروج فقير خرج بفقره الى من يسده وخروج عائل
خرج بعيلته الى من يغنيها وخروج من دبر اكبر ثقته واعظم
رجائه وافضل امنيته الله ثقتي في جميع اموري كلها به فيها
جميعاً استعين ولا شيء الا ما شاء الله في علمه اسأل الله خير المخرج
والمدخل لا اله الا هو اليه المصير فانه اذا قال ذلك وجهت
له السرور في مخرجه ومدخله واذيته سالماً قال رسول الله
صلى الله عليه واله القبر ينادي كل يوم بخمس كلمات انا بيت
الوحدة فاحملوا الي انيساً وانا بيت التراب فاحملوا الي فراشاً
وانا بيت الظلمة فاحملوا الي سراجاً وانا بيت الحية فاحملوا
الي ترياقاً وانا بيت الفقر فاحملوا الي كنزاً قيل يا رسول الله ص
ما مونس القبر قال تلاوة القران مونسه والعمل الصالح فرشه
وصلوة الليل سراجه والصدقة ترياقه وكلمة توحيد كنزه صدق
رسول الله قال رسول الله ص اربعة اشياء تزيل اربعة اشياء الغضب
يزيل العقل والحسد يزيل الدين والطمع يزيل الحياء والغيبة
يزيل العمل الصالح قال الرسول ص يقول الكلب الحمد لله الذي خلقني
كلباً ولم يخلقني خنزيراً ويقول الخنزير الحمد لله الذي خلقني خنزيراً ولم
يخلقني كافراً ويقول الكافر الحمد لله الذي خلقني كافراً ولم يخلقني

منافقاً ويقول المنافق الحمد لله الذي خلقني منافقاً ولم يخلقني تارك
الصلوة قال النبي ص اذا قام الرجل الى الصلوة فقال الله اكبر خرج
من الذنوب كيوم ولدته امه المؤمن في المسجد كالسمكة في
الماء والمنافق في المسجد كالطير في القفس وعن الصادق ع
من قراها اخرجه الله من قبره على ناقة من نوق الجنة
در کتاب تفسیر از حضرت امام حسن عسکری ع نقلست که هر گاه
وضو یا غسل کردی بعد از ان این دعا خوندی هر کس بخواند
گناهان او مثل برگ درختان بریزد و بهر قطرهٔ اب وضو
یا غسل او حق سبحانه و تعالی ملکی بیافریند که تسبیح و تهلیل و
تکبیر و تقدیس الهی میکرده باشد و صلوات بر محمد و ال او
بفرستد و ثواب ان از خواننده باشد و گناهانش امرزیده
شود دعا اینست سبحانك اللهم وبحمدك اشهد ان لا
اله الا انت استغفرك واتوب اليك واشهد ان محمداً عبدك
ورسولك واشهد ان علياً وليك وخليفتك بعد نبيك
على خلقك واولياؤك وخلفائك واوصيائوه واوصيا
ئوك در بیان امری چند است که موجب دفع
نحوست ایام میشود بدانکه توکل و تفویض و اعتماد بر جناب
اقدس

رفع نحوست

اقدس الهی نمودن در جمیع امور و استمداد از ائمه نمودن
هر نحوستی را بسعادت مبدل میگرداند و توسل بایات
کریمهٔ قران و دعا و تصدق و تدارك هر یك از اینها میکند
چنانچه در حدیث معتبره وارد شده است که ایة الکرسی
بخوان و هر روز که خواهی حجامت بکن و تصدق بکن و هر روز
که خواهی سفر بکن و در احادیث بسیار وارد شده است
که تصدق و دعا رد میکند بلاهای برزخ را و در حدیث دیگر
منقول است که از سهل بن یعقوب که بخدمت امام علی نقی ع
رفتم و حدیثی که از حضرت امام جعفر صادق ع منقولست
در باب اختیارات روز بان حضرت عرض کردم و تصحیح نمودم
پس گفتم که اکثر روزها چیزی چند هست که مانع رفتن طلب
حوائج است و بسیار است که ما را ضرور میشود در این
روزها حرکت کودن و متوجه مطالب شدن حضرت
فرمود که یا سهل ولایت و محبت ما اهل بیت نگاه دارنده
حافظ شیعیان است از جمیع بلاها اگر با ولایت بلجهٔ دریاها
و صحراها و بیابانها درمیان حیوانهای درنده یا دشمنان
جن و انس بروند هر اینه ایمن اند از شر ایشان ببرکت

ولایت ما پس اعتماد کن بر خدا وخالص کن ولایت خود را
از برای ما وبهر جانب که خواهی متوجه شو وچون نماز صبح
کنی سه مرتبه این دعا را بخوان اصبحت اللهم معتصما بذمامك صبح
المنیع الذی لا یطاول ولا یحاول من کل طارق وغاشم من سائر
من خلقت من خلقك الصامت والناطق فی جنة من کل مخوف
بلباس سابغة ولاء اهل بیت نبیك محتجزا من کل قاصد
لی اذا اذیة بجدار حصین الاخلاص فی الاعتراف بحقهم و
التمسك بحبلهم جمیعا موقنا ان الحق لهم ومعهم وفیهم وبهم
اوالی من والوا واعادی من عادوا واجانب من جانبوا
فصل علی محمد وال محمد واعذنی اللهم بهم من شر کل ما اتقیه
یا عظیم حجزت الاعادی عنی بدیع السموات والارض انا جعلنا
من بین ایدیهم سدا ومن خلفهم سدا فاغشیناهم فهم لا یبصرون
در شام سه مرتبه این دعا را بخواند پس در امان خدای تعالی
خواهی بودن از هر چه حذر مینمائی در حفظ وحمایت
الهی خواهی بودن از هر چه از ان میترسی واگر روز نحس
خواهی پی کاری روی پیش از متوجه شدن سوره حمد
ومعوذتین وایة الکرسی وانا انزلناه بخوان واین ایات از سوره

از سوره ال عمران بخوان ان فی خلق السموات والارض و
اختلاف اللیل والنهار لایات لاولی الالباب الذین
یذکرون الله قیاما وقعودا وعلی جنوبهم ویتفکرون
فی خلق السموات والارض ربنا ما خلقت هذا باطلا
سبحانك فقنا عذاب النار ربنا انك من تدخل النار
فقد اخزیته وما للظالمین من انصار ربنا اننا سمعنا
منادیا ینادی للایمان ان امنوا بربکم فامنا ربنا فاغفر
لنا ذنوبنا وکفر عنا سیئاتنا وتوفنا مع الابرار ربنا واتنا
ما وعدتنا علی رسلك ولا تخزنا یوم القیمة انك لا تخلف
المیعاد پس این دعا را بخوان اللهم بك یصول الصائل
ولا حول لکل ذی حول الا بك ولا قوة یمتاز بها ذو قوة
الا منك بصفوتك من خلقك وخیرتك من بریتك محمد
نبیك وعترته وسلالته علیه وعلیهم السلام صل علیهم
واکفنی شر هذا الیوم وضرره وارزقنی خیره ویمنه واقض
لی فی متصرفاتی بحسن العافیة وبلوغ المحبة والظفر بالامنیة
وکفایة الطاغیة الغویة وکل ذی قدرة لی علی اذیة حتی اکون
فی جنة وعصمة من کل بلاء ونقمة وابدلنی من المخاوف فیه

امنا ومن العوایق فیه یسرا حتی لا یصدنی صاد عن المراد ولا
یحل بی طارق من اذی العباد انك علی کل شیء قدیر والامور
الیك تصیر یا من لیس کمثله شیء وهو السمیع البصیر فصل
بدانکه مسافر باید که تربت جناب امام حسین ع وانگشتر
عقیق یمنی با خود داشته باشد تا از جمیع بلاها در حفظ
وامان حق تعالی باشد والبته دعای جوشن کبیر با حرز
جواد با خود داشتن بسیار فائده میدهد ودیدن شش
چیز از برای مسافر بد است در وقتی که ابتداء منزل بیرون
اید ومتوجه سفر شود دیدن کلاغی که بنك کند از
جانب راست وکرکی که نشسته باشد بر سر دم یا دو بر روی
او بیاید ودمش را بلند کند وحرکت دهد واهوئی که
از طرف راست اید وبچپ رود وبومی که صدا کند وزن
شلیطه که روی او باز باشد ومادهٔ خرگوش دم بریده
وچون اینها را ببیند این دعا را بخواند اعتصمت بك
یا رب من شر ما اجد فی نفسی فاعصمنی من ذلك وانچه
مشهور است که بنجه بر دسینه که از برای مسافر بد است
در وقت خروج از منزل خود بلکه در هر جائی از سفر که ببه

که ببیند کراهت دارد هر گاه خواهد که داخل بلندی شود
دیدن جنازه ودیدن خر وارهیمه وکسیکه در عرض
راه رو بروی او نوحه وگریه کند وسکندری خوردن
وافتادن ومرکب سواری او یا دستار وکلاه از سر افتادن
اول منزل شمشیر وعصا گم شدن یا محاورت نمودن
بکسی وتازیانه وشمشیر وچوب دست از او بگیرند و
یا گم شدن ودزد دیدن چهار پای او در او سفر ویا عطسه
کردن ویا اتش افروختهٔ اهل ماتم را دیدن ودیدن کشتهٔ
ادمی در منزل اول ودیدن تابوت که از برابر اید وجستن
در راه کفن وحنوط وطنبور وامثال اینها وباید که تنها
سفر نکند وعیال خود را ضایع نگذارد که محتاج شوند و
هر گاه که ارادهٔ سفر کند طعام خود را نیکو کند از شکر و
بادام وسویق نخص وحلوا وباید که شمشیر بردارد وکارد
وحکمه وعمامه بر بند دبر سر وظرف اب وریسمان وسوزن
ومقراض وادویهٔ گرم ودواهای بارد وتریاك وکفن و
حنوط وریسمان ودلو اب کشی ودرفش وفتیله وموم
بردارد هر یك از اینها که مقدور شود واگر رفیق از توشه اکند

بلی بکو و لا مکو و هر کاه شخص تنهایی را ببینی سؤال مکن مکر انکه
آشنا باشد و دوست و چون کسی را تنها دیدی مکو از کجا
میایی و بکجا میروی و هر کاه شک بهم رسانیدی در قصد
خود در منزل توقف مکن و باید که رفیق خارجی عارضی غریب
که بر تو وارد شود نداند که بکجا میروی و زر چه قدر داری
و در کجاست و مذهب تو چیست و زر را باید که در کمر بندی
اکر بسیار نباشد زیرا که اعتماد تو بعد از خداوند عالمیان
بر راست و در حدیث چنین وارد شده که جنب سفر مکن
و بی زاد و راحله و پیاده و بی پاپوش سفر مکن خصوصا زمستان
و وقت نماز که در اید اکر خوف نباشد نماز را تاخیر مکن و نماز را
بجماعت بکذار و هر کاه راه کم کنی از طرف راست بروید و تفحص
کنید اکر شب باشد فرود ایید تا روز شود اکر ایمن باشید از
خطر و روز شنبه و سه شنبه و پنجشنبه و روز جمعه بعد از
ظهر سفر کنید و اکر نماز جمعه میکنید نماز را بکذارید و از
بلد بیرون بروید و در ایام منحوسه مثل قمر در عقرب و ساعت
اسد و روزی که ستاره سکی پولد و روزی بروی شما باشد
سفر مکنید و عصای چوب تلخ بادام با خود دارید زیرا که از حضرت

که از حضرت امام محمد جواد ع منقولست که فرمود هر کاه یکی از
شما خواهد که سفر کند پس با خود بردارد در ان سفر عصای
بادام تلخ از چوب ان و این حروف را بر پوست اهو نویسد
و سر عصا را سوراخ کند و ان پوست را در میان ان کذارد
البته در ان سفر سالم باشد از همه افتها و مشهور اینست که
چوب پوست داشته باشد دعا اینست سلحس وه ىه
لهو ه ىاه اسه ه ىاويه ضاوه نصاىه هع و باید که
عصای چوب ارجق و کز و طرقو با خود ندارد و چون از
منزل خود بیرون رود غسل کند و دو رکعت نماز بکذارد
در رکعت اول حمد و قل هو الله بخواند و در رکعت دویم
حمد و انا انزلنا بخواند پس بکوید اللهم انی استودعک نفسی
واهلی ومالی وذریتی ودنیای واخرتی وامانتی وخاتمة
عملی و بعد از ان تصدق کند و بکوید اللهم انی اشتریت
بهذا الصدقة سلامتی وسلامة سفری وما معی وبلغنی وبلغ
ما معی ببلاغک الحسن الجمیل و باید که با تحت الحنک باشد و
چون سوار شود انا انزلنا و ایة الکرسی بخواند و باید که در
کوش راست و کوش چپ این ایه را بخواند ان الذی فرض علیک القران

لرادک الی معاد و چون از منزل فرود اید بکوید اللهم انزلنی
منزلا مبارکا وانت خیر المنزلین و دو رکعت نماز بکن و چون
کوچ کنی ملائکه ان منزل را وداع کن و بکو السلام علینا وعلی
عباد الله الصالحین السلام علی عباد الله الحافظین و چون
بسر از بر روی بکو سبحان الله و چون بسر بالا روی بکو
الله اکبر و چون بدر خانه رسی بکو لا اله الا الله والله
اکبر و چون قدم بر پل کذاری بکو بسم الله اللهم ادحر عنی
الشیطان الرجیم و چون بمنزل داخل شوی بکو رب ادخلنی
مدخل صدق واخرجنی مخرج صدق واجعل لی من لدنک سلطانا
نصیرا و چون از منزل و درنده کان انجا ترسی بکو اشهد
ان لا اله الا الله وحده لا شریک له له الملک وله الحمد بیده
الخیر وهو علی کل شیء قدیر اللهم انی اعوذ بک من شر کل سبع
و چون در صحرا از جن و غیر ان ترسی دست راست بر کوش کذارد
باواز بلند بکو افغیر دین الله یبغون وله اسلم من فی السموات
والارض طوعا وکرها والیه ترجعون و چون از شیر ترسی
یا از حیوانات درنده بر خود یا کوسفندان خود پس بدور
انها و خود خطی بکش و بکوی اللهم رب دانیال والجب ورب

ورب کل اسد مستاسد احفظنی واحفظ غنمی و چون از عقرب
بترسد این ایات بخواند سلام علی نوح فی العالمین انا کذلک
نجزی المحسنین انه من عبادنا المؤمنین و چون سک بروی تو
فریاد کند این ایه را بخوان یا معشر الجن والانس ان استطعتم
ان تنفذوا من اقطار السموات والارض فانفذوا لا تنفذون
الا بسلطان و چون از سک ترسی این ایه بخوان وکلبهم باسط
ذراعیه بالوصید و چون در کشتی نشسته باشی و دریا بموج
واضطراب اید بر جانب راست خود تکیه کن و بکو بسم الله
اسکن بسکینة الله وقر بقرار الله واهدأ باذن الله ولا حول
ولا قوة الا بالله اللهم انس وحشتی واعنی علی وحدتی و چون
راه کم کنی باواز بلند بکو یا ابا صالح یا ابا صالح ارشدونا
الی الطریق رحمکم الله و چون چیزی کم کنی دو رکعت نماز
بکذارد و در هر رکعتی بعد از حمد یس بخوان و بعد از ان دست
بر اسمان بردار و بکو اللهم راد الضالة والهادی من الضلالة
صل علی محمد وال محمد واحفظ یا علی ضالتی وردها الی سالمة
یا ارحم الراحمین فانها من فضلک وعطائک یا عباد الله فی الارض
وسیادة الله فی الارض ردوا علی ضالتی فانها من فضل الله وعطائه

ودر صبح وشام اين دعا را بخوان بسم الله وبالله ومن الله والى الله
وفي سبيل الله اللهم اليك اسلمت نفسي واليك وجهت وجهي و
اليك فوضت امري فاحفظني بحفظ الايمان من بين يدي ومن
خلفي وعن يميني وعن شمالي ومن فوقي ومن تحتي وادفع عني بحولك
وقوتك فانه لا حول ولا قوة الا بالله فصل در احكام مريض

مريض

در احاديث معتبره وارد شده كه از براى دفع مرضهاى صعب بگيرد
گوسفند دنبه دارى و گوى بكند و سرا نزاد ران گو كند و بكشد
تا خون تمامى در ان گو رود و بعد از ان بخاك بر كند تا كسى پا
بر ان خون نگذارد و در جائى كه كسى نباشد ان گوسفند را ذبح
كند و در وقت ذبح بگويد اللهم هذا انه فداء فتقبله مني انك
انت السميع العليم و در حال پوست كندن سر او را سوا كند و
پاها را از پوست جدا كند و بعد از ان گوشت و دنبه او را پنجاه
وهفت پاره كند و پوست و پاها را يكپاره حساب كند و سر را
يكپاره كه مجموع شصت پاره باشد و بشصت مسكين قسمت
كند و چيزى را از ان گوسفند مريض نخورد البته شفا يابد داود
ابن زربي گفت كه من بيمار شده بودم در مدينه بيمارى شديد
چون اين خبر بامام جعفر صادق ع رسيد بمن نوشت كه يكصاع گندم را

كندم را بخر و بر پشت بخواب وان گندم را بر سينه خود بريز
و بگو اللهم اني اسئلك باسمك الذي اذا سئلك به المضطر
كشفت ما به من ضر ومكنت له في الارض وجعلته خليفتك
على خلقك ان تصلي على محمد وال محمد وان تعافيني عن علتي و
اگر ديگرى بخواند تعافيه عن علته بگويد واگر زن باشد
تعافيها عن علتها بگويد و بعد درست بنشين و گندم را
جمع كن و باز دانيد دعا را بخوان داود گفت من چنان كردم گويا
از بند رهائى يافتم و بسيار كسى كردند شفا يافتند و در
وزن صاع خلافست بعضى نيمن و پنجاه بعضى يكمن تبريز گفته اند
و بعضى تفسير كرده اند بيكمن سابق و يكمن شاه بهتر است و بسند
صحيح ايضاً از انحضرت منقولست كه چون نزد بيمارى روى
هفت مرتبه بگو اعيذ بالله العظيم رب العرش الكريم من شر
كل عرق نعار ومن شر حر النار و در حديث ديگر فرمود
كه سوره الحمد وقل هو الله احد وانا انزلنا وايه الكرسي
بخوان پس با انگشت بر پهلوى بيمار بنويس اللهم ارحم جلده
الرقيق وعظمه الدقيق من سورة الحريق يا ام ملدم ان كنت
امنت بالله فورة واليوم الاخر فلا تاكلي اللحم ولا تشربي الدم

ولا تنهكي الجسم ولا تصدعي الراس وانتقلي عن فلان بن فلان و نام
او و مادرش را بنويسد الا من يجعل الله الها اخر لا اله الا الله
تعالى عما يشركون و در روايت ديگر فرمود كه بيمار سر را در
گريبان خود داخل كند واذان واقامه بگويد و سوره حمد
ومعوذتين بخواند و توحيد بخواند و بگويد اعيذ نفسي
بعزة الله وقدرة الله وعظمة الله وبجلال الله وبجمع الله و
برسول الله صلى الله عليه واله وعترته عليه وعليهم السلام وبولاية ائمه
من شر ما اخاف واحذر واشهد ان الله على كل شئ قدير ولا
حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على محمد وال محمد
اللهم اشفني بشفائك وداوني بدوائك وعافني من بلائك و
در احكام بيمارى روز اول ماه زود برخيزد روز
دويم برخيزد و راحت يابد روز سيم سخت باشد و
كشنده روز چهارم صحت يابد بعنايت الهى روز پنجم بغايت
بد بود و محتاج است بصدقه روز ششم زود صحت يابد
روز هفتم بعد از هفت روز بر شود و خرم گردد روز
هشتم بعد از ده روز بر شود و برخيزد روز نهم زود صحت
يابد روز دهم زود صحت يابد و برخيزد روز يازدهم زود

احكام ماه اگر كسى بيمار شود

زود صحت يابد روز دوازدهم بعد از ده روز برخيزد
روز سيزدهم سخت بود و كشنده تصدق ضروراست
روز چهاردهم زود راحت يابد روز پانزدهم بعد از
بيست روز برخيزد روز شانزدهم سخت بود و كشنده
و نحوست دارد و توبه كند و صدقه دهد و وصيت نمايد
روز هفدهم بعد از ده روز بر شود و اميد نجات دارد
روز هجدهم زود برخيزد و راحت يابد و خرم شود روز
نوزدهم شفا يابد روز بيستم زود برخيزد روز بيست يكم
بد شود و بيم هلاك باشد تصدق كند روز بيست و دويم
زود صحت يابد و خرم شود و خوشدل گردد روز بيست و
سيم بعد از سيزده روز بر شود روز بيست چهارم بغايت
بد بود و نحوست تمام دارد تصدق بكند روز بيست پنجم
بسيار بد بود روز بيست ششم بزودى راحت يابد
روز بيست هشتم بعد از سه روز بر شود و اميد نجات
در او هست روز بيست نهم زود صحت يابد و خوش
دل شود روز سيام زود برخيزد و صحت يابد بعون الله تعالى

مريض

در احكام ايام هفته نام بيمار و مادرش را بحساب ابجد

جمل جمع کند و سه سه طرح کند و باز پرسد که در چه روز
بیمار شده اگر یکشنبه بیمار شده است اگر یکی بماند بهتر شود و
اگر دو بماند بیماریش بطول کشد و اگر سه بماند بمیرد و اگر دو
شنبه بیمار شده است اگر دو بماند بهتر شود و اگر سه بماند
بیماریش بطول کشد و اگر یک بماند بمیرد و اگر سه شنبه
بیمار شده است اگر سه بماند بهتر شود و اگر یکی بماند بیماریش
بطول کشد و اگر دو بماند بمیرد و اگر چهارشنبه بیمار شده
اگر یک بماند بهتر شود و اگر دو بماند بیماریش بطول کشد
و اگر سه بماند بمیرد و اگر پنجشنبه بیمار شده اگر دو بماند
بهتر شود و اگر سه بماند بیماریش بطول کشد و اگر یک بماند
بمیرد و اگر جمعه بیمار شده اگر سه بماند بهتر شود و اگر یکی
بماند بطول انجامد و اگر دو بماند بمیرد و اگر شنبه بیمار گردد
اگر یکی بماند بهتر شود و اگر دو بماند بیماریش بطول انجامد
و اگر سه بماند بمیرد ایضا ضابطه ایست در معرفت حیات حیات ممات
و ممات مریض چون خواهی که بدانی مریض بهتر شود یا نه نام
او را بحساب ابجد جمل بشمارد تا چند است و از ایام هفته
از روزیکه بیمار شده عدد آن روز را بران بیفزا و سی سی طرح

و سی سی طرح کن و بعد از آن آنچه بماند در حساب حیات
و ممات بنگر احوال غایب را در حیات و ممات او نیز بدین طریق
حساب کن و بروایت دیگر عدد روز بیمار را نیز داخل کن
و بشمار و اگر روز بیمار را ندانند چهل روز خرج کنند
دانستن حیات یکم دویم سیم هفتم یازدهم چهاردهم هفدهم
نوزدهم و بیستم بیست سیم شانزدهم بیست هشتم سیزدهم
بیست دویم بیمار دیر تر بهتر شود و غایب دیر آید طریق ممات
پنج و نه پانزده بیست چهار بیست هفتم بیست و نه البته بمیرد
و غایب را سلامتی اصلا در او نباشد وسط ششم چهاردهم
هشتم دهم دوازدهم هجدهم بیست یکم بیست پنجم بیست ششم سی ام
امید نجات در او هست اگر خواهد بتصدق و بنیاد و انابت
توبه و استغفار فصل در احکام غالب و مغلوب حکیم ارسطا
طالیس بن باقد وفی وزیر حضرت ذی القرنین از برای او
وضع کرده چون اسکندر لشکر بمحاربه میفرستاد و یا
با کسی داوری و منازعه داشت اسم او را حساب میکرد با
ظفر را از آن شخص میکرد پس هرگاه محاربه در میان دو قوم واقع
شود و یا با کسی مناظره و جدال داشته باشی و خواهی که نزد حکام

دوی باید که اسم هر یک از آن خصمان را جدا گونه با بجد جمل حساب
کند و نه نه طرح کند تا اسم طرفین آنچه بماند و سزاوار است
که در اسم ابراهیم و اسمعیل و هارون الف وضع نمایند و القاب
و کنایات و صفات و تعریفات را حساب نکنند و اسم مرکب که
میان عجم متعارفست مثل محمد علی و محمد حسین حساب کنند
و بعضی برانند که آقا را در اسم واحد هر گاه روز مولود که آن شنبه
باشند و تعریفات مثل آقا حسین و آقا بیک و آقا خان و بابا خان
و حاجیخان و غازیخان حساب کنند هر چند آقا و خان تعریفند
باید حساب کرد و هر غالب مغلوبی که از دور آدم عم تا حال بوده
باین حساب آمده و دلیل بر این قصه داود عم است و جالوت
که در اسم داود شش میماند بعد از طرح یکی از واوین و از
اسم جالوت هشت باقی میماند و شش غالبست بر هشت و از
موسی عم شش میماند و از فرعون یک و شش بر یک غالبست
و از اسم هلاکوخان دو میماند و از اسم معتصم که خلیفه آخرین
بود از بنی عباس چهار میماند دو غالبست بر چهار و این حساب را
وضع نکرده اند الا بر اصلی چند که صحیح است از قدیم خواص اعداد
و طبایع که اول آن منسوبست به فیثاغورث حکیم و اصل این

این علم اسمائیست که در نزد ائمه علیه السلام بوده اند و
جایز نیست نظر کردن در این امر الا وقت طلوع شمس تا وقت
زوال و تمام احکام در این بیت مندرج است در فرد
و زوج نصرت اعداد کمتر است بیت و در مختلف شوند ظفر
زان اکثر است ه مطلوب غالبست اگر زوج مستویست
و فرد مستویست چه طالب مظفر است ه الواحد
یک و نه یک غالبست یک و هشت هشت غالبست
یک و هفت یک غالبست یک و شش شش غالبست یک و
پنج یک غالبست یک و چهار چهار غالبست یک و سه
یک غالبست یک و دو دو غالبست یک و یک طالب غالبست
الثانی دو و نه نه غالبست دو و هشت هشت غالبست
دو و هفت هفت غالبست دو و شش شش غالبست دو و پنج پنج
غالبست دو و چهار دو غالبست دو و سه سه غالبست
دو و دو مطلوب غالبست الثالث سه و نه سه غالبست
سه و هشت هشت غالبست سه و هفت سه غالبست
سه و شش شش غالبست سه و پنج سه غالبست سه و چهار
چهار غالبست سه و سه طالب غالبست سه و دو سه غالبست

سه و یک یک غالبست الرابعة چهار و نه نه غالبست چهار
و هشت چهار غالبست چهار هفت هفت غالبست چهار
شش چهار غالبست چهار پنج پنج غالبست چهار و چهار
مطلوب غالبست چهار و سه غالب است چهار و یک چهار
غالب است الخامسه پنج و نه پنج غالب است پنج و هشت هشت
غالب است پنج و هفت پنج غالب است پنج و شش شش غالب است
پنج و پنج طالب غالبست پنج و چهار پنج غالب است پنج و دو
پنج غالب است پنج و یک یک غالب است السادسه شش
و نه نه غالب است شش و هفت شش غالب است شش و هشت
هشت غالب است شش و شش مطلوب غالب است شش و پنج
پنج غالب است شش و چهار چهار غالب است شش و سه سه
غالب است شش و دو دو غالب است شش و یک شش غالب است
السابعة هفت و نه هفت غالب است هفت و هشت هشت
غالب است هفت و هفت طالب غالب است هفت و شش هفت
غالب است هفت و پنج پنج غالب است هفت و چهار هفت
غالب است هفت و سه سه غالب است هفت و دو هفت
غالب است هفت و یک یک غالب است الثامنه هشت نه
نه غالب است

نه غالب است هشت و هشت مطلوب غالب است هشت و
هفت هفت غالب است هشت و شش شش غالب است هشت و
پنج هشت غالبست هشت و چهار چهار غالبست هشت و
سه هشت غالبست هشت و دو دو غالبست هشت و
یک هشت غالبست التاسعة نه و نه طالب غالبست نه
و هشت نه غالبست نه و هفت هفت غالبست نه و
شش نه غالبست نه و پنج پنج غالبست نه و چهار نه غالب است
نه و سه سه غالب است نه و دو دو غالبست نه و یک یک
غالب است فصل در بیان اختیارات ساعات استخاره روز
شنبه از طلوع صبح است تا چاشت روز یکشنبه از صبح است
تا ظهر و از عصر است تا مغرب روز دوشنبه از فجر است
تا طلوع آفتاب و از چاشت تا عصر ~~و از عصر است تا عشا~~
روز سه شنبه از چاشت است تا ظهر و از عصر است
تا عشا روز چهارشنبه از صبح است تا زوال و از عصر است
تا عشا روز پنجشنبه از صبح است تا طلوع آفتاب بعد از آن
از عصر است تا عشا روز جمعه از صبح است تا طلوع آفتاب
و از چاشت است تا عصر و از مغرب تا عشا طریقه

استخاره

دیگر روز شنبه نیک است تا چاشت آنکه بد بود تا
زوال آنکه نیک بود تا ظهر آنکه بد بود تا خفتن
روز یکشنبه نیک بود تا پیشین آنکه بد بود تا پسین
آنکه نیک بود تا شام آنکه بد بود تا خفتن روز دوشنبه
نیک بود تا آفتاب برآمدن آنکه بد بود تا چاشت آنکه
نیک بود تا پیشین آنکه بد بود تا پسین آنکه نیک بود
تا خفتن روز سه شنبه بد بود تا عصر آنکه نیک بود
تا خفتن روز چهارشنبه نیک بود تا زوال آنکه بد بود
تا پسین آنکه نیک بود تا خفتن روز پنجشنبه نیک بود تا
آفتاب برآمدن آنکه بد بود تا پیشین آنکه نیک بود تا خفتن
روز جمعه نیک بود تا آفتاب برآمدن آنکه بد بود تا چاشت
آنکه نیک بود تا پسین آنکه بد بود تا شام آنکه نیک بود تا خفتن
استخاره مصحف کسی که خواهد استخارهٔ از قرآن بکند پس باید
که آیة الکرسی را تا و هو العلی العظیم بخواند و آیهٔ و عنده مفاتح
الغیب را تا آخر بخواند پس ده مرتبه صلوات بفرستد و بگوید
اللهم انی توکلت علیک و تفألت بکتابک فارنی ما هو
المکتوم فی سرک المخزون فی غیبک یا ارحم الراحمین ارنی الحق حقا

حقا حتی اتبعه غیبتک و ارنی الباطل باطلا حتی اجتنبه
یا کریم پس بگشاید مصحف را و بشمارد جلاله در صفحهٔ راست
و اوراق بشمارد و سطرها را از دست چپ بعد دو ورق
پس آنچه میماند بعد از شمردن سطرها بمنزلهٔ وحی است بآن
عمل کند و بعضی دیگر استخارهٔ قرآن آنست که مصحف را بگشاید
و نظر کند بآنچه در اول آنست و عمل بآن کند استخارهٔ ذات
الرقاع مرویست که هرگاه اراده کنی امری را پس بنویس در سه رقعه
بسم الله الرحمن الرحیم خیرة من الله العزیز لفلان بن فلان افعله و در
سه رقعهٔ دیگر بعد از آن بنویس همین دعا را تا فلان بن فلان
لا تفعله بنویس پس بگذار این شش رقعه را در جای نماز خود
پس دو رکعت نماز بگذار پس هرگاه فارغ شوی سجده کن و در سجده
صد مرتبه بگو استخیر الله برحمته خیرة فی عافیة پس بنشین و بگو
اللهم خر لی فی جمیع اموری فی یسر منک و عافیة پس بزن
دست خود را و رقعهها را از یکدیگر بپاش و بیرون آور
یکی یکی را اگر سه رقعه پی هم افعل بیرون آید بکن و اگر سه
رقعه بیرون آید لا تفعل مکن و اگر یکی بیرون آید که بکن
و یکی بیرون آید که مکن پنج رقعه بیرون آور و نظر کن

وببین که بیشتر امر است یا نهی بان عمل کن استخاره بقلب از حضرت
امام رضا ع منقولست که بتعلیم علی بن اسباط فرمود در باب استشاره
بیرون رفتن بجهت سفر در بحر و بر و بیرون رفتن بمصر پس او
فرمود که دو رکعت نماز بکن و صد مرتبه استخیر الله بگو و نظر
کن و ببین که در دل تو چه می افتد از رفتن و نرفتن و کردن
و نکردن و عمل بان کن استخاره تسبیح مرویست از حضرت صاحب ع
بخوان الحمد را دو مرتبه و قل هو الله ده مرتبه و بگو اللهم انی استخیرک
بعلمک بعاقبة الامور و استشیرک بحسن ظنی بک فی المامول
والمحذور اللهم وان کان
اللهم اما امر فأتمر و اما نهی فانتهی اللهم
انی برحمتک خیرا فی عافیة پس بگیر قبضه از تسبیح را در دست
و اراده کن حاجت خود را و بشمار انها را اگر طاق است بکن و اگر
جفت باشد مکن عمل بضد بی مرکب با قلم بر بالای مکتوب بنویسید
که بعنایت الله تعالی مطلب بر اورده میشود بسم الله الرحمن الرحیم ان الله
وعد الصابرین المخرج مما یکرهون والرزق من حیث لا یحتسبون
جعلنا الله و ایاکم من الذین لا خوف علیهم و لا هم یحزنون
احکام ستاره سکر بولد و ز میباید در روزی که این ستاره

لشکر
ستاره بان طرف میباشد روی بروی او سفر نروند و
مسافران را هر ابر گردانند و از برابر رفتن احتراز نمایند
تا از نحوست او ایمن گردند و گفته اند که اگر روی بروی مسافر
باشد در وقت بیرون رفتن از منزل البته باید کشته شود
و معرفت او خواجه نصیر الدین محمد بن الحسن الطوسی باین نحو
قرار داده است تا حرکت آن ستاره معلوم شود یکم و یازدهم
و بیست یکم با افتاب بر اید نباید که بنای کنند که زود خراب
میشود دویم و دوازدهم بیست دویم در میان مشرق
و جنوب بود با زنان صحبت داشتن بد است که فرزندان
نابینا شوند سیم و سیزدهم و بیست سیم در این روزها
جنوب باشد در وقت زوال باب نروند که علتها بدید
اید و یا در آن اب بمیرند چهارم و چهاردهم و بیست چهارم
میان مغرب و جنوب بود جامه نو نپوشند که در آن جامه
محبوس شوند پنجم و پانزدهم و بیست پنجم از مغرب بر اید مجامعت
نباید کرد ششم و شانزدهم و بیست ششم میان مغرب
و شمال بود در این روزها هر چه پنهان کنند زود اشکارا
گردد هفتم و هفدهم و بیست هفتم از شمال بر اید زن و شوهر نکنند

هشتم
که جدائی بهم میرسد در میان ایشان هشتم و هجدهم بیست هشتم
میان مشرق و شمال بود نزد ملوک و سلاطین نروند که
مخاطره عظیم دارد نهم و نوزدهم و بیست نهم در تحت الارض
است بسفر نروند که مرکب لنگ شود و خود البته کم شود یا
کشته شود مگر انکه خدای تعالی از و بگرداند دهم و بیستم
و سی ام در این روزها فوق اسمان باشد خصومت نباید کرد
در احوال رجال الغیب هر روز از ماههای قمری بجهتی
میباشند هفتم و چهاردهم و بیست و دویم و بیست نهم در
مشرقند بیست هشتم بیست و یکم و ششم میان مشرق
و شمالند سیم و پانزدهم و بیست و سیم و سی ام در شمالند
سیزدهم و پنجم و بیستم میان مغرب و شمالند بیست و هفتم
و چهارم و نوزدهم و دوازدهم در مغربند بیست پنجم و دویم و دهم
و هفدهم در میان مغرب و جنوبند هشتم و یازدهم و هجدهم
و بیست و ششم در جنوبند یکم و شانزدهم و بیست و چهارم
و نهم میان مشرق و جنوبند اگر خواهد که از ارواح ایشان
استمداد طلب نمایند باید که در هر روزی که بان سمت
باشند دست بسینه نهد و بان طرف و چون کسی را مهمی باشد

باشد یا در کار صعبی متحیر و سرگردان بود وضو بسازد و
بتضرع تمام رو بجانب ایشان کرده و بگوید بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله والحمد لله والصلوة علی رسول الله صلی الله علیه
و اله سلمکم الله السلام علیکم یا رجال الغیب سلمکم الله یا ارواح
المقدسه اجیبونی و اعینونی بقوة وانظرونی بنظرة
وارحمونی برحمة و حصلوا لی مقصودی و قوموا علی
حوائجی سلمکم الله فی الدنیا والاخرة یا رفقا یا نقبا یا نجبا
یا ابدال یا اوتاد یا قطب یا اقطاب یا غوث اغیثونی
بحرمة محمد المصطفی صلی الله علیه و اله پس بگوید السلام
علیکم یا رجال الغیب یا ارواح المقدسه اغیثونی بغوثکم
بحرمة محمد صلی الله علیه و اله و پشت بجانب ایشان کند
و بگوید اسلمت نفسی الیکم فوضت امری الیکم والجأت امری
الیکم و پای راست پیش نهد و هر که هر بامداد بعد از اوراد
صبح رو بسوی انجهت که معلوم است کند و بگوید السلام
علیکم یا رجال الغیب السلام علیکم یا ارواح المقدسه اعینونی
بقوة وانظرونی بنظرة انگاه پشت بسوی ایشان و چنان
بخاطر اورد که استظهار من شماست مراد وا نگهید و نام خود را

برده حقتعالی مراد او را براورده کرداند وانکاه میسر کردد
وازایشان بهمه نوع مدد بوي رسد ودر محاربات دشمن
نسبت بارواح مقدسه قتال کند والا شکست خورد واکر
ممکن باشد ان روز جنک نکند تا خاطرش مطمئن خوب کردد
وچون بخدمت سلاطین رود پشت بایشان کند که مکرم
ومعزز بیرون اید بدانکه احوال رجال الغیب از احادیث
ظاهر نمیشود که اشاره بان شده باشد ودر میان علماء
شیعه شهرت ندارد وانچه کمان فقیر است آنست که ارواح
مقدسه حضرات ائمه معصومین وحضرت مهدي وحضرات
الیاس علیهم السلام باشند ولیکن درمیان جمعي از شیعه
وقاطبه سنیان واهل تصوف وبزرکان ایشان که میمیرند
قطب زمین میشوند ومراتب اول این قطب او تاد است ودر
روي زمین سیارند وچهل نفر میباید باشند هر کدام که
باشند که مردند دیکري بجاي او قطب مي شود دربیان
جستن اعضاي ادمیت بناکهان وکویند زیاده بر سه مرتبه جستن اعضا
هر کاجست باداست واین علم متعلق است بذي القرنین علیه السلام
که ادمیرا از خیر وشر ونفع وضرر اکاه میکرداند واین بتجربه

بتجربه رسیده است هر کاه بفال بد وخوب برخود قرار دهند
نه انکه در واقع جستن اعضا این خاصیت دارد ویا اعضاي
بي شعور ادمي اورا اکاه میکرداند بلکه این مراتب الهام است
میان سر که بجهد غنیمت یابد پس سر عزیز کردد پیش
سر از غم خلاص کردد میان فرق غایبي از وبکذرد جانب
چپ سر فراخ روزي کردد میان دو ابرو خرمي باو
رسد کوشه چپ ابرو اغایبي رسد کوشه راست ابروا
خرمي بیند دنباله چشم راست سخني ازو نقل کنند دنباله
چشم چپ نامه باو رسد پشت چشم راست غمناک کردد
پشت چشم چپ باوي ظرافت کنند زیر چشم راست شادي
بیند زیر چشم چپ خبري باو رسد ابروي راست خیر وبرکت
بیند ابروي چپ جاه وي زیاده کردد جمله چشم راست
خرمي بیند وصحت یابد جمله چشم چپ بوي فراخ کنند
جمله سر بزرکي بیند جمله پیشاني عزت یابد شقیقه راست
بخویش وي نکبت رسد شقیقه چپ صحت یابد جمله بیني
مال فراوان یابد بیره بیني قرضدار شود جانب راست بیني
از کار معزول شود جانب چپ برمراد قادر کردد تارک روي

راست کاري بد کند تارک روي چپ مال وحرمت یابد
خد راست مراد وصحت یابد خد چپ بیماري اندک
یابد زنخ راست بیماري سلیم یابد زنخ چپ دردسر
کشد کوش راست سخني ازو نقل کنند کوش چپ غایبي بوي
رسد وبروایت دیکر نفع بوي رسد وبمهماني رود جمله
دهان بادوستي مروت کند جمله زبان از بیماري ایمن کردد
لب بالا قولي بفعل اورد لب زیرین فتنه پیش وي اید
کوشه لب راست خصومت کند کوشه لب چپ سخني ازو
نقل کنند جمله زنخدان مال یابد حلقوم راست از برادر
نفع یابد حلقوم چپ خرمي بیند جمله کردن شرف وغنیمت
یابد سر دوش راست رفعت یابد سر دوش چپ دردي کشد
بازوي راست خیر وخرمي یابد بازوي چپ شادي بیند
مرفق راست عمل خیر کند مرفق چپ خرمي بیند ساعد راست
شادي بیند ساعد چپ فراخ روزي کردد کف راست
خصومت کند کف چپ معیشت یابد انکشت بزرک راست
نوازش بیند انکشت بزرک چپ ببزرکي رسد شهادة راست
سخن بد ازو نقل کنند شهادة چپ خبري افاش کند انکشت میانه

میانه راست در خصومت افتد انکشت میانه چپ بر دشمن
ظفر یابد انکشت چهارم راست روزي بوي رسد انکشت
چهارم چپ مال جمع کند انکشت کوچک راست سخني ازو نقل
کنند انکشت کوچک چپ مال بدست اورد جمله دست راست
غنیمت یابد جمله دست چپ توانکر شود کتف راست خلعت
یابد کتف چپ بمراد رسد بندکاه دست راست مال وي زیاد شود
بندکاه دست چپ حشمت یابد سینه دوستي را در کنار کیرد
دل غمي رسد پهلوي راست نقل وتحویل کند پهلوي چپ دوستي
یابد کرده کاه راست زن کند کرده کاه چپ غمي بوي رسد
شرف جانب راست کار نیکو کند جانب نشت چپ رفعت یابد نا
زن جدال کند واکر زن باشد شوهر کند میان ناف وازار
شرف وعزت یابد زهار منفعت بیند قضیب وفرج مراد
برآید خصیه راست زن حلال کند خصیه چپ بهتان شنود
سرین راست خرمي بوي رسد سرین چپ نوازش بیند
نشتکاه راست رفعت یابد نشتکاه چپ ملول کردد ران
چپ سوار شود ران راست در پنهاني خرم شود جانب ران
چپ سوار کردد زانوي راست مقرب کردد در نزد بزرکي زانوي

چپ معذب شود ساق راست از وي كه دارد بعمل آيد
ساق چپ حاجت وي برآيد كف پاي راست دوست
وي غايب شود كف پاي چپ سختي از و نقل كنند بند
پاي چپ مقرب كردد پشت پاي راست خار شود پشت
پاي چپ سوار شود جمله قدم راست غم زايل شود جمله قدم
چپ عافيت يابد انكشت بزرك پاي راست صحت يابد
انكشت بزرك پاي چپ توانكر كردد انكشت دوم پاي راست
حاكم كردد انكشت دوم پاي چپ غم و سختي بيند انكشت ميانه
پاي راست مال وي زياد شود انكشت ميان پاي چپ بد شود
انكشت چهارم پاي راست خويش وي غايب كردد انكشت
چهارم پاي چپ راحت يابد و از سلطان نوازش بيند
جمله انكشتان پاي چپ غم و الم بيند جمله اندام اندو
بوي رسد و اكر مكر دراين اعضا بجهة مقدمه فالج و لغوه و
سكته است مداوا نمايد — در ديدن هر ماه
از شهور اثني عشريه بروي آنچه مذكور ميشود در روايت
معتبره وارد شده است كه ماه را بقرآن مجيد بايد بروي دوست
خود بايد ديد ماه شعبان در روي بزركان و صلحا و

علما

و علما بايد ديد ماه مبارك رمضان را در روي اهل و عيال
خود بايد ديد ماه شوال را در روي فيروزه و آب روان
بايد ديد ماه ذي قعده را در آينه و پشمينه بايد ديد
ماه ذي حجه را در روي طفل بايد ديد ماه محرم را در
آب و فيروزه بايد ديد ماه صفر را در روي كودك
يا كف دست خود بايد ديد ماه ربيع الاول و ربيع الثاني را
در آب ايستاده بايد ديد ماه جمادي الاول را در ماه نكرد
ماه جمادي الآخر را در آسمان نكرد و در زمين و در دروازه بيت
هر كاه ماه محرم در حمل نو شود در آتش افروخته بيند ياد در
لوح سرخ و شمشير برهنه و اين ماه را به قصد ميمنت نه
بيند و برخود مبارك نكردانند و اين ماه را شوم دانند و حذر
كند از ديدن مردان بد و زنان فاحشه و مطلق در اين ماه
عيش و عشرت و تماشا و خنده را برطرف كند و ضيافت
نكند و هم بضيافت نروند ماه صفر هر كاه در ثور نو شود
در روي صاحب دولتان و جواهرات و عقيق يمني و جوان
نكرد و حذر كند از ديدن سباع ربيع الاول هر كاه در
جوزا نو شود در روي عالم و زاهد نكرد يا در آب روان

ياد در جواهراتي مثل مرواريد و مرجان و حذر كند از ديدن
معيوب و نابينا و ذو العاهات و كوران ربيع الآخر هر كاه
در سرطان نو شود در آب روان صافي نكرد ياد در سبزه
و جواهراتي يا در و عقيق يمني و حذر كند از ديدن مردان
شرير غماز جمادي الاول هر كاه در اسد نو شود در
آسمان نكرد يا ذر ياد در آتش و سه نوبت بكويد لا حول
و لا قوة الا بالله العلي العظيم و حذر كند از ديدن تارك الصلوة
و جنب و يهود جمادي الآخر هر كاه در سنبله نو شود بروي
دختران باكره خوش روي نكرد محرم باشد ياد در سبزه و
عقيق يمني و در نجفي ياد در فيروزه و حذر كند از ديدن
چيزهاي سياه و دود و خاكستر و ديدن محبوس ماه رجب
المرجب هر كاه در ميزان نو شود در آينه صافي نكرد و سه
مرتبه فاتحة الكتاب بخواند و حذر كند از ديدن
نجاسات و مكروهات و كثافات و سك سياه و هر كاه
شعبان المعظم در عقرب نو شود در روي مرد صالح خوب
خوش كفتار ياد در مصحف مجيد ياد در روي تركان و اهل
صلاح نكرد و حذر كند از ديدن مردم بدنفس و عوام و

اجلاف

و اجلاف و تندخو و هر كاه ماه مبارك رمضان در قوس
نو شود در روي علما و سادات و زر و سيم و جواهراتي
نكرد و حذر كند از ديدن مردم ظالم و ملازم حكام و
بد ذات و موذي و منافق و شرير و بدكار و هر كاه ماه
شوال در جدي نو شود در زمين نكرد و سه مرتبه بكويد
وحده لا شريك له و حذر كند از ديدن زنان شليطه و
فاحشه و فاجره و هر كاه ماه ذي القعده در دلو نو شود
در مسجد جامع و عمارت عالي نكرد و سه مرتبه آية رحمت
بخواند و برخود دمد و حذر كند از ديدن مردم بدكار
و هرزه كرد و هر كاه ماه ذي الحجه در حوت نو شود در
مصحف نكرد يا در روي علما و يا در لعل و فيروزه و زبرجد
و مرواريد و جواهراتي و حذر كند از ديدن جراحتها
و بدانكه در هر ماه از اين ماههاي دوازده كانه بايد كه
در روي علما و صلحا و مومنان نكرد و بايد كه در روي
يمني كه در وجه الله كنده باشد و شكل هلالي و تدبر كلي
داشته باشد بر بيند ياد در فيروزه و دعاي صحيفه حضرت
سيد الساجدين صلوات الله عليه را بايد بخواند و خواندن

الحمد هفت مرتبه در دیدن هر ماه امانست از درد چشم و
چون ماه را دید باید که بگردد رو بقبله و این دعای
هلال که در صحیفهٔ کامله است بخواند و بطریق اهل
نجوم محرم را در روی صلاح مصقول ببیند و صفر را در
گیاه و مروارید ربیع الاول در روی اهل قلم ربیع الاخر را
در سبزه و جواهر جمادی الاول را در روی آتش کاران
جمادی الاخر را در روی سیاه رویان رجب را در روی
بزرگان شعبان را در روی مشایخ رمضان را در روی
دهقانان شوال را در روی ترکان ذی القعده را در
ادعیه و صحیفه ذی الحجه را در روی قرآن فصل
در دانستن غرهٔ هر ماه و روزهای عید و استفتاح
تا روز قیامت این قاعده از معجزات امام رضا علیه
السلام است باید که انچه از هجرة گذشته باشد همه را
دولت و ده طرح کند و تتمهٔ انچه بماند در جدول
اول کند وانگاه در جدول دیگر که نامهای شریف ائمه
نوشته است همان نام را از جدول صفحهٔ دوم طلب کند
یک انگشت بر غرهٔ ماه و یکی بر نام معصوم باید گذاشت
وکنند

وکشید تا هر دو بهم رسند آن خانه غرهٔ ائمه است فصل
اگر خواهد که بداند که خسته از چه زحمت مینالد بگیرند
اسم خسته را و اسم مادرش را و اسم روز را که خسته شده
اگر روز اول خستگی نداند اسم انروز که حساب میکنند
بگیرند و چهار در چهار طرح کنند اگر یکی بماند از زمین
باشد و اگر دو بماند از چشم زخم باشد و اگر سه بماند
از سحر باشد و اگر چهار بماند زحمتی باشد که خدای تعالی
بوی حواله کرده باشد محافظت از اعادی اومرمه
بره اشنه کاشه برهبرهه ههه هبهه تبین اشابان بی
سفاهه قوت باه عرق بید و بید مشک مقابل یکدیگر
ترنج مشک یکمثقال صندل یکمثقال جوشانیده ممزوج
نمایند و باب سیب اجزایش پخته و نبات سفید انقدر
که شیرین بشود و ورق نقره در روی او انداخته بخورد
بسیار نافع است مجرب جهت محبت چون کسی را خواهند
محب و منقاد کرداند برابر او این کلام را سه نوبت
بخواند محبت عظیم بهم رسد و سعی نماید که بلغت ایشان
خوانده شود و این بسیار مجربست کیونچه پاهوری

مجرب

ده
وَدَنَدُوسَاسِلِيتُو مُهبتي آدي ادي سانى بدانکه دوازده
برج شش نر است و شش ماده و سه خاکی و سه اتشی
و سه بادی و سه ابی است حمل نر است و اتشی ثور ماده است
و خاکی جوزا نر است و بادی سرطان ماده است و ابی
اسد نر است و اتشی سنبله ماده است و خاکی میزان
نر است و بادی عقرب ماده است و ابی قوس نر است و اتشی
جدی ماده است خاکی دلو نر است و بادی حوت ماده است
و ابی اب ج د ه و ز ح ط ی ل ک م ن س ع ف ص ق ر
ش ت ث خ ذ ض ظ غ فصل در بیان ایام هفته روز جمعه
متعلق است بزهره عمل محبت در این روز موثر است و نوشتن
دعای عظیم و حرزها و هیاکل و سنت است در این روز بحمام
رفتن و سر تراشیدن و ناخن گرفتن و چیدن شارب و
پیش از زوال بجهت نماز جمعه سفر کردن خوب نیست
و بعد از نماز سفر کردن مباح است و بعضی حرام میدانند
بیع و شرا کردن را در وقت نماز جمعه و در این روز ساعتی
هست که اگر حجامت واقع شود هلاک میشود و در بعضی روایت
تجویز دانسته اند و حضرت رسالت پناهی صلی الله علیه و اله

ایام هفته

و اله چون هوا سرد میشد و از بیرون باندرون که نقل
میکردند در روز جمعه میکردند و روز جمعه روز
خواستگاری و نکاح کردنست و مستحب است موی سر
و ریش را شانه کردن و تصدق کردن و بصلهٔ رحم حاضر
نمودن روز شنبه متعلق است بزحل عمل عداوت در این
روز تاثیر عظیم دارد و نوشتن نیرنجات و طلسمات خوبست
و وارد شده که هر که ناخن و شارب در روز شنبه و پنجشنبه
بگیرد از درد دندان و درد چشم عافیت یابد و حجامت
کردن در این روز مورث ضعف است و عمل زراعت را
خوش است و قولی هست که نوره کشیدن و جامه پوشیدن
و سر تراشیدن و ناخن گرفتن در روز شنبه و یکشنبه
و سه شنبه خوب نیست روز یکشنبه متعلق است بافتاب
میانه است برای اکثر کارها و موافق حدیث حجامت
کردن در طرف عصر یکشنبه بسیار نافع است و بنای
عروسی و بنا نهادن و سفر کردن نیز خوبست روز دوشنبه
متعلق است بمریخ میانه است برای اکثر کارها اما از برای
ملاقات اعدا و جهاد فی سبیل الله خوبست روز چهارشنبه

متعلق است بعطارد در این روز خوبست طلب علم وکتابت
وابتدای درس وحمام رفتن ونهی واقع شده برای حجامت
کردن ونوره کشیدن وسفر کردن و روز خوردن مسهل
ودواست روز پنجشنبه متعلق است بمشتری روز بسیار
مبارکیست برای جمیع کارها خوبست وهرگاه حضرت رسالت
صلی الله علیه واله که چون هوا گرم میشد وبدبیرون نقل
میفرمودند در روز پنجشنبه میکردند ودر اول روز
حجامت کردن درد را از بدن بیرون میکشد و روز داخل
شدن برامرا وبراوردن حاجتهاست واگر روزهای
ماه وروزهای هفته در سعادت ونحوست با یکدیگر موافق
شوند وضرر رسد رعایت کردن نیکی وبدی ایام هفته
اولیست زیرا که احادیث انها معتبر است ورعایت ستاره
سکز بولدوز نیز بکنند در وقت سفر که برابر رو نباشد
وانچه گفته اند که نکاح کردن در میان عید فطر وعید قربان
خوب نیست اصلی ندارد فصل در ایام ماههای دوازده
گونه محرم الحرام روز اول اینماه دعای حضرت زکریا مستجاب
شد ودرین روز حضرت ادریس ع داخل بهشت شد و روز

و روز سیم اینماه حضرت یوسف از چاه نجات یافت روز
چهارم اینماه قصر نمرود خراب شد روز پنجم اینماه حضرت
موسی از دریای قلزم عبور کرد روز ششم ودرهفتم
اینماه حضرت موسی ع در طور مناجات ومکالمه با حق تعالی
کرد روز هشتم اهل بیت رسالترا کافران کوفه وشام در
کربلا محاصره کرد روز نهم آب را براهل بیت رسالت بستند
روز دهم در این روز حضرت یونس ع از شکم ماهی بیرون
امد وهمین روز موسی ویحیی متولد شدند و روز دهم
همین ماه مقتل حضرت سید الشهداست و روز حزن و
اندوه شیعیانست روز شانزدهم اینماه تحویل قبله از بیت
المقدس بکعبه واقع شد هفدهم اینماه عذاب براصحاب
فیل نازل شد ماه صفر اول اینماه حرکت نکردن از مقام
خود بهتر است ودر این روز سر سید الشهدا را داخل دمشق
کردند روز سیم اینماه مسلم بن عقیل از قبل یزید در کعبه را
سوخت ودیوارهای او را انداخت وخراب کرد وستونهارا
باتش سوخت ودر این روز امام محمد باقر ع متولد شد روز
هفتم اینماه بروایتی امام حسن ع وفات یافته ومولود

امام موسی کاظم ع در این روز بوده هفدهم اینماه حضرت
امام رضا علیه السلام وفات یافته روز بیستم اینماه
اهل بیت داخل مدینه شدند ودر این روز جابر ابن
عبدالله انصاری بکربلا امد وزیارت کرد وکسی پیش از
او نیامده بود بیست وسیم اینماه امارت وخلافت
براولاد عباس رسید و روز بیست هشتم اینماه حضرت
رسالت صلی الله علیه واله وحضرت امام حسن ع وفات
یافتند ودر روز اخر اینماه هلاکوخان کوفه را خراب کرد
وامیر تیمور مردم شام را قتل عام کرد ماه ربیع الاول اول
اینماه حضرت امام حسن عسکری ع وفات یافت وامامت
بحضرت قائم رسید ودر شب اول اینماه حضرت رسالت
از مکه بمدینه هجرت کرد وشب پنجشنبه بود ودر این شب
علی بن ابی طالب ع در فراش انحضرت خوابید وانحضرت بغار
ثور تشریف بردند وسه روز تشریف داشتند روز چهارم
بیرون امد ومتوجه مدینه شد و روز دوازدهم اینماه داخل
مدینه شد و روز هشتم اینماه بروایتی حضرت امام حسن عسکری
وفات یافته ودهم اینماه تزویج حضرت خدیجه بحضرت سید

سید المرسلین واقع شد وانحضرت در انوقت بیست وپنج
سال داشت چهاردهم اینماه موت یزید است هفدهم
اینماه مولود حضرت رسالت پناه است بطریق شیعه
واما سنی در دوازدهم اینماه میدانند ومولود حضرت
صادق هجدهم حضرت ابراهیم با نمرود جنگ کرد وحق تعالی
پشه را فرستاد تا نمرود را گریزانید ولشکرشرا هلاک کردند
نوزدهم اینماه حضرت داوود بجنگ جالوت رفت بیست و
دویم اینماه بهشت شداد تمام شد بعد از انکه سیصد
سال در انجا کار کرده بودند بیست وچهارم اینماه حضرت
موسی عوج بن عنق را کشت ودر اخر اینماه سفینه حضرت
نوح قرار گرفت ماه ربیع الثانی در چهارم اینماه مولود
حضرت حسن عسکری بیست پنجم اینماه منتصر پدر خود
متوکل عباسیرا کشت ششم اینماه جعفر دوانقی بغداد را
بنا کرد روز هفتم اینماه در ایام ولید فتح کابل شد ودهم
اینماه فرض صلوات سفر وحضر قرار گرفت ودر اخر
اینماه دولت یزدجرد بن شهریار بر امد وسلطنت از
عجم بعرب رسید وخالد ولید در این روز متوفی شد ماه

جمادی الاول پنجم اینماه ملخ طلا بر حضرت ایوب ع بارید هشتم
ماه منوچهر نهر فرات را کند هم ماه در سال سیصد وهفتاد
و یک عضد الدوله بزیارت سید الشهدا رفت پانزدهم
ماه مولود حضرت سجاد است ماه جمادی الثانی اول
اینماه ملک بر حضرت رسالت پناه نازل شد پنجم ماه
وفات حضرت فاطمه زهرا بود پانزدهم اینماه ابن زبیر
چون والی شد در مکه کعبه را خراب کرد و دو در از
برای او نصب کرد که در یکی داخل شوند و از دیگری بیرون
روند بعد از آن عبد الملک بن مروان یکی را گرفت و
دیگری را بجایی که اول بود نصب کرد و در همین روز عبد الله
زبیر کشته شد بیستم اینماه که سال دوم مبعث بود تولد حضرت
فاطمه ع واقع شد و در بیست و هفتم اینماه ابوبکر والی این
امت شد و حکومت او قایم شد ماه رجب شب جمعه
اول اینماه رغایب است و تمام ملائکه آسمانها و زمینها در این
شب در بیت المعمور و حوالی آن جمع میشوند و فضیلت
این شب بسیار است و اول اینماه حضرت نوح بکشتی
نشست و حضرت امام محمد باقر متولد شد و ابن عباس ع

مولود

مولود آن حضرت را دوم اینماه میدانند و بعضی پنجم گفته اند
و در سیزدهم اینماه مولود علی بن ابی طالب است و در نیمه
ماه فاطمه را بعلی ع تزویج نمودند و حضرت فاطمه سیزده
سال داشت و در این روز توبه حضرت آدم قبول شد و این
روز را استفتاح میگویند و دعای ام داود در این روز
مستجاب شد و این داود پسر مثنی بن امام حسن ع بود
و بعضی تحویل قبله را در این روز میگویند و روز هجدهم
ماه ابراهیم فرزند رسول خدا از دنیا رحلت نمود بیست
و دوم اینماه معاویه پادشاه شد و هم در این روز متوفی
شد بیست و سیم اینماه منافقان کونه خنجر زهرآلود بر ران
مبارک امام حسن ع زدند و در بیست و چهارم اینماه فتح
خیبر شد و در این روز جعفر طیار از حبشه آمد بیست پنجم
اینماه وفات امام موسی کاظم بود و هفتم اینماه مبعث حضرت
رسالت است و اول روزیست که در دنیا کلمهٔ لا اله الا الله
گفتند و روزهٔ این روز سنت است و ثواب بسیار دارد
و در یکشنبه بیست و هشتم اینماه حضرت امام حسین ع از
استیلای مخالفین از مدینه متوجه مکه معظمه شد بیست و نهم

اینماه معاویه عایشه را بچاه انداخت و کشت ماه شعبان
المعظم روز دوم اینماه روزهٔ ماه مبارک رمضان واجب
شد و در سیم اینماه مولود امام حسین است و این روز بود
که آن حضرت از مدینه بسبب ستم دشمنان داخل مکه معظمه
شد و در شب نیمهٔ اینماه مولود حضرت صاحب است ع
و این شب لیلة البراة است که بعوض شب قدر بائمه ع
شفقت نموده شهر رمضان المبارک و منع فرموده اند که
رمضان میگویند بلکه باید گفت شهر رمضان که رمضان
از جملهٔ اسماء الله است روز اول اینماه که سال دویست
و یکم از هجرت بود مباحثهٔ مامون با حضرت امام رضا ع
واقع شد و آنحضرت را ولیعهد خود گردانید و در دهم
اینماه خدیجه وفات یافت و نیمهٔ اینماه مولود حضرت
امام حسن است و شب هفدهم اینماه لیلة الفرقان است و اول
فتحی که در اسلام واقع شد در این روز و در صبح نوزدهم
عبد الرحمن ابن ملجم ضربت بر علی بن ابی طالب ع زد و بیستم
این ماه سال هشتم هجرت فتح مکه معظمه رو داد و در این
روز علی بن ابی طالب پا بر کتف پیغمبر صلی الله علیه و آله نهاد

نهاد و بتان را از کعبه انداخت و در شب بیست و یکم
اینماه معراج حضرت رسول واقع شد و در این شب عیسی
از ظلم یهودان بآسمان رفت و وفات یوشع بن نون و علی
ابن ابی طالب علیهما السلام در این شب واقع شد و شب
بیست و سیم لیلة الجهنی است شب قدر شیعیان است و
متمم این شب قدر شب نوزدهم و شب بیست و یکم است
و باید این هر سه شب را احیا داشت و نزول قرآن تماما
بآسمان دنیا از بیت المعمور یا از جانب حقتعالی در این شب
بود و شب بیست و هفتم شب قدر سنیان است و بروایتی
شب بیستم اینماه صحف بر حضرت ابراهیم ع نازل شد و در
شب ششم توریة فرود آمد و در شب سیزدهم انجیل
فرود آمد و در شب هجدهم زبور و در شب بیست و چهارم
قرآن شوال المکرم روز اول این ماه عید فطر است و
شب اولش از لیالی اربعه است و در نیمه اینماه مقتل
سید الشهدا حمزه بود و در این روز آفتاب بر علی بن ابی
طالب ع برگشت و اخر این ماه ایام نحسات که حقتعالی
قوم عاد را هلاک گردانید و روزهٔ شش روزه در اینماه

بسیار
بعید رمضان گذشته سنت است و اهل سنت مبالغة
دارند در گرفتن روزهٔ این شش روز بعد از عید رمضان
و اکثر غزوات حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله
درین ماه بود ذی القعده روز اول این ماه حقتعالی وعده
ثلثین لیلهٔ میقات را بحضرت موسی ع داد و پنجم اینماه ابراهیم
و اسمعیل خانهٔ کعبه را بنا کردند و روز بیست و پنجم اینماه
دحو الارض است حقتعالی زمین را پهن کرد و اول رحمتی که
حق تعالی فرو فرستاد در زمین این روز بود و روزه گرفتن
این روز سنت است ماه ذی الحجه روز اول اینماه ابابکر
معزول شد از بردن سورهٔ براءت بمکهٔ معظمه که بکفار
قریش بخواند و بجناب مرتضوی تفویض شد و درین روز
فاطمه را بعلی دادند و بروایتی سیم اینماه توبهٔ آدم واقع
شد و درین روز امام حسین ع متوجه عراق شد و بروایتی
در روز عرفه روانه شد و بروایتی در هفتم این ماه روز
زینت است که موسی ع بر سحرهٔ فرعون غالب شد و هشتم
اینماه روز ترویه است که حاجیان آب بر میدارند و در
مکهٔ معظمه تدارک می بینند از برای رفتن روز دیگر بعرفات

و روز نهم مسلم بن عقیل شهید شد و در این روز آدم و حوا
یکدیگر را شناختند و در این روز ابن زیاد هانی بن عروه
را شهید کرد و بعضی میگویند که معراج حضرت و ولادت
عیسی در این روز بود و دهم اینماه عید اضحی است و در این
روز حضرت ابراهیم خواست که اسمعیل را قربان کند و در
این روز قوچ فدای اسمعیل آمد و روزهٔ این روز حرام
است بالاتفاق و یازدهم و دوازدهم و سیزدهم اینماه
ایام تشریق است و روزهٔ این سه روز بر حاجیان حرام
است باید که در این سه روز اهل حاج در منی باشند
و شب در آنجا بیتوته کنند هجدهم اینماه عید غدیر است
که رسول خدا علی بن ابی طالب را امت نصب کرد و او را
خلیفه گردانید و در این روز عثمان را کشتند و در شب پانزدهم
اینماه وفات حضرت فاطمه ع واقع شد و در شب بیست و یکم
توبهٔ آدم ع نازل شد و در بیست یکم روز بساط است
و بروایتی در شب بیست و چهارم علی بن ابی طالب بر فراش
حضرت رسالت خوابید و این قول ضعیف است و در همین
روز تصدق خاتم واقع شد و روز مباهله است که حضرت

مباهله کرد و نصاری در این روز جزیه قبول کردند روز
بیست و پنجم سورهٔ هل اتی بر آل عبا نازل شد و در بیست و هفتم
و بقولی بیست و چهارم عمر بن الخطاب را کشتند فصل در بیان
احکام روز نوروز و احادیث در فضیلت و بزرگواری
این روز بسیار است اما اگر نوروز روز یکشنبه باشد صاحب
سال آفتاب بود حال بزرگان و ملوک میانه بود و طرب و
نکاح بسیار باشد و نعمت فراوان بود و نرخها ارزان
و پنبه قصور کند و کشتها را آفت رسد و برف و سرما
کم بود و مرض بسیار بود و جو و گندم ارزان بود و انگور
نیکو بود و در فصل بهار باران بسیار بود چنانچه مردم
بتنگ آیند و مرگ بسیار باشد و تابستان گرم بود اما
زمستان میانه بود و اگر نوروز روز دوشنبه باشد صاحب
سال قمر بود و حال پادشاهان نیکو باشد و با عظمت و قوت
باشند و مردم دیگر را کار میانه بود و نعمت فراوان و
نرخها ارزان و غله نبات بود و حال بازرگانان و
ملاحان خوب بود و با منفعت باشند و تابستان گرم
بود و زراعت و کنجد و پنبه و پالیز نیکو باشد و زمستان

و زمستان سرمای سخت باشد و بیماری بسیار باشد و
سیلها بسیار باشد و فتنه و حرب کم باشد و مور و مگس
کم باشد و مار و عقرب بسیار باشد و اگر نوروز روز
سه شنبه باشد صاحب سال مریخ بود و حال بزرگان
و سلاطین نیکو بود و اما کار مردم دیگر بسته بود و دلهای
مردم پر غم و اندوه بود و کار تجار بسته بود و نرخها گران
بود و فتنه و آشوب و حرم و اراجیف بسیار بود و گزندگان
و حشرات بسیار بود و بر زمین شام آفت و بیماری
بسیار بود و خلایق تباه شوند و در فارس زراعت را
آفت رسد و قحط و تنگی پدید آید و بعد از آن ارزانی
شود و در آخر میوه ها پر بها باشند و در تابستان گرما
و خشکی بسیار بود و بیشتر رنجها از آبله بود و دروغ و
خیانت در میان مردم بسیار بود و کهتران بر مهتران بیرون
آیند و زنان با شوهران خصومت کنند و طلاق خواهند
و میان شرکاء مخالفت پدید آید و یکی از بزرگان هلاک
شود و بجانب مشرق بزرگی بمیرد و باران بسیار بود فاما
بیوقت و بیفائده بود و زمستان بسیار سرد بود و بعضی از

میوه‌ها را آفت برسد و کرم پیله و ابریشم بسیار بود اما
گران باشد و جراحت و دمل بسیار بود و کار دهقانان
خوب بود و اگر نوروز روز چهارشنبه باشد صاحب
سال عطارد بود ولیکن دلیل کند که در این سال فتنه و
شورش و حرب و مصاف و جنگ بسیار بود و نرخها
گران باشد و بیماری مردم بیشتر از گرمی و خشکی باشد
و درد گلو نیز باشد و در حدود گیلان و طبرستان
و جرجان آشفتگی و تنگی و قحطی بود و کار مردم بسته شود
و تجار را نقصان رسد و انصاف از میان مردم برخیزد و اما
مردم عامه و نادانان را نیک بود و علما و اهل صلاح را تنگ بود
و ایشان را غم و کدورت بود و با یکدیگر کینه و حسد برند
و فوت بعضی از مشاهیر ایشان بشود و باران بی هنگام بیارد
و سیلها بسیار بود و احوال سلاطین متغیر بود و گاه گاه
به بدی رسد و رعایا بر سلطان عاصی شوند و کهتران بر
مهتران کینه پیدا کنند و بعضی از میوه‌ها را آفت رسد
و در تابستان بیماری و بادهای مخالف بسیار بود و پنبه
و پالیز و گندم و جو نیک بود اما در وقت بهار اندک آفتی

آفتی برسد و حال میوه‌ها در بهار نیک بود و در این سال
خشکی و کمی آب بود و دلهای مردم با ترس و بیم بود و راهها
از سرما و برف زمستان گرفته شود و اگر نوروز روز پنجشنبه
باشد صاحب سال مشتری باشد در آن سال علما و فقها
و سادات و حفاظ را نیک و بزرگان را رغبت بکار خیر
بسیار بود و احوال ملوک و سلاطین نیکو گذرد و مرادهای
ایشان برآید و حال درویشان نیک بود و نباتات خوب
باشد و پنبه و کنجد میانه بود و در بهار آب باران بسیار
بود و ارتفاعات نیکو آید و تابستان میانه بود و بیماری
کم بود و کرم ابریشم و پیله میانه بود و چهارپایان بسیار
شوند و حال زنان و کسانیکه زنان با ایشان کار دارند
مثل عطار و گوهرفروش و صباغ و زرگر و شعرباف و پیله
ور و دود میانه بود و رونق داد و ستد در میان مردم کم
باشد و روز بروز حال مردم بازار بدتر شود و خداوند
طالع مشتری همه حال او را نیکو بود و اگر نوروز روز
جمعه باشد صاحب سال زهره است و حال علما و قرآن
خوانان و زهاد و عباد نیک بود و حال حیوانات نیک بود

و حال ملوک و سلاطین نیک بود اما گاه گاه مشغول خود باشند
و به بدی گرفتار شوند و بتعب افتند و مردم را لهو و طرب
و شادی بسیار بود و نکاح بسیار و پنبه اگر بکارند ضایع
شود و هر چند دیر بکارند بهتر خواهد بود و در بابل بیماری
و حادثه بسیار باشد و فرمان فرمایی از هند را آفت رسد
و در دریا شورش و اضطراب بود و درهم و دینار در میان
مردم کم شود اما حال ملاحان و کشتیها در خوف باشد و
تابستان گرم باشد و بیماری بسیار باشد و خداوند
این سال را حال نیکو بود و حال مردم در تزلزل باشد و اگر نوروز
روز شنبه باشد خداوند سال زحل است دلیل رنج و
غم و خلاف و گفتگو بود و میانه سلطان و رعیت منازعه
پیدا شود و در این سال گندم و جو نیکو بود و پالیز نیکو بود
و انجیر را آفت رسد و باران و سیل بسیار بود و سلطان هند را بیماری
پیدا کند و هندوستان را آفت و بیماری رسد و مار و ملخ
و زنبور و کیک و کژدم بسیار بود و بزرگان را کار نیک بود
و بر زمین طبرستان فتنه و آشوب بود و درد سینه و بیماری
و مرگ زنان و کودکان بسیار بود و حال علما و اهل صلاح

صلاح بسیار نیکو بود و عسل کم بود و حدود روم گوسفندان را
آفت رسد و آخر سال نرخها با بها شود و میان زنان و مردان
بیکار بود و موش در این سال بسیار بود و پنبه در این
سال کم بکارند و پالیز و کنجد و غیر آن نیکو بود و خداوند
این سال همه حال نیکو گذرد و عمل روز نوروز سنت است
که در روز نوروز غسل کند و جامه پاکیزه بپوشد و بوی — عمل روز عید نوروز
خوش بکار برد هر که در این روز بعد از زوال و فراغ از
نماز ظهر چهار رکعت نماز کند بدو سلام در نماز اول
در رکعت اول بعد از حمد ده مرتبه انا انزلنا بخواند
و در رکعت دویم بعد از حمد ده مرتبه سوره جحد بخواند
و در نماز دویم در رکعت اول ده مرتبه سوره توحید
و در دویم بعد از حمد معوذتین را هر یک ده مرتبه بخواند
و چون فارغ شود سر بسجده نهد و حاجات خود را بطلبد
البته حق سبحانه و تعالی حاجت او را براورد و بعد از آن
این دعا را بخواند اللهم صل علی محمد و آل محمد الاوصیاء المرضیین
و صل علی جمیع انبیائک و رسلک بافضل صلواتک و بارک
علیهم بافضل برکاتک و صل علی ارواحهم و اجسادهم اللهم

علی محمد وال محمد وبارك لنا في يومنا هذا الذي فضلته
وكرمته وشرفته وعظمته خطره اللهم بارك لنا فيما
انعمت به علينا حتى لا نشكر احدا غيرك ووسع علينا في
رزقنا يا ذا الجلال والاكرام اللهم ما غاب عني فلا تغيبن
عني عونك وحفظك وما فقدت من شيء فلا تفقدني
في عونك عليه لا نتكلف ما لا احتاج اليه يا ذا الجلال و
الاكرام **بعد از ان بسیار بگوید** صلی الله علی محمد وال محمد
واله الطاهرین الاخیار الابرار کفاره کناهان پنجاه سال باشد
ومنقول است که هر که در این روز سیصد وشصت ایة الکرسی
را تا وهو العلي العظیم بخواند وبعد از ان سیصد وشصت
بار این دعا را بخواند اللهم هذه سنة جديدة وانت رب
ملك كريم اسئلك خيرها وخير ما فيها واعوذ بك من شرها
وشر ما فيها واستكفيك مؤنتها وشغلها يا ذا الجلال والاكرام
يا محول الحول والاحوال حول حالنا الى احسن الحال تا اخر
سال از بلیات محفوظ باشد ومنقول است که هر که این هفت
ایة مبارکه در نوروز بر کاسه چینی بمشك وزعفران نویسد
وبکلاب بشوید هر که از ان بخورد تا سال دیکر هیچ الم و ضرری

باو نرسد

باو نرسد واکر کزندی او را بکزد زهر او بروی کار نکند
بقدرت الله تعالی **اول** سلام علی نوح في العالمين **دویم**
سلام قولا من رب رحيم **سیم** سلام علی ابراهیم **چهارم**
سلام علی موسی وهارون **پنجم** سلام علی الیاسین **ششم**
سلام علیکم طبتم فادخلوها خالدین **هفتم** سلام هي حتی
مطلع الفجر **فصل** هر کاه اول محرم روز شنبه باشد در ان
سال زمستان بسیار سرد باشد وباد بسیار باشد ویخ
فراوان باشد وکندم کران باشد وطاعون ومرک
کودکان بسیار باشد وتب بسیار باشد وعسل کم باشد
ودمبل بسیار باشد وزراعتها از افت بسلامت ماند
وبعضی از درختان میوه وانکور را افت رسد ودر
روم حرب باشد وعرب با ایشان حرب کنند واسیر
وغنیمت بسیار از ایشان بدست عرب در اید وپادشاهرا
در جمیع امور غلبه باشد وبروایتی مرك در میان چهار
پایان هم رسد واسبانرا قولنج عارض شود ودر میان
مردمان درد کلو وزکام وورمها ودردهای بسیار
باشد ودر همه بلاد مرك پیران وزنان بسیار باشد

خصوصا در عراق وبغداد واطراف ان ودر روم مرك
بسیار باشد ومیان عرب وروم کارزار افتد وعرب
بر روم غالب اید ونعمت وامنیت در بابل بوده باشد
ودر بحرین ونواحی ان اختلاف بسیار در میان مردم بدید
اید وقحط وغلا در ایشان هم رسد واز عرب ترسان
باشند وعمال بر ایشان تعدی کنند وکیاه در مراعی
عرب بسیار باشد ودر اخر سال کسی بر پادشاه خروج
کند وپادشاه بر ایشان غالب اید ودملها وابله وکری
بسیار باشد ومرغان بسیار باشند وروغن وکوشت
وعسل وکتان کران باشد وخرما در درخت فاسد
کردد وانکور ومیوه در بلاد همدان وفارس بسیار باشد
وبد رختان بلاد روم افت برسد ودر بصره واطراف ان
نیز افت برسد ومیوه در اکثر بلاد کران باشد وکنجد
بسیار باشد ودر زمستان باران بسیار باشد وزراعت
بسیار باشد واندك افتی بانها رسد وظرف مس واشیا
ان ولیثم وموکران باشد ومرغ خانکی کم باشد ومرغان
شکاری بسیار بمیرند ودر بلاد یمن اختلاف عظیم ظاهر کردد

کردد وشاید بغارت منتهی کردد وممکن که یکی از افتابها ما
بکیرد ودر دیکماه در این سال خون بسیار ریخته شود وکویند
چنین سال نحس است وقابیل هابیل را در چنین سالی کشت
والخوش نیك است **وهر سالیکه** اول محرم روز یکشنبه
باشد زمستان نیکو کذرد وباران بسیار ببارد وبعضی
از درختان وزراعتها را افت برسد ودردهای
مختلف ومرکهای صعب شایع شود وعسل کم بعمل اید
ودر هوا اثر طاعون ووبا بهم رسد ودر اخر سال پادشاهرا
غلبه روی دهد وبروایتی دیکر در این سال زمستان
سرد باشد وتابستان معتدل کذرد ومیوه وحبوب
وزراعات در اکثر بلاد عراق نیکو باشد وافتی بمیوههای
بحرین ولحسا وقطیف وحوالی انها برسد ودر بلاد ترك
وبلاد جبل ارزانی باشد وکوسفند وشتر بسیار باشد
وکیاه صحراها فراوان باشد ودر شتران دیوانکی و
مستی بهم رسد وابله در کودکان بسیار باشد وزاییدن
زنان دشوار باشد ودر کاو مرك بهم رسد ودر بکناه
درد سر بسیار مردم را عارض شود ودر اخر سال کرانی

بهم رسد بسبب اختلاف سلاطین در غیر بلاد یمن و در بلاد یمن
اطفال بسیار بمیرند و جو و روغن بسیار باشد و اختلاف
و جنگها در میان پادشاهان بشود و همچنین اختلاف
در میان عامهٔ ناس بسیار باشد و کارزار در میان
عرب و عجم واقع شود و در میان عامهٔ ناس و خویشان
ایشان فتنها حادث شود و در شام حرب و فتنها پدید
آید و حاکم بعضی از اهل فساد را بقتل رساند و در زمین
جبل که همدان باشد و نواحی آن باشد و کشش بسیار شود
و مرد جلیل القدری از ایشان بقتل رسد و پادشاه بابل بر
مردم مستولی گردد و از بعضی وزراء ملوك اختلاف ظاهر
گردد و بر پادشاه بشورد و بگریزد و یا کشته شود و گروهی بر پادشاه
طغیان کنند و مغلوب گردند و کوکبی از آسمان ظاهر شود
در ناحیهٔ مشرق که دو دنباله داشته باشد و این سبب جنگ و
قتل و گرانی گردد و باین سبب علامت و وزیدن بادهای
سخت و وفور امراض و بسیاری دزدان در صحرا و دریا
گردد و غله گران شود و حاجیان را غارت کنند و تمام ماه
یا بعضی از ماه منخسف گردد و هر سالی که اول محرم روز دو

شنبه باشد زمستان نیکو گذرد و تابستان بسیار گرم
باشد و باران در وقت بسیار ببارد و گاو و گوسفند
بسیار بوجود آید و غله بسیار باشد و نرخ خوردنیها
در بلاد جبل یعنی در شهرهایی که در میان آذربایجان
و عراق عرب و خوزستان و فارس است و بعضی گویند
یعنی همدان و حوالی آن ارزان باشد و میوه بسیار باشد
و زنان بسیار بمیرند و در آخر سال کسی بر پادشاه خروج کند
و در نواحی مشرق و بعضی از فارس دیگری برسد و زکام
در بلاد جبل بسیار باشد و بروایت دیگر در آن سال
فراوان باشد و شیر حیوانات بسیار باشد و باران
بسیار باشد و حبوب بسیار باشد خصوصا عدس و
ماش و باقلا و نرخها ارزان باشد و غله فراوان باشد
خصوصا در فارس و همدان و ارزن و ذرت در هند
و فرنگ بسیار باشد و زردالو و سایر میوهها در بلاد
فارس و بصره و شام نیکو بعمل آید و خربزه و خیار در مشرق
و عمان نیکو باشد و در این سال خرما و میوهها و گوشت
و روغن فراوان باشد ولیکن دزد در میان مردم کم باشند

و در بلاد مشرق و اطراف هند و اسکندریهٔ مغرب مرگ بسیار
باشد و مرض سودا و دیوانگی بسیار باشد و در زمستان
زفاف و تزویج بسیار باشد و دریا طغیان کند و بعضی از
بلاد را غرق کند و آب فرات و نیل کم باشد و باین سبب در
مصر قحط عظیم پدید آید و مواشی و چهارپایان در صحرا انیک
و زکام در بلاد جبل و اطراف دریا بسیار باشد و حبوب
و میوهها در مکهٔ معظمه بسیار و ارزان باشد و بلیه و
ازاری در آن بلدهٔ طیبه بهم رسد و در میان مشایخ عرب
فتنه حادث شود و خارجی از نواحی مشرق بیرون آید و در
بلاد فارس بیم هراس عظیم از بعضی سلاطین حادث شود و
قلعهٔ در اطراف مشرق یا جنوب از تصرف اصحابش بیرون رود
و یحتمل که یکی از آفتاب و ماه منخسف گردد و در مردم اضطراب
پدید آید و نان کم شود و در ترقی باشد و بر پادشاه مشرق کسی
خروج کند و حاجیان بسلامت بروند و در بعضی دزدی
بایشان برسد و آسیبی از نو بیابند و هر سال که اول محرم
روز سه شنبه بود زمستان سرد باشد و برف و یخ
بسیار باشد و در بلاد جبل و ناحیهٔ مشرق گوسفند و عسل

و عسل بسیار باشد و بعضی از درختان انگور را آفت رسد و
در ناحیهٔ مشرق و شام حادثهٔ از آسمان ظاهر شود که از آن خلق
بسیار بمیرند و بر پادشاه صاحب خروج قوی خروج کند و
پادشاه بر او غالب آید و در زمین فارس بعضی از غله را آفت
برسد و در آخر سال نرخها گران شود و بروایت دیگر زراعت
بسیار بعمل آید و باران بسیار ببارد و فصل پاییز نیکو گذرد
و میوهها در بلاد جبل ارزان باشد و نبت بسیار باشد و
گندم و جو و عدس فراوان باشد و آب فرات طغیان کند
و شاید که در تابستان باران ببارد و در بصره لوبیا و ماش
و باقلا فراوان باشد و خرما کم بعمل آید و ارزن را آفتی رسد
و در بلاد هندوستان و بدرختان بلاد روم و شام آفتی
از سرما برسد و در بلاد فارس از ملخ بزراعت آفت برسد
و میوه در این سال بسیار باشد و گردکان و مویز و بادام
بسیار باشد و نرخها در اول سال در جمیع بلاد ارزان باشد
و پنبه گاه گران و گاه ارزان باشد و عسل فراوان باشد
و خربزه و خیار آفتی برسد و شکار در دریا بسیار شود و آفتی
از سرما بغلات مغرب برسد و در بعضی از شهرها کسی بر

پادشاه خروج کند ودرمیان پادشاه عجم وترک اضطرابی
حاصل شود ودرمیان عرب وعجم واهل قتال بد پدید اید
وشیخی ازمشایخ عرب کشته شود ودرمیان عرب وحواشی
ایشان دراخر سال مرگی بهم رسد ودراسمان ستاره دنباله
داری بد پدید اید که علامت جنگ وگرانی باشد یا سرخی
عظیمی ظاهر شود که علامت هلاک بعضی از وزرا باشد و
درمصر وشام ومقالید فتنه بهم رسد وهر سالی که اول
محرم روز چهارشنبه باشد زمستان وسط باشد ودر
بهار بارانهای نافع بارد وغلات ومیوها در بلاد جبل
ومشرق بسیار باشد اما مردمان بسیار بمیرند ودراخر
سال در زمین بابل وجبل افتی بمردم برسد ونرخهای
ایشان ارزان باشد وبردشمنان پادشاه غالب اید وبروایت
دیگر عسل دراین سال بسیار باشد واب دجله طغیان
کند ودر بلاد شام مرگ بسیار باشد واکثر اطفال بمیرند
وملخ مزروعات اهل شام را تلف کند ودراخر سال قحطی
درمیان ایشان بهم رسد وباران دراین سال بسیار بارد
که بسیاری از خانها وعمارتها منهدم گردد ودرختان خرما

خرما ضایع شود ورعد وبرق عظیم ظاهر گردد وبادهای تند
وبیماری بسیار باشد وزنان ابستن بسیار بمیرند ودر
اخر سال درناحیه فارس مرگ بسیار باشد ووحشیان صحرا
ومرغهای شکاری بسیار باشند وبزرگان ونیکو با نقد و
بیع وشرا ومعاملات بسیار واقع شود ودر کوی بهم رسد
وشاید مرگی درمیان چارپایان بد پدید اید ودرفصل
پاییز بیماری بسیار باشد ودراطراف مدینه جنگ عظیم
روی دهد ومشایخ وعلما بسیار بمیرند وبلاد یمن از خوف وقتل
وغلو خراب شود وباز معمور شود ودرمیان مردم عرب و
بادیه کشتن بسیار شود وباد شمال بوزد ومتاعها وپنبه گران
شود وکتان ارزان باشد وابریشم وحریر نیز ارزان باشد
ودرمیان عرب وعجم جنگها روی دهد وعجم غالب شوند وپادشاه
روم بمیرد وبزرگی ازعرب بمیرد ومردم دیالم نیز بسیار بمیرند
ودرفصل پاییز مرض زحیر بسیار باشد واختلاف درمیان
سلاطین هند بهم رسد وفتنها دربصره وولایت فارس حادث
شود وهر سالی که اول محرم روز پنجشنبه باشد زمستان ملایم
گذرد ودرنواحی شرق گندم ومیوها وعسل بسیار باشد

استنزال

ودراول واخر سال تب بسیار حادث شود وروم را بر مسلمانان
غلبه بهم رسد پس عرب برایشان غالب شوند ودر زمین
هند محاربات واقع شود وپادشاهان عرب مظفر باشند
وبروایت دیگر دراول سال بارش وسرما کم شود وابر ورعد
بی باران بسیار باشد ودراخر سال باران بسیار شود وغلات
ومیوها درهمه بلاد جبل ارزان باشد وفراوان بود وسفر دریا
دراین سال نیکو باشد وشکار ماهی بسیار شود وروغن ونان
گران شود واب نیل طغیان کند وروم برمسلمانان حمله بیاورند
ومسلمانان برایشان غالب شوند ودر بادیه جنگ بسیار شود
وشاید یکی ازمشایخ ایشان کشته شود ودربعضی ازشهرها
کسی بر پادشاه خروج کند ومنهزم گردد وکارزار در اکثر
بلاد خصوصا در فارس بسیار شود ودزدان وراه زنان
دست براورند وحکام بر رعایا ستم کنند وبادهای تند
بوزد که درختان را برکند ودر لحسا وقطیف ونواحی ان فتنه
میان عرب وپادشاه ایشان حادث شود وپادشاه غالب اید
ودر بلاد حبشه واطراف انها کارزار شود ودر بلاد فارس دراخر
سال درمیان سر طایفه فتنها حادث شود وفساد بسیار دران

دران بلاد باین سبب ظاهر گردد ودر ناحیه دریا فتنها حادث
شود ودراین سال مرگ درمیان گاو بسیار باشد ولیکن
گوسفندان فراوان گردند وشاید ماه منخسف گردد وبروایت
دیگر حاکم قسطنطنیه که مراد پادشاه استنبول باشد اورا بکشند
ویا بگریزد ومفقود شود ویا اورا خلع نمایند ودر ولایت
عجم خرابی باو راه یابد از ظلم پادشاه ونایبان او ووزرا درمیان
مردم کم باشد وخلق از تنگی معاش بفغان ایند وداد رس در
میان خلق برطرف شود وعرب برعجم زیادتی کند وخلق بسیاری
را بکشند وولایت ایشانرا خراب کنند وعریان بر رومیان
بتازند وبعضی امرا از تصرف والیان روم بدر روند وپادشاه
عجم دراکثر جا مغلوب شود وباران در وسط سال بسیار بیارد
بیغایت ورعد وبرق بسیار باشد وبرهمه اطراف بر پادشاه
بیرون ایند خصوصا طایفه ترکان خوارزم واز سمت قطب
شمال حرکت کنند وبحوالی دریا رسند وخرابی بسیار بطبرستان
رسانند وترکان باعجم درآویزند وبرایشان غلبه آورند
وخلق بسیار از فقرا ورعیت پامال وکشته شوند واحتمال
دارد دراین سال یا سال اینده پادشاه عجم درسمت مشرق

بحرکت آید وچین وبدری با او راه یابد ودر راه حادثه او را
عارض شود که مدتی توقف کند وامراء خراسان وسکان
بلاد تاتار باشند واحتمال دارد که لشکری از عجم در عراق و
خراسان جمع شوند ورسولان از ولایت کفر پیش پادشاه آیند و
در اول سال گندم گران ونان عزیز شود ودرد دندان پیدا
شود واضطراب عظیم باهل عمان راه یابد واکثر ولایت دریا
خراب شود وبقتل وغارت وکشتنها در بعضی اماکن بدست
والیان افتد ورهایی نیابند واین علامت ادبار پادشاه
باشد وغلبه صاحبان خروج وامیر جلیل القدری کشته شود
وقوت علما بسیار شود ودرمیان این طایفه حسد ونزاع بسیار
شود واگر آفتاب کسوف کند بعضی اماکن از تصرف والیان اسلام
بدر رود وهر سالی که اول محرم روز جمعه باشد زمستان
سرما نباشد وباران کم بارد وآب رودخانها کم باشد
ودر بلاد جبل صد فرسخ غله کم باشد ومرگ در میان همه
مردم بسیار باشد ودر ناحیه مغرب گرانی باشد وبعضی
از درختان آفت برسد وروم را بر فارس غلبه عظیم بهم
رسد وبروایت دیگر غلات در مصر وحبشه وشام کم بعمل

بعمل آید وگرانی در بلاد مغرب وبلاد فرنگ واطراف اندلس
حادث شود وارزانی بسیار در بلاد فارس بهم رسد و
غلات بصره وعراق نیکو شود ولیکن از جهت سلاطین
وعمال ستمها بر ایشان برسد وغلات در جبل عامل ونواحی
آن نیکو بعمل آید وانگور وگندم در بصره وشام بسیار بعمل
آید ومرد صاحب شانی در بصره کشته شود با گروه بسیار از
اتباع او ومیوهها در این سال نیکو باشد وآب دجله بحدی
طغیان کند که بغداد مشرق بر غرق گردد وپادشاهی از پاد
شاهان هند بمیرد ودر ماه ربیع الاخر تا ماه جمادی الثانی
دردها بسیار در این سال در میان مردم بسیار شود خصوصا
درد گلو ودرد پشت وورمها ودرد حلق وامراض شکم
وکلف وقوبا وجرب ودملها بسیار باشد وزنان آبستن
فرزند بیندازند وبسیاری از ایشان بمیرند وامیری
از شام ظاهر شود وبر مدینه حضرت رسول صلی الله علیه وآله
مستولی شود وملخ بر بعضی از بلاد غالب آید واگر ستاره دم
داری ظاهر شود فتنهای عظیم از او بظهور رسد وکسی
بر پادشاه خروج کند وکردان وعجمان قوی گردند ودر زمین

ماه سرزند

عراق حرب واضطراب واختلاف بسیار پیدا شود وخوف
بحاجیان برسد ومرد بزرگی در شام بقتل رسد ودر بلاد
خراسان فتنه عظیم حادث شود ودر اطفال دردها پیدا
شود وآب چشمها بسیار باشد فصل در احکام کسوف
وخسوف پس در هر سالیکه در ماه محرم آفتاب بگیرد در آن
سال ارزانی باشد ودر آخر سال دردها وبیماریها بر مردم
حادث شود وپادشاه بر دشمنان ظفر یابد وزلزله حادث
شود وبعد از آن سلامت باشند وهر سال که در ماه صفر
آفتاب بگیرد از ناحیه مغرب ترس وگرسنگی مردم را رو دهد
وجنگ وکشش در مغرب بظهور رسد پس در ماه ربیع الاول
صلح شود وپادشاه ظفر یابد وهر سال که در ماه ربیع الاول
آفتاب بگیرد در میان مردمان اختلاف کم باشد وصلح
پدید آید وپادشاه مغرب ظفر یابد وگاو وگوسفند آن
بسیار باشند ودر آخر سال فراوانی بهم رسد ودر بادیه
میان شتران وبا بهم رسد وهر سال که در ماه ربیع الاخر
آفتاب بگیرد در میان مردم اختلاف بسیار باشد وخلق
عظیم بقتل رسند وکسی بر پادشاه خروج کند وترس وکشش

حادث

حادث شود ومرگ بسیار باشد وهر سال که در ماه جمادی
الاول آفتاب بگیرد روزی آدم فراخ شود ودر ناحیه
مشرق ومغرب پادشاه با رعیت خود در مقام شفقت
باشد وبا ایشان احسان نماید وپاس خواطر ایشان را بدارد
وهر سال که در ماه جمادی الاخر آفتاب بگیرد در بلاد مصر
جنگهای عظیم روی دهد وکشش بسیار شود ودر بلاد مغرب
در آخر سال گرانی بهم رسد وهر سالی که در ماه رجب المرجب
آفتاب بگیرد در کوهستانها وناحیهای مشرق باران بسیار
ببارد ودر ناحیه فارس ملخ فرود آید اما ضرر بایشان
نرساند وهر سالیکه در ماه شعبان آفتاب بگیرد همگی
مردم از شر پادشاه ایمن باشند وپادشاه در مغرب بر دشمنان
ظفر یابد ودر بلاد جبل در آخر سال مرگ در میان مردم بسیار
باشد وبزودی برطرف شود وهر سال که در ماه رمضان
المبارک آفتاب بگیرد مردمان همگی پادشاه فارس را اطاعت
کنند وروم را بر عرب غلبه عظیم بهم رسد پس ایشان بر روم
غالب شوند وغنیمت بسیار از ایشان بگیرند وهر سال که
در ماه شوال المکرم آفتاب بگیرد در بلاد هند وفرنگ

کشش بسیار واقع شود وگیاه زمین در شهرهای مشرق بسیار
باشد وهر سال که در ماه ذی قعده آفتاب بگیرد باران
بسیار ببارد ودر ناحیهٔ فرس خرابی بد پدید آید وهر سال
که در ماه ذی الحجه آفتاب بگیرد باد بسیار بوزد ومیوهای
درختان کم شود ودر شهرهای مغرب خرابی بدید آید وجو
وگندم کم وگران باشد وکسی بر پادشاه خروج کند واز آن
بسیار از وی پادشاه رسد وخوردنیها گران شود ودر
سال دیگر ارزان شود واما آثار گرفتن ماه پس در هر سال
که در محرم الحرام ماه بگیرد در مغرب بزرگی بمیرد ومیوه
در بلاد جبل کم باشد ودر میان مردم خارش بدن بسیار
باشد ودر زمین بابل درد سر بسیار باشد وکسی بر پادشاه
خروج کند وپادشاه بر وظفر یابد ولشکر او را بقتل آورد
وهر سال که در ماه صفر ماه بگیرد قحط وبیماری در شهرهای
بابل حادث شود بحدی که بیم هلاک باشد پس بعد از آن باران
بسیار ببارد وگیاه زمین بسیار شود واحوال مردم نیک شود
ودر بلاد جبل میوه بسیار باشد وهر سال که در ماه ربیع
الاول ماه بگیرد در بلاد مغرب کشش بسیار شود ومرض

یرقان

یرقان در مردم بهم رسد در ناحیهٔ شهرها میوها بسیار
باشد ودر بلاد جبل کرم در سبزیها افتد وخرابی بسیار
در شهرها بدید آید وهر سال که در ماه ربیع الثانی ماه بگیرد
آب در کوهها بسیار باشد وفراوانی بهم رسد وآن سال
مبارک باشد وپادشاه در مغرب ظفر یابد وهر سال که در ماه
جمادی الاول ماه بگیرد خون بسیار ریخته شود وپادشاه را
بلای عظیم برسد وکسی بر پادشاه خروج کند وظفر یابد وهر سال
که در ماه جمادی الآخر ماه بگیرد باران کم آید وآب کم باشد و
موصل باشد که حوالی کوفه است در آن محل جزع
عظیم وگرانی شدید پیدا شود وپادشاه بابل را بلای عظیم
رو دهد وهر سال که در ماه رجب المرجب ماه بگیرد در ناحیه
مغرب طاعون وقحط شدید پیدا شود ودر بابل باران بسیار
ببارد ودر همه شهرها درد چشم بسیار باشد وهر سال که
در ماه شعبان ماه بگیرد پادشاه بعضی از نواحی کشته شود و
بلاد روم وقحط در میان مردم پیدا شود وهر سال که در ماه رمضان
المبارک ماه بگیرد در بلاد جبل سرمای سخت شود وباران
وبرف بسیار ببارد وآب بسیار باشد ودر زمین فارس درندگان

بهم رسند ودر شهریور ماه مرگ زنان واطفال بسیار باشد
وهر سال که در ماه شوال المکرم ماه بگیرد پادشاه بر دشمنان غالب
شود ودر میان مردم بلا وفتنه بسیار باشد وهر سال که در ماه ذی
القعده ماه بگیرد شهرهای عظیم فتح شود وگنجها در بعضی زمین وکوهها
پیدا شود وهر سال که در ماه ذی الحجه ماه بگیرد مرد بزرگی در مغرب بمیرد
ومرد فاسق وفاجری دعوی پادشاهی کند

در بیان آنکه در هر
ماهی چند روز نحس است وبیک روایت سیم وپنجم وسیزدهم وشانزدهم
بیست ویکم وبیست وچهارم وبیست وپنجم وروز عاشورا از همه روزها
نحس تر است وهمچنین روز تاسوعا که نهم محرم است وآن نیز نحس است
وبعضی روز هشتم محرم را چنین میدانند وبیست وهشتم ماه صفر وبیست
ویکم ماه رمضان المبارک واز ایام هفته روز دوشنبه وچهارشنبه
وایضا منقولست از حضرت رسول صلی الله علیه وآله که بیست وچهار
روز نحس است از سالی که در هر ماه دو روز باشد اگر کسی بیمار شود
بمیرد واگر کسی بسفر رود برنگردد واگر بجنگ رود کشته شود واگر
فرزندی متولد شود نماند بدین دستور هیچ کار خوب نیست محرم
یازدهم چهاردهم صفر یکم وهشتم ربیع الاول یکم وبیستم ربیع الثانی
یازدهم وبیستم جمادی الاول دهم وپانزدهم جمادی الثانی دویم وچهارم

روزهای نحس

رجب المرجب

اختیارات

رجب المرجب یازدهم وسیزدهم شعبان المعظم سیم وچهارم ماه
رمضان المبارک سیم وبیستم شوال المکرم هشتم وبیستم ذی قعده
دویم وپنجم ذی الحجه ششم وهشتم واز برای مسافر قمر در عقرب
وقمر در اسد بودن سفر خوب نیست واز برای نکاح قمر در
عقرب بودن خوب نیست

در معرفت خلاصهٔ اختیارات
از قول امام جعفر صادق ع در ماه بدین نوع اول ماه نیکست برای
تزویج وبیع وشرا وسفر کردن دویم ماه مبارکست از برای تجارت
وطلب حاجات سیم بد است جملهٔ مهمات خاصه دیدار ملوک
وسفر کردن چهارم نیکست همه حالات الا سفر کردن پنجم بد است جملهٔ
امور خاصه دیدار اکابر را ششم سفر کردن وصبر کردن وبنا نهادن
نیکست هفتم نیکست مناکحت وبنا ونقل وحرکت را هشتم نیکست همه
امور الا سفر کردن نهم نیکست همه امور مگر دیدن عمال را دهم
نیکست سفر کردن وطلب حاجت را یازدهم نیکست دیدار ملوک
وسفر وحاجت را دوازدهم نیکست همه کارها خاصه حاجات را
سیزدهم توقف در مهمات اولی است چهاردهم نیکست دیدار اکابر
وعلما واشراف را پانزدهم مختار است طلب حاجات وسفر را شانزدهم
بد است جمله کارها خاصه سفر کردن را هفدهم نیکست کارها ووصلت

ومعامله کردن هجدهم نیکست کارها و طلب حاجات ونقل وحرکت پانزدهم
مختار است سفر و تزویج وابتداء کارها بیستم نیکست دیدار
ملوک وسفر کردن روا بیست ویکم بد است جمله کارها وخلوت
اولی است بیست ودویم مختار است سفر وتزویج وعمارت
کردن روا بیست وسیم نیکست دیدار ملوک ومناکحت را بیست وچهارم
بد است جمله کارها خاصه سفر کردن روا بیست وپنجم حذر از سفر
کردن اولی است بیست وششم مبارکست همه امور الا تزویج و
سفر کردن بیست وهفتم نیکست هر کار خاصه تجارت وسفر کردن
بیست وهشتم نیکست طلب حاجات ونقل وحرکت را بیست ونهم
مبارکست سفر طلب کسی شده کردن سیم نیکست همه حاجات خاصه
حرکت را   در بیان خواب دیدن در اول ماه باطل است
ودر دویم وسیم برعکس است ودر چهارم وپنجم بتاخیر افتد
ودر ششم وهفتم وهشتم ونهم انچه بیند راست است ودر
دهم دروغ است ودر یازدهم ودوازدهم خوب باشد ودر
سیزدهم وچهاردهم ندخیر باشد ونه شر باطل باشد ودر پانزدهم
راست باشد ودر شانزدهم وهفدهم بتاخیر افتد ودر هجدهم و
نوزدهم درست باشد ودر بیستم وبیست ویکم دروغ باشد ودر

خواب دیدن

ودر بیست ودویم وبیست وسیم فرح وشادی باشد ودر
بیست وچهارم برعکس است ودر بیست وپنجم وبیست وششم
نیز برعکس باشد ودر بیست وهفتم وبیست وهشتم درست
باشد ودر بیست ونهم وسی ام راست باشد ودر روایت
سلمان خوابی که روز ششم بعد از یک روز تا دو روز تعبیر
ظاهر شود ودر روز نهم خوابی که دیده شود همان روز اثرش
ظاهر شود ودر روز دهم خوابی که دیده شود تعبیرش بعد از
بیست روز بظهور اید وروز یازدهم خوابی که دیده شود
بعد از بیست روز بعمل اید وروز سیزدهم خوابی که دیده
شود بعد از ده روز تعبیرش ظاهر شود روز چهاردهم
خوابی که دیده شود بعد از بیست وشش روز بعمل اید ودر
پانزدهم خوابی که دیده شود بعد از سه روز اثرش ظاهر شود
ودر بیست وهشتم در همان روز اثرش ظاهر شود ودر
بیست ونهم تعبیرش در همان روز بعمل اید
در اوقاتی که فصد کردن دران مکروه ومدحت
در ایام ماه روز اول ماه دکها را مضرت بود ودر دویم بیخوابی
اورد سیم ضعف دماغ پیدا کند چهارم درد سر وشقیقه

خون گرفتن
فصد کردن

بد پدا اید پنجم زردی پیدا کند ششم لرزه در اندام افتد وپیدا کند
هفتم مرگ مفاجات اورد هشتم درد سر پدا اید نهم رنج برق بدید
اید دهم درد وضعف بدید اید یازدهم سودا ومالیخولیا اورد
دوازدهم رنج وضعف بدن اورد سیزدهم اندوه ودلتنگی اورد
چهاردهم کری وخارش بدن اورد پانزدهم قولنج بدید اید شانزدهم
خرمی ونشاط پیدا کند هفدهم تن درستی اورد هجدهم صحت بدن
اورد وقوت بود نوزدهم درد شکم برطرف کند بیستم صحت بدن
اورد بیست ویکم قوت دل وباصره دهد بیست ودویم قوت
دل بدید کند بیست وسیم قوت دل وخرمی دهد بیست وچهارم
زردی از روی ببرد بیست وپنجم روشنی خاطر اورد بیست وششم
از بیماری خلاص شود بیست وهفتم از خوف ایمن شود بیست وهشتم
قوت دل دهد بیست ونهم از رنج بیماری ایمن گردد وسی ام این روز
را حکمی نیست ودر احادیث بنیاد واردشده که در ساعات
مذمومه هر وقت که خواهد حجامت کند ایة الکرسی بخواند و
حجامت بکند   در تراشیدن سر اول ماه عمر را کوتاه
کند دویم ماه حاجت براید سیم ماه نقصان بدن اورد چهارم
ماه مو دراز کند پنجم ماه خوشحال شود ششم بلا وخطر اورد هفتم

موی تراشیدن

هفتم نیکو بود هشتم بیمار شود نهم مال زیاد شود دهم غم واندوه زیاد شود
یازدهم اندوه ومنال شود دوازدهم عزیز وگرامی شود سیزدهم خصومت
اورد چهاردهم خوشحال شود پانزدهم مراد حاصل شود شانزدهم غمگین
شود هفدهم میل نمبر بود هجدهم نیکو بود نوزدهم غنی شود بیستم از
غم خلاص شود بیست ویکم نیکو بود بیست ودویم مفلس شود بیست وسیم
وبیست وچهارم نیکو بود بیست وپنجم از افلاس خلاص شود بیست و
ششم از غم خلاص شود بیست وهفتم وبیست وهشتم نیکو بود بیست ونهم
حاجت روا شود سی ام حکمی ندارد وچهار شنبه تراشیدن سر که
درمیان عوام شهرت دارد اینطریق است وحکمان بنظر نفس است
در نیک وبد   در اوقاتی که جماع دران مکروهست
در اول هر ماه الا ماه مبارک رمضان که مباشرت سنت است
ودر نیمه ماه الا شب برات که نصف شعبانست ودر اخر ماه
ودر شب عید فطر واضحی که اگر مباشرت کند فرزندش شش
انگشت یا چهار انگشت میشود ودر گرفتن ماه وافتاب که فرزند
معیوب میشود ودر عقب احتلام بی وضو یا تیمم اگر مباشرت کند
فرزندی که بهم رسد دیوانه میشود ودر کشتی وبنا پائی که در زیر
اب میرسند ودر شب اول که از سفر ایند ودر شبی که بسفر روند

جماع

ودر میان شارع ودر جایی که مردم او را ببینند ومنع است که مرد و زن
عریان جماع کنند وباید که چیزی بر خود بپوشند وحرام است در
مشاهد مقدسه هر یک از انبیا واولیاء واوصیاء وائمه هدی
ودر مسجد الحرام ومسجد مدینه ومسجد کوفه وسایر مساجد بعضی
حرام میدانند ودر ایام حیض مطلق حرام است واگر جماع کند فرزند
باید پیس شود یا مبتلا بخوره گردد ودر اول حیض باید که یک اشرفی
کفاره بدهد ودر میان حیض نصف اشرفی ودر آخر ربع اشرفی و
وقتی که از حیض پاک شده وغسل نکرده باشد بعضی از علما جماع کردن را
مکروه میدانند وبا زن حامله بی وضو جماع کردن مکروه هست و حرام
است با زن زاییده جماع کردن هرگاه غسل نفاس نکرده باشد وبا زنی
که دست بمیت سرد گذاشته باشد وخود نیز دست بمیت گذاشته
باشد ومنع است در جایی که اطفال غیر بالغ یا اطفال غیر ممیز یا ممیز باشد
ودر نزدیکی او خوابیده باشد جماع کنند که اگر جماع واقع شود زانیه
میشوند واما طفل تا سه سال وچهار سال در میان خود میتوان
خوابانید ومنع است جماع در جایی که محارم او باشند ومنع است جماع
کردن با زن خود بخواهش زن دیگری ویا بخاطر گذرانیدن زن
دیگر را از حسن وجمال ومنع است در سر سواری جماع کردن در جایی که

در جایی که زن ایستاده باشد که اگر جماع کند فرزندش در فراش بول
خواهد کرد ومنع است در زیر درخت میوه دار که اگر جماع کند
فرزندش جلاد خونخوار میشود واگر در وقت جماع نظر بفرج
زن کنند فرزندش کور متولد میشود ویا کور خواهد شد
واگر حرف بزنند در وقت جماع فرزند لال خواهد شد و
وحرام است در وقتیکه محرم باشد ومنع است در وقتیکه چیزی
حرام خورده باشد مثل شراب وطعام نجس وشبهه وغیر آن و فقیر
مکروه میدانم جماع را در دهه محرم خصوصا در شب عاشورا
وروز آن مکروه است جماع کردن با زنی که شبیه بخواهر یا دختر
یا یکی از محارم او باشد وحرام است جماع با زنی که همشیره رضاعی
یا یکی از محارم رضاعی او باشد که آن زناست ودر معده پر
اول شب وامتلاء معده وناشتا جماع کردن منع است وبیم
هلاک باشد ومنع است جماع هر چند وجه حلال باشد
با زنی که متهم بزنا باشد یا در واقع زانیه باشد یا مشرکه
مگر زن اهل ذمه که بعقد جماع میتوان کرد وحرام است جماع
با زنی که در عده دیگری باشد یا زن تو بوده وبعد از طلاق
از عده تو بیرون رفته باشد وبا زن شوهر دار چه مسلمان وچه کافر

وبا کنیزی که از مال زوجه یا از پدرش باشد وبا کنیزی که بشراکت
خریده باشد ودختری که کمتر از نه سال داشته باشد که اینها
بمنزله زناست ومکروه است برو خوابیدن زنان وحرام است
رو بقبله وپشت بقبله ودر مقابر ومجالس وعریان در برابر
آفتاب ومهتاب وبرای ذوق ومعاجین ودواهای
یابس خوردن که در انزال بشود مگر آنکه آزاری داشته باشد
که محتاج بخوردن اینها باشد اما در وقت جماع استعاذه باید کرد
بسم الله باید گفت وزن را بر پشت باید خوابانید وهمگی همت منظور
از برای خدا وهمرسیدن گوینده لا اله الا الله باشد وآنچه
میان او وزنانش بگذرد بکسی نباید گفت در اعمالیت
که سبب فقر وپریشانی میشود در جنابت چیزی خوردن مادامیکه
دست نشسته باشد ومضمضه واستنشاق نکرده باشد ودر اول
طعام الحمد لله وبسم الله نگفتن واول صبح تا طلوع آفتاب خوابیدن
ودر عصر خوابیدن وسر وپای برهنه در بیت الخلا رفتن
وبا یکتای نعل راه رفتن وزنا واعلام کردن وکم دادن بگز و
کیل وترازو وزیاد گرفتن ودر میان زنان وگله گوسفند
بیرون رفتن وسوگند بدروغ خوردن وبلکه بی جهت سوگند

سوگند راست خوردن وفریب دادن مردمان وآب در شیر
وسرکه وآب پیه در روغن وسرکه نمودن وزینت کردن از برای
فریب مردمان وبسیار خندیدن بقهقهه خصوصا در قبرستان
ومجالس علما ونزد جنازه دیدن وپوست سیر وپیاز سوختن
وساحت خانه را جاروب نکردن وخاکروبه خانه عنکبوت
در منزل گذاشتن وخورده کاغذ وقلم انداختن بلکه سوختن
وپا بر خورده نان گذاشتن وپاره نان وطعام ریختن و استنجا
از طعام ومیوه کردن وطعام را با خاکروبه در بیت الخلا ریختن
وگنده خوابیدن وخندیدن واستهزا بر مؤمنان وعلمای
دینیه نمودن بلکه در نزد شنیدن قرآن ونام خدا ورسول و
کاهل نماز بودن بلکه تارک الصلوة بودن ونماز را بی عذری
بقضا انداختن وندادن خمس وزکوة وفطره واخراج مال واجب
نکردن ورعایت واحسان بصله خویش نکردن وقوم وواجب
النفقه خود ننمودن وقرض ندادن بکسیکه پریشان باشد ورد
سائل نمودن خصوصا در شب وچیزی خوردن که فقیر گرسنه
باشد وحاضر باشد ندادن واسراف وتبذیر نمودن وزیاده
از دخل خرج کردن وبخل کردن وسود خوردن ومنع ماعون از

همسایه نمودن و قمار و خیانت و دزدی کردن و با گروه اجامره و اوباش معاشرت نمودن و شپش در مسجد کشتن و انداختن در همه اوقات بلکه سوختن شپش و سایر حیوانات در آتش و در مسجد کشف عورت خود نمودن بلکه در برابر آفتاب و ماه و در مسجد حرف دنیا زدن و دیوان کردن و عمله موتی بودن با انتظار مرگ مسلمانان و کفن فروشی و دزدکوبی و دباغی و حجامت و جولاهی و کناسی کردن و مایل بلهو و لعب بودن و خواننده گی و قوالی و سازنده گی کردن و تدلیس و صاحب حیله و جعل کردن و شهادت دروغ دادن که بسبب آن مال مردم را ببرد و تلف کند و با وجود مال اظهار فقر کردن و از عقب زنان مردم رفتن و استنجا از بول و غایط نکردن و عمل نقاشی و تماثیل و اشیاء سایه دار کردن و ساختن آلات قمار و ساز و بت و خوش طبعی کردن بلغو و فحش و چیزی ندادن بفقرا و همسایگان بر ایشان هرگاه توانا باشد و بر نیاوردن حاجت برادران مؤمن گاه مقدور باشد و اجرت قرآن تعلیم دادن و نوشتن و فروختن آن و برده فروشی کردن و در حمام سنگ بر بدن مالیدن و ناخن نگرفتن و پیشاپیش والدین خود رفتن و ایشان را بنام خواندن و صدا بروی ایشان زدن و اف

واف گفتن بروی ایشان و عاق والدین بودن اگر همه کافر باشند و آب دهن در مسجد انداختن و استنجا در مسجد و بروی قبر مؤمن کردن و در چاه آب و حوض حمام و جنب داخل مساجد شدن و ایستادن در آنجا بی ضرورت و تکبر نخوت و غرور کردن و عیب جویی برای فخر و جاه و مالی که دارد و حق مزد و روز علما خود را بردن و زیاده حواله کردن بر ایشان و جریمه و خدمتکار گرفتن و تنگ بر عیال و اطفال و غلام و کنیز خود گرفتن و زر قلب و خشن را دانسته خرج کردن برای نفع خود و ضرر مردم و در ایستاده بول کردن و اجتناب از حرام نکردن و ربا خوردن و پی لذات و شهوات دویدن و در بیت الخلا حرف زدن و سلام کردن مگر بضرورت و فکر معما کردن و ملک وقف و قبرستان داخل خانه خود کردن و جنس غلات و حبوبات را نگاه داشتن جهت گران شدن و سحر کردن و بستن مردان را بر زنان حلال و اطفال و زنان مسلمانان را بسبب دعا و طلسمات برای مردم یا برای خود خواندن و قرمساقی کردن و در جنابت قرآن خواندن مگر آنکه شارع فرموده و کفر و رده گفتن و چرس کشیدن و بنگ خوردن و سر و پا برهنه گردیدن و استخوان و سرگین بر خود

مالیدن و نظر کردن بخانه همسایه برای خواهش و لذات و یا بعیوب ایشان مطلع شدن و سگ و گربه را چیزی ندادن هرگاه چیزی خورد و ایشان را خواهد و خواب دروغ نقل کردن و دست بعورتین خود مالیدن و یا بزن خود و از برای دنیا بحج یا بعتبات رفتن یا امور خیر کردن و خلق را باعث روزی و وسائل خود دانستن و از ذی خود بدر رفتن و در حمام لنگ بروی مالیدن هرگاه بسته باشد و بی ضرورت در آب عورت گشودن و کیسه و سنگ بروی مالیدن و در میان آب بی ضرورت غسل کردن و ایستاده شلوار پوشیدن و بگل سرشستن و آجر و سنگ بر بدن مالیدن و نظر بغایت خود کردن و رو بقبله و پشت بقبله بول و جماع کردن و نشسته دستار پیچیدن و تکیه کردن و خوابیده طعام خوردن و بدست چپ چیزی خوردن و ناخن بدندان چیدن و دست بر دندان زدن و سر بزانو نهادن و دست بر عقب بستن و راه رفتن و در زیر زنخ دست گذاشتن برای دنیا و آب بسیار ریختن و بآبی که در آفتاب سرباز باشد طهارت کردن و غسل و وضو کردن و آب در آفتاب پاشیدن و جلق زدن و بازی کردن از خود

از خود هزل کردن و شانه شکسته بر سر و ریش زدن و سر با زن گفتن مگر بضرورت و با ایشان مشورت کردن و در مساجد خواب کردن و جماع بحرام کردن و موی ریش خود را از دندان بریدن و ایستاده طعام و شراب خوردن مگر بضرورت و خواب کردن در گورستان و خوابیدن در حمام و خواب بسیار کردن و جماع بسیار کردن و نان بدندان پاره کردن و نان بر زانو گذاشتن و از دهن خوردن و بروی افتاده چیزی خوردن از دهن مگر بضرورت و عمداً قصد دروغ گفتن و کتمان شهادت کردن و دست نهادن میان پا بخواب رفتن و خواب کردن عریان و روی بی نماز دیدن و اهل خود را بنماز امر نکردن و اختلاط با زرد گوش و ازرق چشم و زرد ریش کردن و کفش و جامه و شلوار در زیر سر گذاشتن و خوابیدن و چراغ را پف کردن و کشتن و ریش را تراشیدن و شارب گذاشتن و باد در آیینه دیدن و شب در آیینه نظر کردن و سر بر آستانه نهادن و خوابیدن و آخ تف بر روی مسلمانان انداختن و بروی آب نیز و بر سر پا نشستن و چیزی خوردن و بد و انگشت چیزی خوردن و ایستاده در حین راه رفتن و در حمام شانه بر ریش زدن و روی

ساختن
و وضو

بدامان خود ولته که بر عورت بسته و مالیده باشد خشک کردن
و روی ابدامن خود پاک کردن و بعضی جایز دانسته اند اگر هوا
سرد باشد و در ساعت بد کارها کردن و در شب جمعه سیر
و پیاز خام خوردن و غیبت مردمان کردن و گویند که در
یوم الثلثا سر تراشیدن و چهارشنبه ناخن گرفتن و در جمعه نوره
کشیدن ادبار میاورد و در شب جاروب کردن و آب از کوزه
شکسته و پیش دسته کوزه خوردن و از ظرف شکسته
چیزی خوردن و بر روی خوابیدن و پوست تخم مرغ بدست
و پا دبختن و استخوان سوختن و انچه حرام باشد فروختن
و قیمت او را خوردن و در میان زراعت راه رفتن و در آب
گرم جماع کردن و امثال اینها بسیار است

مقصود از تسوید این اوراق و مطموع از
اهل وفاق آنکه چون این فقیر را بعد از مطالعه کتب کلامی
و ضبط قوانین عربیت توفیق رفیق شد که بمطالعه کتاب
نهج البلاغه از کلام خیر انجام حضرت امیر المومنین و امام
المتقین اسد الله الغالب و مطلوب کل طالب علی بن ابی طالب
علیه الصلوة والسلام و دیوان مبارک ایشان پرداخت

پرداخت و لغات معضله مشکله از الجهد و کوشش بسیار
فی آناء اللیل و اطراف النهار از کتب مبسوط بیرون آورده ترجمه
واضح بدان دو کتاب شریف نوشته حالا که بمجالات الوقت
مناجات تا برکات آن حضرت که در دیوان در قافیه عین ورود
یافته بتحفة المجلس العالی با ترجمه کتابت کرده میشود و این مناجات
سریت نگاه دارنده و خواننده از آن در وقت شدت و بلا
حصاردیت در وقت غلبه اعدا و هنگام حزن و اندوه و حضرت
امام جعفر صادق ع فرموده که این مناجاتیست که پدر من و جد
بزرگوار من حضرت امیر المومنین ع فرزندان و محبان خود را
بدان وصیت فرموده و بر خواندن آن ترغیب و تحریص نموده
و فرموده اند که والله بادعائها احل الآمال باداد تر یعنی سوگند
بخدای عظیم که هر که بخواند این مناجات از آنچه مطلوب او
باشد در دنیا و آخرت محروم نگردد و هیچ مرادی نخواند مگر
که بر آورده شود و این صحیفه ایست که هر یک از ائمه بدین مداومت
نموده اند و دیگران را بر ترغیب و تحریص این فرموده و فرموده اند
که بخوانید این مناجات را چون پیش آید شما را امری که طاقت دفع آن
نداشته باشید که البته ظفر یابید و بمطلوب خود برسید و اگر

نتواند که بخواندن قیام نماید در همه وقت خاصه در سفرها
از آنها خود بسیار باید داشت و بالله التوفیق والله المستعان

لَکَ الحمدُ یا ذا الجودِ والمجدِ والعُلی تبارکتَ تعطی من تشاءُ وتمنعُ

ایصاحب جود مر ترا حمد و ثنا
هستی تو بزرگوار با مجد و علا
از اگر تو خواهی بدهی تو رهدی
وانرا که تو خواهی بکنی منع عطا

الهی وخلاقی وحرزی وموئلی
الیک لدی الاعسار والیسر افزع

یارب چه مصودی الهی تو مرا
دارنده و موئل و پناهی تو مرا
نزد همه دشواری و هر اسانی
از هر چه رسد گریزگاهی تو مرا

الهی لئن جلت وجمت خطیئتی
فعفوک عن ذنبی اجل واوسع

یارب کرم تو از بیان بیشتر است
جود تو ز وصف هر زبان بیشتر است

کرم کرم

گرچه گنهم بزرگ بسیار بود عفو تو هزار بار از آن بیشتر است

الهی اعطیت نفسی سؤلها فها انا فی روض الندامة ارتع

یارب اگر آنچه نفس من میفرمود
دادم بوی ایچنان چه مطلوبش بود
در باغ ندامت این زمان میگردم

الهی تری حالی وفقری وفاقتی
وانت مناجاتی الخفیة تسمع

یارب نگری حال پریشان مرا
در فاقه و فقر چشم گریان مرا
چون میشنوی تو راز پنهان مرا
آگاه کن از سر یقین جان مرا

الهی فلا تقطع رجائی ولا تزغ
فؤادی فلا فی سیب جودک مطمع

یارب که مبر امیدم از رحمت خویش
گمراه مکن دلی که دارم شده ریش
زابر کرمت هوای باران دارم
چون بهره همی برد ز سلطان درویش

الهی لئن خیبتنی او طردتنی
فمن ذا الذی ارجو ومن ذا اشفع
یارب اگرم زیان زده گردانی
یا از در خود مرا بخواری رانی
پس از که برم امید از حضرت تو
وز کیست شفاعتم در آن حیرانی
الهی اجرنی من عذابک اننی
اسیر ذلیل خائف لک اخضع
یارب ز عذاب خویش آزادم کن
بس خار واسیر وضایعم شادم کن
از راه خشوع بس تو را میخوانم
در زاویه تنگ لحد یادم کن
الهی فانسنی بتلقین حجتی
اذا کان لی فی القبر مثوی ومضجع
یارب بنما توانی تلقین خودم
چون منزل و خوابگاه سازی لحدم
یا یاد ده انزمان جواب ملکم

فریاد رس آن زمان ز لطف ابدم
الهی لئن عذبتنی الف حجة
فحبل رجائی منک لا ینقطع
یارب بکنی عذاب اگر سال هزار
فرموده مقام من بصد زاری زار
هرگز نشود گسسته ام حبل رجا
از رحمت تو که در نیاید بشمار
الهی اذقنی طعم عفوک یوم لا
بنون ولا مال هنالک ینفع
یارب بچشان لذت عفوم از جود
روزی که نه مال و نه پسر دارد سود
آنجا بجز از تو یا کسی نیست امید
آنجا تو ذو الجلال وای حی ودود
الهی اذا لم ترعنی کنت ضایعا
وان کنت ترعانی فلست اضیع
یارب اگرم نگه نداری شب و روز
بی بهره شوم نباشدم جز غم و سوز

ور حافظ و ناصرم تو باشی ز کرم
ضایع نشوم درد و جهانم فیروز
الهی اذا لم تعف عن غیر محسن
فمن لمسیء بالهوی یتمتع
یارب سوی عاصیان با ناله و آه
گر تو نکنی از نظر عفو نگاه
پس کیست که درگذارد از بدکاری
گر شد بهوای نفس بدخواه ز راه
الهی لئن فرطت فی طلب التقی
فها انا اثر العفو اقفو واتبع
یارب بجهان اگرچه کردم تقصیر
در جستن تقوی ز کرم عذر پذیر
کاندر عقب عفو تو ایم اینک
ایستاده پی لطف توام دستگیر
الهی لئن اخطأت جهلا فطالما
رجوتک حتی قیل ما هو یجزع
یارب من اگرچه از سر نادانی

عاصی شده ام ولی تو خود میدانی
کز طول رجا برحمتت گویندم
کز ترس تو از عقوبت سبحانی
الهی ذنوبی بزت الطود واعتلت
وصفحک عن ذنبی اجل وارفع
یارب گنهم چه کوه آمد بشکوه
بگذشته ز هر چه کوه بر تر صد کوه
عفو تو ببی از آن فزونتر باشد
از معصیتم چرا خورم بس اندوه
الهی ینجی ذکر طولک لوعتی
وذکر خطایا العین منی یدمع
یارب چه بذکر جودت آباد شوم
از سوز دلی که دارم آباد شوم
و از یاد گناه اشکم از دیده شود
غمناک شوم گهی و گه شاد شوم
الهی اقلنی عثرتی وامح حوبتی
فانی مقر خائف متضرع

يارب بكرم تو عفو كن ذلت من
يكبار فتادن بر خجلت من
هستم بكنه مقر و ترسنده زتو
زاري بود و شكستي خصلت من
الهي انلني منك روحا و راحة
فلست سوى ابواب فضلك اقرع
يارب تو را بده باحسان قديم
صد روح و هزار رحمت از فضل عميم
من جز در رحمت تو هر كز نزنم
بر من بكشا دري چه هستي تو كريم
الهي لئن اقصيتني او اهنتني
فما حيلتي يارب ام كيف اصنع
يارب نكني اكر تو خار از نظرم
يا دور كني نعوذ بالله ز درم
پس چاره كار من خداوندا چيست
يا ره بمراد خويشتن چون ببرم
الهي حليف الحب بالليل ساهر
نهجي

يناجي و يدعوا و المغفل يهجع
كسان كه عهد محبت بحضرتت بستند
وسيله شان همه شب بود و ديده بيدار
يارب هركس بهر هم سو كنداست
پيوسته بشب خيزي خود خورسندم
باشد بمناجات و دعاي تو مدام
وانكو غافل بخواب خود دربنداست
وكلهم يرجوا نوالك راجيا
برحمتك العظمى و في الخلد يطمع
همه اميد عطا و كرم همي داريم
برحمت و كرمت اي كريم بي همتا
واينان همكي يارب امید تواند
هم در طلب نعمت و جاويد تواند
اميد برحمت بزركت دارند
واند رطمع بهشت جاويد تواند
الهي تمني رجائي سلامة
وقبح خطيئاتي علي يشنع

اميد وارزو من بحضرتت يارب
بر است كو چه مرا هست فعلهاي شنيع
خطا و ذلت من تا بغايتت باشد
كه زشتي كنهم ميزند بمن تشنيع
اللهي فان تعفوا فعفوك منقذي
والا فبالذنب المدمر اصرع
اللهي اد تو بر بخشي زعفو تو يابم
ره نجات و طريق خلاص از نيران
اكر بنار كناهم در اوري از پاي
كه مهلكت و ندارد بهيچ رو درمان
الهي بحق الهاشمي واله
وحرمة ابرارهم لك ركع
بحق احمد مختار و ال او يارب
كه افتخار بني هاشمند و فخر بشر
بجاه و حرمت ابرار راكع و ساجد
كه عفو كن همه جرم مجرمان يكسر
الهي فانشرني على دين احمد
بنا

منيبا تقيا قانتا لك اخضع
بروز حشر برانكيز يارب از ره لطف
مرا بدين محمد رسول عالميان
منيب و قانت و پرهيزكار چون با غم
من فرو تن زاري كننده نالان
ولا تحرمني يا الهي و سيدي
شفاعة الكبرى فذاك اشفع
يارب بكرم مرا مكردان محروم
معبود مني تو اي خداي قيوم
در نور شفاعت بزرك شه دين
زانو كه بود شفيع و باشد معصوم
وصل عليه ما دعاك موحد
وناجاك اخيار ببابك خشع
درود كوي برو تا ترا بكي خوانند
ز زمره بشر و ساير بني ادم
كزيده كان درت با تو رازها كو يند
فرست رحمت غفران بسيد عالم

هنيئاً لعين شاهدت ارض مكة
وطافت بيت الله سبعاً ولبتي
وفي زمزم قد زمزمت وشمت
وفي حجر اسمعيل والركن مصلتي
ثلاثة ايام اقمنا على منى
ورابع يوم قد امرنا برجعتي
رجعنا الى قبر النبي نزوره
فهبت علينا نسمة مدستي
فيا حجرت ضمت جمال محمد
هنيئاً لها فائزة على كل تربتي
رجعنا الى قبر الوصي نزوره
علياً بالسبطين خير البرية
وزرنا الائمة في البقيع جميعهم
وامهم الزهراء ثم خديجتي
وزرنا الحسين بكربلا
ومن زاره يحظى بطوبى وجنتي
وفي ارض

وفي ارض بغداد لموسى ابن جعفر
وكاظم كل الغيظ يقضي لحاجتي
وفينا وجد بنا المسير الى الرضا
بطوس سقاها الله من كل شربتي
وفي ارض سامرة ائمتنا الهدى
علياً والحسن العسكري هم ائمتي
وقائم اهل البيت قد غاب بارضهم
مفرج لمن والاه من كل كربتي
فيا سادتي وذخرتي ثم قادتي
فانتم موالي وانتم ائمتي
بكم ارتجي الغفران في يوم محشري
فرقوا لحالي بانفرادي وغربتي
عليكم سلام الله يا خير من مشى
ويا خير اقوامي ويا خير خيرتي

قال النبي ص من تمتع مرة واحدة عتق ثلثه من النار ومن
تمتع مرتين عتق ثلثاه من النار ومن تمتع ثلثه مرات

عتق كله من النار وايضا قال النبي ص من تمتع مرة امن
من سخط الجبار ومن تمتع مرتين حشر مع الابرار ومن تمتع
ثلثة مرات زاحمني في الجنان وقال ص من خرج من الدنيا
ولم يتمتع جاء يوم القيمة وهو اجدع او اجرم روي عن
سلمان الفارسي والمقداد الاسود الكندي وعمار ياسر
رضي الله عنهم قالوا كنا ذات يوم عند رسول الله ص اذ قام
خطيباً محمداً لله واثنا عليه وذكره نفسه ويصلي عليه
ثم التفت لوجه الكريم الينا وقال ص ايها الناس ان اخي جبرئيل
نزل الي بتحفة قد اتحفها الينا رب العالمين وهي تمتع المؤمنات
ولم يكن جعلها لاحد من قبلها من الانبياء واني امركم بها
فتكون سنة معي وبعدي ومن قبل وعمل بها واحياها
فهو مني وانا منه ومن خالف ما امرت به فقد خالف الله الا
وان من الجلساء من يكذبها ويعطلها بغضة لي فاشهدوا
انهم من اهل النار فلعن الله من خالفني فقد خالفني ومن
خالفني فقد خالف الله ومن خالف الله فهو من اهل النار حضيضاً
تعاشر قال لي علي غيري فمن تمتع في عمره مرة واحدة فهو من اهل
الجنة فان المتمتع والمتمتعة اذا جلسا في مجلسهما ينزل عليهما

عليهما ملك يحرسهما الى ان يخرج وان تحدثا كان كلاما
منهما ذكراً وتسبيحاً فاذا اخذ بيدها تساقط ذنوبهما من ا
صابعهما فاذا اقبلها كتب الله لهما بكل قبلة حجة وعمرة فاذا
تغشيها كتب الله لهما بكل لذة وشهوة حسنات كامثال الجبال
فاذا قاما واغتسلا عالمين ان الله ربهما وانها من سنة نبيه
محمد ص قال سبحانه وتعالى يا ملائكتي انظروا الى هذين العبدين
قاما واغتسلا عالمين اني ربهما اشهدوا علي اني قد غفرت
لهما ولا يمر الماء على جسدهما وعلى شعرة من جسدهما الا و
يكتب الله لهما بكل شعرة عشر حسنات ويمحى عنهما عشر
سيئات ويرفع لهما عشر درجات قالوا فنهض علي ابن ابي
طالب ع وقال انا مصدقك فما جزاء من يسعى في ذلك قال
له اجرهما فاذا قاما واغتسلا تخلق الله بكل نقطة تسقط
من جسدهما ملكاً يسبح الله ويقدسه وثوابه لهما الى يوم
القيمة يا علي من سهلت له هذه ولم يجيبها فليس من شيعتي
وانا بريء منه وروي ان رسول الله ص انه كان ذات يوم
جالساً فتذاكروا من هدية المتعة فقال ص هل تعرفون ما
فضيلتها قلنا لا يا رسول الله قال ص ان جبرئيل ع نزل الينا وقال

كوام

لي يا محمد ان ربك يقرئك السلام ويخصك بالتحية والا
ويقول امتك بالمتعة فانها من سنن الصالحين فانه من لقيني يوم
القيمة ولم يتمتع نقص من حسناته يوم القيمة بقدر ثوابها
يا محمد درهم ينفقه في المتعة افضل عند الله من الف درهم
ينفقه في غيرها يا محمد ان في الجنة حور العين خلقهن الله لاهل
المتعة في الدنيا يا محمد اذا عقد المومن على مومنة بالمتعة
لا يقوم من مكانه حتى يغفر له ولها كذلك وينادیهم مناد
من السماء يا عبد الله ان الله يقول لك يا عبدي فعلت ذلك
رجاء ثوابي لابشرك اليوم بتكفير سيئاتك ومضاعفة حسناتك
صدق رسول الله وقال الصادق ع المتعه من ديننا ودين
ابائنا من عمل بها عمل بديننا ومن انكرها انكر ديننا واعتقد
غير ديننا والمتعه نور في السلف وامان من الشرك وان
ولد المتعه افضل من ولد الزوجة ومنكرها كافر والمقر
بها مومن حتى ان المومنة لو استمتع بها بدينار فتصدقت
به كتب الله تعالى لها اجر التصدق واجر المتعه صدق رسول الله
واهل بيته الطاهرين
هو الذي انشاء الاشياء مبتدعا فكيف يذكره سخدت النسم

لا تودع

لا تودع السر الا عند ذي كرم
قد ضاع مفتاحه والبيت مختوم
وليس اخوك بالذي ان تشعبت
عليك امور ظل يلحاك لايما
كم من اديب فطن عالم
مستكمل العقل مقل عديم
ومن جهول مكثر ماله ذلك تقدير العزيز العليم
الصبر للبلوای عزاء وجنة فتوجام تلو سلو البهائم
خلقنا رجالا للتجلد والاسى وتلك الغواني للبكاء والمائم
وغيث المحول ونور الظلم لقد هد فقدك اهل الحفاظ
وقد كنت للمصطفى خير عم اما والله ان الظلم شوم
ولا زال المسيئ هو المظلوم الى الديان يوم الدين يمضي
وعند الله تجتمع الخصوم ستعلم الى الحساب اذا التقينا
غدا عند المليك من المظلوم ستقطع اللذاذة عن اناس
من الدنيا ولا تنقطع الهموم لامر ما تصرفت الليالي
لامر ما تحركت النجوم سل الايام عن امم تقضت
ستخبرك المعالم والرسوم تروم الخلد في دار المنايا

فكم قد رام مثلك ما تروم
تنام ولم تنم عنك المنايا
تنبه للمنية يا نؤم
لهوت عن الفناء وانت تفنى
فما شيء من الدنيا يدوم
تموت غدا وانت قرير غيره
من الغضلت في لجج تقوم

لا تخضعن لمخلوق على طمع
فان ذلك وهن منك في الدين
واسترزق الله مما في خزاينه
فانما الامر بين الكاف والنون
ان الذي انت ترجوه وتامله
من البرية مسكين ابن مسكين
ما احسن الدين والدنيا اذا اجتمعا
لا بارك الله في الدنيا بلا دين
لو كان باللب يزداد اللبيب غنى

لكان كل لبيب

لكان كل لبيب مثل قارون
لكنما الرزق بالميزان من حكم
يعطى اللبيب ويعطى كل مافون
هو الامر تعس في راحة
فلما هونته الا سيهون
ليس امر المرء سهلا كله
انما الامر سهول وحزون
تطلب الراحة في دار الغنا
خاب من يطلب شيئا لا يكون
اذا هبت رياحك فاغتنمها
فعقبى كل خافقة سكون
ولا تغفل عن الاحسان فيها
فلا تدري السكون متى يكون

الدهر ادبني واليأس اغناني
والقوت اقنعني والصبر رباني
واحكمني من الايام تجربته

حتى نهيت الذي قد كان نهاني

عد من نفسك الحياء وضعها
وتوق الدنيا ولا تأمنها
انما جئتها لتستقبل الموت
وادخلتها لتخرج عنها
سوف يبقى الحديث بعدك فانظر
اي حديث تحب فكنها

نحن الكرام بنو الكرام
وطفلنا في المهد يكنى
انا اذا قعد اللئام
على بساط العز قمنا

اتاني

اتاني يهددني بالنجوم
وما هو من شرها كاين
ذنوبي اخاف فاما النجوم

فالنجوم

فاني من شرها ايمن   روي ان
من بعض اهل الكوفة اشترى دارا وتاول امير المؤمنين
عليه السلام دقا ليكتب له بذلك كتابا فكتب عليه
بعد التسمية هذا ما اشترى ميت من ميت دارا في بلدة
المذنبين وسكة الغافلين الحد الاول ينتهي الى الموت
والثاني الى القبر والثالث الى الحساب والرابع اما الى الجنة
واما الى النار ثم كتب عليه السلام الى انشيط النفس

النفس تبكي على الدنيا وقد علمت
ان السلامة فيها ترك ما فيها
لا دار للمرء بعد الموت يسكنها
الا التي كان قبل الموت بانيها
فان بناها بخير طاب مسكنها
وان بناها بشر خاب تاويها
اين الملوك التي كانت مسا
حتى سقاها بكاس الموت ساقيها
اموالنا لذوي الميراث نجمعها

ودورنا لخراب الدهر نبنيها
كم من مدائن في الآفاق قد بنيت
امسى خرابا ودان الموت اهليها
اين الملوك الذي عن خطبها غفلت
حتى سقيها بكاس الموت ساقيها
لكل نفس وان كانت على وجل
من المنية امال تقويها
فالمرء يبسطها والدهر يقبضها
والنفس تنشرها والموت يطويها
عجبا للزمان في حالته
وبلاء دفعت فيه اليه
رب يوم بكيت منه فلما
صرت في غيره بكيت عليه
فصل   وله عليه السلام رواه جعفر الطوسي
رحمه الله   الغنى في النفوس والفقر فيها
ان تجزت فكل ما يجز بها

علل

بسم الله الرحمن الرحيم روايت ميكنند از امام جعفر صادق ...

علل النفوس بالقنوع والا
طلبت عنك فوق ما يكفيها
ليس فيما مضى ولا في الذي
لم يأت من لذة لمستحليها
انما انت طول عمرك ما
عمرت بالساعة انت فيها

النفس تجزع ان تكون فقيرة
والفقر خير من غنى يطغيها
وغنى النفوس هو الكفاف وان ابت
فجميع ما في الارض لا يكفيها
ومما نسب اليه عليه السلام
اذا اظماتنا كف الرجال
كفيلك القناعة شبعا وريا
فكن رجلا رجله في الثرى
وهامة همته في الثريا
ابيا لنائل ذي ثروة

تراه لنا في يديه ابيا
فان اراقة ماء الحيوة
دون الاراقة ماء المحيا

وله عليه السلام

اذا ما شئت ان تحيا حيوة حلوة المحيا
ولا تحسد ولا تبخل ولا تحرص على الدنيا

وقال في الوصية المشار اليه لابنه الحسن عليهما السلام

ومحترس من نفسه خوف زلة
تكون عليه حجة هي ماهيا
فقلص برديه وافضى بقلبه
الى البر والتقوى فنال الامانيا
وجانب اسباب السفاهة والخنا
عفافا وتنزيها فاصبح عاليا
وصان عن الفحشاء نفسا كريمة
اباهمه الا العلى والمعاليا
تراه اذا ما جاش ذو الجهل والصبى
حليما وقورا صائن النفس هاديا

له حلم كهل في صرامة حازم
وفي العين ان ابصرت ابصرت بناهيا
يروق صفاء الماء منه بوجهه
فاصبح منه الماء في الوجه صافيا
الم تره يرعى ذماما لجاره
ويحفظ منه العهد اذ ظل راعيا
صبور على صرف الزمان وريبه
كتوما لاسرار النعيم مداريا
له همة تعلوا على كل همة
كما قد علا البدر النجوم الدراريا

وله عليه السلام

لا تعتبن العباد فانما ياتيك
رزقك حين يؤذن فيه
سبق القضاء لوقته فكانه
ياتيك حين الوقت او تاتيه
فثق بمولاك الكريم فانه
بالعبد اراف من ابيه

واسع غناك وكن لفقرك صائنا
يضني حشاك وانت لا تبديه
فالحر يخجل جسمه اعدامه
وكانه من نفسه يخفيه

وله عليه السلام

ان المكارم اخلاق مطهرة
فالدين اولها والعقل ثانيها
والعلم ثالثها والحلم رابعها
والجود خامسها والفضل سادسها
والنفس تعلم اني لا اصادقها
ولست ارشد الا حين اعصيها

وله عليه السلام رواه عدة من المشايخ

ولو كنا اذا متنا تركنا
لكل الموت راحة كل حي
ولكنا اذا متنا بعثنا
ونسأل بعده عن كل شيء
هذا جانكدكدي اليه واديّ اليه جهدي

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على افضل المرسلين محمد واله الطاهرين اما بعد چون این محتاج اله قادر محمد طاهر دید که اکثر اهل زمان در قافله گاه جهان رحل اقامت انداخته و سفر پرخطر خویش را فراموش ساخته اند و نفس اماره را دوست و خیرخواه خود پنداشته بمشورت آن بی دیانت پرخیانت در میدان آرزو خرامان گشته و دست اسراف بر نقد عمر گرانمایه گشاده و بخرید لذات شهوات مشغولند پس لازم دانست که رفیقان و همسفران خویش را در این غفلت و جهالت نگذاشته ایشان را از تلبیسات و تدلیسات نفس را آگاهی دهد و از خطرهای سفر قیامت خبر نماید و شاید فکری بحال خود نموده بقیه عمر را صرف لوازم سفر خویشتن نمایند و خود را در ورطه هلاک نیندازند بنابر این این رساله را تالیف نمود و بر نصایح شافیه و مواعظ کافیه اش مشتمل ساخت و بمحاسبة النفس او را موسوم گردانید والله المستعان ای عزیز من بدان و آگاه باش که ترا از همه دشمنان عظیم تر نفس اماره است و گاه و بیگاه هست که بشر و فساد اندازد

واز خیر وصلاحت بی رغبت گرداند   بهوش باش و
مرو از پی هوا و هوس. بیا و گوهر ایمان خویش محکم دار
که دیو نفس تو هم دست گشته با ابلیس که از کف تو ربایند این در
شهوار و میباید که پیوسته از این دشمن دوست نما و این
بی مروت که حیا حذر نمایید و با وی در مقام مجاهده و
مجادله باشید و لجام امر و نهیش محکم دارید و در چراگاه آرزو
بی بند و مهارش نگذارید و بطپانچه نصیحت و موعظه مستی هوا
و هوس از سرش بیرون کنی و بزنجیر ذکر مرگ ریشه غفلت از دلش
قلع نمایی و بصفات و کمالش منور و مزین گردانی و از حضیض
حیوانیت باوج ملکیتش برسانی   آدمی زاده طرفه معجونیست
کز فرشته سرشته وز حیوان   ور کند میل این شود که از این
ور کند میل آن بود به از آن   و باید که هر صبح و شام نفس را مخاطب
ساخته بدین سخنانش تنبیه نمایی شاید که رفته رفته بروی غالب
آیی ای نفس این چه نادانیست که دعوای هوش میکنی با آنکه از
همه نادان تری که ادراک تر و احمق تری آیا ندانسته که ترا در پیش
بهشت و دوزخ است و عنقریب یکی از این دو منزل ماوای
تو خواهد بود پس چگونه شاد نشینی و خنده‌های بی دردانه
زنی

زنی با آنکه جای خویش را یقین ندانی آیا نشنیده که مرگرا وقتی
و موسمی و رسولی و پیغامی نمیباشد و جوانی و پیری منظور
نمیدارد بلکه ناگاه بی اذن و خبر از در درآید و ترا تکلیف
رحلت نماید پس برخیز و فرصت غنیمت شمار و از بهر آسایش
عقبی در این مزرعه تخمی بکار و کار جوانی به پیری مینداز
و از بهر سفر پرخطر خویش زادی مهیا ساز   از وادی معصیت
بیا زود گذر   کین مرحله راهست بسی خوف و خطر   گویی که کنم
توبه پس از پیریها   از مرگ جوانا مگرت نیست خبر   و گیرم که
ترا مهلتی دهند و عمرت به پیری رسد آیا گمان میکنی که کاه و
جوی که در پای گل بمرکوب خویش دهی نفعی میدهد و بدرجات
عالیات میرساند اما چه دانی که آخر عمر تو کی خواهد بود
شاید که امروز آخر عمر تو باشد پس عاقل آنست که در طاعت
پروردگار تاخیر جایز ندارد و فردا را از عمر خویشتن نشمارد
ای نفس گویا که در جوانی توبه را دشوار دانی و انتظار
روزی کشی که ترک لذت و راحت در آن دشوار نباشد هیهات
آن روزیست که خدا تعالی آن را نیافریده و نخواهد آفرید بلکه
ترک لذت در همه وقت دشوار است بلکه هرچه در جوانی آسان

ست
عاجز باشی در پیری از آن عاجزتر خواهی بود چرا که چوب تر را را
نمودن میسر است اما چون خشک شود راست نمودن آن بغیر از آتش ممکن
نیست و درخت تازه نهال را با قوه جوانی از ریشه کندن چندان
دشوار نیست بلکه چون بگذاری که سالها بگذرد و ریشه را محکم سازد
و ضعف پیری بر تو مستولی شود دیگر علاج او نمیتوانی نمود
از ریشه بیار درخت عصیان بر کن   این کار جوانیست به پیری مفکن
امروز اگر علاج نتوانی کرد   چون محکم شد چه گونه خواهی کندن
ای نفس اگر جرات و دلیری تو در معصیت رب العزه بنا بر آنست که او را
مطلع و واقف بر حال خویش ندانی پس وای بر تو این چه کفر و حماقت
و این چه جهل و سفاهتست و اگر چنانچه او را حاظر و ناظر دانی و با آن
حال معصیت و مخالفت ورزی پس وای بر تو این چه بیحیایی و
وقاحت و بی شرمی و سماجتست گویا که پروردگار خویش را از همه
کمتر می شماری چرا که بدیهای خود را از ایشان پوشیده داری
و از ملک جبار باک نداری ای نفس چونست که اگر بنده از
بندگان تو یا مصاحبی از مصاحبان تو بر خلاف رضایت عمل
نمایند فی الحال بغضب در آیی و او را ایذا و اهانت نمایی و با
این حال از ملک قهار هیچ باک نداری و پیوسته بغضب آری
واگر گمان

واگر گمان کرده که ترا تاب عقوبت الهی خواهد بود و در عذاب جهنم
صبر توانی نمود پس وای بر تو که بسیار دور افتاده و اگر خواهی
که تجربه نمایی و خویش را بیازمایی بیا و یک لحظه انگشتی بر آتش
بدار یا یکساعت در آفتاب برآ تا مقدار طاقت خود را بدانی
و بر تو ظاهر شود که بسیار عاجز و ناتوانی و اگر بکرم خدا مغرور
شده و بنا بر این دست از کار آخرت کشیده و گمان کرده که بی جد
و جهد نجات از عذاب و بی سعی و طلب وصول میسر است بثواب
پس چونست که امور سهل دنیا را بکرم پروردگار کریم وا نگذاری
و بروی اعتماد نکنی و اگر دشمنی بتو روی کند خود در دفع وی
فکرها کنی و وسیلها سازی و بکرم خدا تعالی نیندازی و اگر ترا
میل بلذات شود که بی دینار و درهم میسر نگردد چگونه در تحصیل
آن دینار و درهم سعیها کنی و آزارها کشی و بکرم خدا اعتماد ننمایی
و نگویی که شاید مرا بی سعی و طلب بمطلب رساند   گویی که
کریمست خدای رحمن   بخشد بکرم چه بیند از من عصیان
حق را تو اگر کریم دانی ز چه رو   مانند سگان دوی پی
لقمه نان   و چونست که اگر کسی در خانه خویش نشیند و بلهو
ولعب و عیش گذراند و گوید که خدا کریمست شاید که بی آنکه

بصحرا روم و ریاضت کشم و تخم افشانم غله از بهر من سبز شود
بوی تسخیر نمایی و از عاقلانش و خردمندانش نشماری و با این
حال خود را از زیرکان و عاقلان شماری با آنکه در مزرعهٔ
دنیا از بهر آسایش سرای عقبی دانه نکاری و همین چشم بر کرم
پروردگار رسیدن داری مگر نشنیدهٔ که از حضرت پیغمبر صلی الله علیه
و آله و سلم روایت شده که الدنیا مزرعة الآخرة پس در دنیا
که مزرعهٔ آخرت است کمر جد و جهد نبندی و زمین دل را بخوف
و خشیت الهی تخم نپاشی و از خار و خس کینه و نفاق و حسد پاک
نسازی و از صفات حمیده و اعمال صالحه تخم نیفشانی و از
چشمهٔ اخلاص آب یاری نکنی تو را حاصل و محصول نباشد
و در عقبی مفلس و تهی دست بمانی و از این نقص بکرم پروردگار
نرسد چرا که از کرم او همین است که از بهر تو راهنمایان فرستاده
تا ترا تعلیم دهند که از بهر آخرت چگونه زراعت نمایی و وعده
کرده که هر چه بکاری یکی را ده گردانند چنانچه از بهر آسایش دنیای تو از
روی کرم آب و تخم آفریده و زمین را قابل زراعت گردانیده و ترا
چشم و گوش و هوش و دست و پا داده و تعلیم کشت و زرع نموده
و چون تخم افشانی هر دانه را چندین دانه گردانند و اگر گمان کردهٔ

کردهٔ که خدای تعالی در آخرت کریم است و در دنیا کریم نیست پس وای
بر تو این چه غفلت و جهالت است یا نشنیدهٔ یا ندانستهٔ که خدای
دنیا و آخرت یکیست و نفهمیدهٔ که تغییر در پروردگار واقع
نمیشود ای نفس این چه نفاق است که بگفتار اظهار ایمان می نمایی
و بکردار نفاق ظاهر میسازی یا نشنیدهٔ که پروردگار در کلام مجید
فرموده که وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا و حاصل
معنیش بظاهر اینست که نیست هیچ حرکت کنندهٔ مگر آنکه بر خداست
رزق او و دیگر فرموده که وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى و حاصل
معنیش بظاهر اینست که نیست انسان را در آخرت مگر آنچه سعی نموده
پس چگونه که آنچه پروردگار ترا بدان وعده داده در تحصیل آن
نهایت سعی و اهتمام می نمایی و بر وعدهٔ کرمش اعتماد نمیکنی و امور
آخرت را که میسر نیست مگر بسعی در آن تغافل میکنی و تساهل میورزی
و میگویی که بر کرم کریم اعتماد نموده ام ای نفس اگر راست گویی که
بر کرم کریم اعتماد داری پس چون است که از بهر زمستان فکر بسیار کنی
و همگی اسباب را از قوت و کسوت و هیمه جمع نمایی و بر کرم پروردگار
اعتماد نکنی و نگویی که شاید خدای تعالی مرا بی هیمه و پوشش و پوستین
از سرمای زمستان نگاه دارد آیا گمان کردهٔ که زمهریر جهنم از سرمای

زمستان کمتر است یا آنست که مدت زمهریر را از زمستان کمتر
دانستهٔ یا گمان کردهٔ که بی جد و جهد از زمهریر جهنم نجات خواهی
یافت هیهات هیهات بدانکه همچنانچه نجات از سرمای زمستان
ممکن نیست مگر بآتش و پوستین همچنین نجات از زمهریر جهنم
میسر نگردد مگر بآنکه آتش محبت الهی را بدل برافروزی و لباس
تقوی و ورع در پوشی و همچنانکه کرم پروردگار در دفع
سرمای زمستان آنست که از بهر تو آتش آفریده و در دل سنگ
جای داده و ترا راه نمایی نموده که چگونه بدست بیاری آهنش
بیرون آوری و از خویش دفع سرما نمایی و همچنین کرمش در
دفع زمهریر جهنم آنست که ترا چشم و گوش و هوش و عقل داده
و از بهر راه نمایی تو پیغمبران و امامان تعیین نموده که بتعلیم
ایشان زمهریر را از خود دفع نمایی ای نفس وای بر تو گویا
بروز حساب ایمان نیاوردهٔ و بثواب و عقاب اعتقاد ننمودهٔ
و گمان کردهٔ که بعد از مردن زندگی نخواهد بود و چون مردهٔ
رستی هیهات هیهات این چه تصور باطل و خیال محال است آیا
گمان کردهٔ که ترا از بهر بازیچه آفریده اند یا خیال کردهٔ که آنکه ترا
از قطرهٔ آب منی آفریده اند و انواع عجایب در بدن تو ترتیب داده

تو
داده عاجز خواهد بود از آنکه بار دیگر خلعت زندگانی بر
تو بپوشاند و بر سریر حیاتت نشاند و اگر چنانچه ایمان بروز
حساب آوردهٔ پس چرا فکری بحال خویش نمی نمایی و از معاصی
پرهیز نکنی با آنکه اگر یهودی ترا خبر دهد و گوید که انواع نعمتها
و لذتها بتو زیان دارد و مرضت را زیاده میسازد هر اینه دست
از همه نعمتها خواهی کشید و هیچ لذت را نخواهی چشید و اگر طفلی
ترا گوید که در پیراهنت عقربیست فی الحال پیراهن از تن جدا
سازی و دور اندازی آیا قول پیغمبران و ائمهٔ معصومین
صلوات الله علیهم اجمعین که راستی ایشان بدلیل و معجزه است
در تو تاثیرش کمتر است از قول یهود و طفل که از روی ظن و گمان
با قصور فهم و عدم ایمان خبر دهند یا آنست که عذاب جهنم را
سهلتر از تعب مرض و آزار عقرب تصور نمودهٔ وای بر تو
ای نفس این چه جهالت و حماقت است یقین که اگر عقل تو بر بهایم
ظاهر شود خنده ها بر تو و بر عقل تو خواهند زد ای نفس
این چه دانش و بینش است که بلذات پر آفات دنیا که دو سه
روزی بیش نیست راضی شدهٔ و از راحت بی آفات جنت
قطع نظر کردهٔ و این از سه وجه بیرون نیست یا آنست که

بوعدهای الهی ایمان نیاورده و اعتقاد ننموده و یا آنست که
اعتقاد نموده و لیکن نعمتهای جنت را سهل دانسته یا آنست که
نعمت دنیا را نقد و لذت عقبی را نسیه و نقد را از نسیه بهتر
دانسته پس اگر باعث بی میلی تو باخرت از بی اعتقادی بوده
باشد پس وای بر تو این چه حماقتست که پروردگار خویش را
کاذب دانسته و اگر باعث آنست که قدر و لذتهای جنت را نمی
دانسته پس وای بر تو این چه جهل و نادانیست آیا فکر نکرده
که دنیا مزرعه آخرتست و مزرعه جای لذت و راحت نمیباشد
و با این حال کریم متعال انواع نعمتها و لذتها در وی آفریده
پس جائی که از بهر محض لذت و راحت نمیباشد و با این حال
کریم متعال انواع نعمتها و لذتها در وی آفریده پس جائی که از
بهر محض لذت و راحت از روی کرم آفریده باشد و مؤمنین
را بدان وعده نموده باشد یقین است که نعمتها و لذتهای آن
بغایت عظیم خواهد بود روایت شده که اگر پیراهنی از بهشت
بدنیا آورند همه اهل دنیا بشهوة نگاه آن بمیرند و باقی نعمتها
را بدان قیاس توان نمود العاقل یکفیه الاشارة و اگر سبب
بی میلی تو بلذت آخرت آنست که نسیه است و لذت دنیا نقد

نقد پس وای بر تو ای نفس این چه جهالت و سفاهت است
آیا اگر حکیم حاذقی گوید که اگر سه روز از آب سرد پرهیز نمائی
از مرض پاک گردی و چنان شوی که مدة العمر آب سرد و باقی
لذتها و نعمتها ترا موافق و سازگار باشد و اگر چنانچه در این
سه روز آب سرد بیاشامی چنان شود که در بقیه عمر دیگر
آب سرد و سایر نعمتها نتوانی خورد آیا در این صورت عقل
تو نسیه را اختیار خواهد کرد یا نقد را ای نفس اگر دلیری و
جرأت تو در معصیت بنابر آنست که خود را از دوستان
ائمه هدی ع دانسته پس وای بر تو این چه بی شرمی و بیحیائیست
که لاف دوستی ایشان را بزبان زنی و شب و روز معصیت
نمائی و ارواح طاهر ایشان را برنجانی با آنکه اگر با ادنی مصاحبی
از مصاحبان خود میلی و محبتی داشته باشی او را مخالفت نمائی
و سعی کنی که از تو غباری بخاطرش ننشیند پس همچنین محبتی را
که کمتر از دوستی کمترین مصاحبی بوده باشد نام نتوان برد
و بدان اعتماد نشاید نمود ای نفس اگر ترک حرص و طمع و
تضییع عمر و جمع مال و بال بنابر این بنمائی که فرزندان تو بعد از
تو مبادا تعب و آزار کشند و در ورطه افلاس و اضطراب افتند

پس وای بر تو این چه اعتقاد است مگر نشنیده که پروردگار
در کلام مجید خبر داده که دهنده روزیها اوست یا فهمیده و
اعتقاد ننموده پس برو و فکری بحال خود کن که بیا درست
اعتقاد افتاده گیرم که تو اگر از بهر ایشان عمر شریف را ضایع
نسازی و خود را در ورطه هلاک نیندازی بعد از تو
تعب و آزار کشند اما این چه عقلست که عذاب دائمی عقبی را از
بهر خود پسندی و بر آزار دو روزه دنیای ایشان راضی
نگردی آیا این حدیث را نشنیده که بدترین مردم کیست که
آخرت بدنیا فروشد و بدتر از وی کیست که آخرت خود را
بدنیای دیگران فروشد پس اگر راضی باشید که آخرت خود را
بدنیای فرزندان فروشی بدترین همه مردمان باشی پس باید که
خود را از غافلان ندانی و از زیرکان نشناسی ای نفس اگر حب
جاه ترا مست و بیهوش ساخته و در گرداب معصیت انداخته
پس وای بر تو آیا ندانسته که جاه دنیا همین است که جماعتی دلهای
ایشان بتو مایل گردد و ترا تعظیم نمایند پس بیا و تصور نما که
هر که بروی زمین هست از مشرق تا بمغرب همه ترا سجده و اطاعت
نمودند آیا ندانی که بعد از پنجاه سال نه تو مانی و نه آن جماعتی که ترا

که ترا سجده و اطاعت نمودند مانند فرعون و شداد و نمرود
و پرستندگان ایشان و این در صورتیست که پادشاهی روی
زمین ترا ممکن باشد چه جای آنکه ترا ریاست دهی یا حکومت محله‌ای
میسر نیست ای نفس تو اگر دنیا را بواسطه ثواب عقبی ترک نمائی
بنابر خست شرکاء و کثرت بلای آن ترک نما آیا بمعشوقه دل
می توان داد که گبران و یهودان رقیبان و شریکان غالب باشند
یقین که هر چند در تحصیل مال و لذات دنیا سعی نمائی باز جمعی
از گبران و یهودان خواهند بود که در مال و زینت و لذت
بر تو زیادتی نمایند پس این چه همت و چه هوش است که از
صد نشینی باری تعالی و آشنائی انبیا و ائمه هدی نفرت نمائی
و سعی کنی که در گفتگوی مجلس خسیسان و سفیهان دو سه روزی
قرار گیری وای بر تو ای نفس این چه ذلت و خواریست و این چه
زیان کاریست باری بیا و زود از این وادی درگذر و لحظه
از مرگ خویش یاد آور — از وادی راه خویشتن یادی کن
آماده زهر سفرت زادی کن — از بیکسی مردن خود یاد آور
در ماتم خود نشین و فریادی کن — ای نفس بدانکه عنقریب خانه
تو قبرست و فراش تو خاک و انیس تو مار و عقرب آیا ندانسته

که قافلهٔ مردگان بر در شهر منتظر قدوم تواند و همگی قسم خورده اند
که از جای خود حرکت ننمایند تا ترا همراه نبرند و پیوسته آرزوی
این دارند که بدنیا باز گردند و در تلافی ایام گذشته کوشند
و ایشان را میسر نیست و راضی اند که اگر تمام دنیا و ما فیها از ایشان
بوده باشد بتو دهند که یک لحظه از عمرت خریداری نمایند پس
چرا قدر عمر خویش ندانی و اوقات شریف را در تحصیل مال و جاه
و مخالفت حضرت اله گذرانی و خانهٔ اصل خویش را خراب کنی
و محاصل او را صرف خانهٔ دنیا که دو روزی در اینجا بر سبیل عاریت
نشسته نمائی یا نظری بر اهل قبور نمیکنی و فکری در احوال
ایشان نمیکنی که چه گونه مالها جمع نمودند و قصرها بنا نهادند
و عاقبت با هزاران حسرت بفرزندان و شوهران زن باز
گذاشتند و تهی دست ظلمتکدهٔ قبر با مار و مور همخانه گردیدند
پس از ایشان عبرت بگیر و فکری بحال خویش نمای یا گمان کرده
که این صحبت ترا رو نخواهد داد و تو در دنیا جاودان خواهی بود
هیهات هیهات   تا چشم زنی رسیده وقت سفرت
فرداست که در جهان نماند اثرت   بر روی زمین خرام و
غفلت تا کی   از زیر زمین مگر نباشد خبرت   ای نفس عاجز
بیا واز

بیا و از مصیبت روز حساب که طولش پنجاه هزار سالست حذر
نمای و هول و عظمت آن روز بچندین موضع در قرآن مذکور
است روایت شده که کسی بحضرت رسول ص گفت که یا رسول الله
پیر شده حضرت فرمود که پیر گردانیده است مرا چهار سوره
از قرآن هود و الواقعه و عم و اذا الشمس و در این چهار سوره
هول و عظمت آن مذکور است ای نفس مجرم در چنین روزی
که یادش سید المرسلین را پیر گردانید حال تو چگونه خواهد
بود مانند مستان با دل سوزان و جگر بریان و دیدهٔ گریان برهنه
پا و بروایتی عریان بعرصهٔ قیامت در آیی و ملائکهٔ عذاب الهی
که زبان از بیان هیبت ایشان عاجز است ترا گرفته کشان کشان
بمحل حساب و مقام عرض بر ملک جبار حاضر سازند و اعضایت
از بیم خجالت و ترس عقاب و عذاب بلرزش در آید و زبانت
لال گشته و اعضایت بنطق در آید و از قلیل و کثیر و ضمیر و نقیر
و قطمیر سؤال نمایند آیا بکدام پای خواهی ایستاد و بکدام دل
فهم توانی نمود و کدام جواب خواهی داد پس بیا و فرصت غنیمت دان
و تتمهٔ عمر را بغفلت مگذران و از بهر هر سؤال جوابی مهیا ساز
و خود را در ورطهٔ هلاک میفکن از روایت است که امیر المؤمنین علیه السلام

فرمود که حاسبوا انفسکم قبل ان تحاسبوا یعنی محاسبه نمائید نفسهای
خود را پیش از آنکه در روز حساب محاسبه نمایی فردای قیامت
از محنت حساب و مصیبت عقاب بجنت الماوی در آیی و طریق
محاسبهٔ نفس آنست که در موضع خلوت نشینی و نفس را مخاطب ساخته
از اوقات گذشته عمر خویش تفحص کنی پس هر ساعت را که بمعصیت
و ترک طاعت گذرانیده باشی بتوبه و استغفار تدارک و تلافی
آن نمایی و طاعتهای ترک شده را از نماز و روزه قضا کنی
و اگر در ذمت حقی باشد از دین و زکوة و خمس و غیره ادای آن
نمایی و اگر کسی را رنجانیده باشی عذر خواهی کرده از خویش
راضی سازی و اگر ساعتی صرف خوردن و خواب و سایر مباحات
شده باشد از بهر آن حسرتها خوری و پشیمانیها کشی و هر ساعتی که
بطاعت و عبادت گذشته باشد خدا را از بهر آن شکر بجا
آوری و چون بدین طریق از حساب گذشتهٔ عمر خویش فارغ
شوی باید که هر صبح مانند تاجری که شریک خویش را در
هنگام تسلیم سرمایه سفارشات نماید نفس را سفارش نمایی
و بگویی ای نفس مرا بغیر بقیهٔ عمر سرمایه نیست و هر نفسی را از
نفسهای آن جوهر نفیسی است که عوض ندارد و بدان نعمتهای غیر
مله متناهی

متناهی و تاج و تخت پادشاهی میتوان خرید و هر نفسی از آن
که ضایع و تلف کرده باعث خسارت عظیم خواهد گردید
امروز روزیست که پروردگار بفضل خویش بمن ارزانی داشته
و از روی کرم آنرا از عمرم گردانیده و اگر چنانچه در سلک مردگان
میبودی هر آینه آرزوها می نمودی که یک روز باز گردی و عمل
خیری نمایی پس بیا و انگار کن که مرده بودی و ترا پروردگار
بکرم خود زنده کرده پس فرصت غنیمت شمار و این عمر گرانمایه
دو روزه را ضایع مگذار و بدانکه تمامی روز و شب بیست و
چهار ساعت است و در حدیث آمده که پروردگار در روز
قیامت بیست و چهار خزانه بر بندگان خویش بنماید در برابر
ساعتهای روز و شب پس از بهر وی خزانه گشایند پر از نور
و آن در برابر ساعتی است که بحسنات مشغول بوده و از دیدن
آن نور آنقدر فرح و سرور او را حاصل شود که اگر بر جمیع اهل
جهنم قسمت شود الم آتش را در نیابند و خزانهٔ دیگر از بهر وی
گشایند تیره و تاریک و از آن بوی عفونت آید و وی را فرو
گیرد و آن ساعتیست که در آن معصیت نموده باشد و از
مشاهدهٔ آن خزانه وی را آنقدر هول و ترس حاصل شود که اگر

بر جمیع اهل بهشت قسمت نمایند نعیم بهشت را بر ایشان ناخوش
کرداند وخزانهٔ دیکر از برای وی بکشایند خالی از اسباب الم و
سرور واین انساعیت که بخواب وخورد کذرانیده باشد یا
بمباحی دیکر از مباحات دنیا پس در آن هنکام حسرتها خورد
وپشیمانیها کشد که چرا این خزانه خالی مانده واین باعث غم والم
عظیم کردد وهمچنین بعد ساعات عمر خزانها بروی عرض نمایند
پس ای نفس بیا واز لهو ولعب وعیش وطرب پهلوانی نمای و
خزانهای خویش را معمور ساز وخود را در ورطهٔ هلاک میناداز
یارب تو زخود پرستیم فارغ ساز در بوطهٔ
اخلاص دلم را بکداز از بال وپر شکستهٔ غفلت بکشا
شاید که کنم باوج معرفت پرواز
تمت الرساله الموسوم بمحاسبة النفس فی ۱۸ ذی قعدة الحرام ۱۲۶۹

نوحه

ای غرقه بخون کشتهٔ صد پاره حسینم
ای بیکفن واز وطن آواره حسینم
قربان تن بی سرت ای شاه شهیدان صد پاره حسینم
بر کو بکجا شد سر تای سرور دوران

صد پاره حسینم

صد پاره حسینم من سوخته جانم از هجر برادر شده دو
روانم صد پاره بخنجر این راس که بر نوک سنان جلوکنانست
صد پاره حسینم
کویا سر سر کردهٔ ما شاه جهانست صد پاره حسینم
این راس منور راس شه دین است
این کشته جدا سر از خنجر کین است
نه طاردم از این حادثه پر شور فغانست
صد پاره حسینم رنک شفق از خون شه تشنه لبانست
صد پاره حسینم
تا چند بنالم از شمر ستمکر
من یار ندارم خاکم شده بر سر
فریاد زجور فلک وکردش ایام صد پاره حسینم
کردند در این دشت بلا روز مرا شام
صد پاره حسینم کو خسرو خاور کو نور دو عینم
کو میر دلاور شه زاده حسینم
یاران چکنم نیست مرا طاقت کفتار صد پاره حسینم
کشتیم ز بیجر جفا ستم جمله کرفتار صد پاره حسینم

کو شمع مزارم جانم علی اکبر کو لاله عذارم جانم علی اصغر
این ماتم فرزند شه کون ومکانست
صد پاره حسینم کر فوقتا وجن وملک کریه کنانست
صد پاره حسینم
زین ماتم عظما ای عبد فغان کن خونابه دلرا از دیده
روان کن

در بیان شهادت قاسم ابن حسن که چهرهٔ مبارکش مانند
آفتاب تابان میدرخشید وهنوز بحد بلوغ نرسیده
بود بنزد عم بزرکوار آمد ورخصت جهاد طلبید
جناب سید الشهدا او را در بر کشید وانقدر کریست
که نزدیک بود مدهوش شود هر چندان امام زادهٔ بزرکوار
در طلب رخصت جهاد مبالغه کرد حضرت مضایقه میفرمود
تا انکه برپای عم بزرکوار افتاد وچندان بوسید وکریست
واستغاثه نمود تا از حضرت امام حسین ع رخصت حاصل
کرد ودر بعضی کتب مرویست که حضرت امام حسن ع وصیت
نامه نوشته بود بفرزند خود قاسم داده بود که ای قاسم
وصیت میکنم ترا که چون برادرم حسین را در صحرای کربلا

در دست

در دست شامیان بیحیا وکوفیان بی وفا در مانده ببینی
سر خود را فدای او کن قاسم وصیت نامه را نزد عم بزرکوار
خود آورد چون امام حسین ع خط برادر خود را دید آه سوز
ناک از سینهٔ دردناک برکشید وزار زار بکریست وکفت ای
جان عم بیا تا در خیمه درآییم تا من نیز وصیت پدرت ترا بکویم و
بجا آورم پس بخیمه درآمدند وحضرت مادر قاسم را طلبید
وکفت قاسم را برسم عرب جامهٔ دامادی بپوشان وقرة العین
من فاطمه را نیز جامهٔ عروسی در پوشان وفاطمه را بخوان وبکو
ای بضعة الرسول آمده ام تا جامهٔ عروسی در بر تو بپوشانم فاطمه
کفت ای عمهٔ بزرکوار مهربان امروز روز عروسی نیست بلکه روز
ناله وزاریست چون جناب زینب خاتون از دختر جناب
امام حسین ع این سخن بشنید کریه کنان کفت که عمت امام حسن ع
چنین وصیت نموده وپدرت امام حسین چنین فرموده فاطمه
از روی درد آهی کشید وفرمود الحکم لله پس امام حسین دست
فاطمه را کرفت وبدست قاسم داد وکفت ای قاسم این امانتی بود
که پدرت بمن وصیت کرده بود تا امروز نزد من بود اکنون
بستان انکه عقد بستند وعروس را بداماد سپردند واز خیمه

بیرون امدند قاسم دست عروس را کرفته بود و در روی او نظر
میکرد که ناکاه از لشکر شقاوت اثر پسر سعد لعین طبل جنک
برامد و مبارز طلبید قاسم دست عروس را رها کرده برخاست
که از خیمه بیرون اید دختر امام حسین ع دامنش را کرفت و کفت
بکجا میروی و مرا بکه میسپاری قاسم کفت عزم میدان دارم
بکذار که عروسی ما و تو بقیامت افتاد و بمیدان در امد و
عرصه قتال را از نور جمال خود روشن کرد و با ان خورد سالکی
در یک لحظه بیک حمله سی و پنج نفر از ان سنکین دلان را بعرصه
فنا فرستاد راوی کوید که من در لشکر عمر سعد نجس لعین بودم
که دیدم کودکی از لشکر امام حسین ع جدا شد و متوجه لشکر
کاه شد و نور از جبین مبین او می تابید و پیراهنی و ازاری
پوشیده بود و دو نعل در پا کشیده بود و بند نعل راست
او کسیخته بود در ان حال عمر پسر ازدی کفت بخدا سوکند میروم
تا او را بقتل اورم کفتم سبحان الله ایملعون تو تاب داری که او را ضربتی
بزنی بخدا سوکند که اکر برمن تیغ حواله کند دست نمیکشایم
بدفع او این کروهی که او را در میان کرفته اند کافیست پس ان
ملعون بدکهر اسب تاخت و ضربتی بر سر امام زاده مطهر زد که برو

درافتاد

که برو درافتاد و فریاد کرد که واعماه مرا دریاب ناکاه دیدم
که امام حسین ع مانند عقاب امد و صفها را شکافت
و چون شیر خشمناک بران کافران بی باک حمله کرد و تیغی
حواله عمر قاتل ان امام زاده مظلوم کرد ان لعین دست پیش
اورد حضرت دست او را جدا کرد ان ملعون فریاد زد لشکر
اهل نفاق جمع شدند که ان ملعون را از دست حضرت رها کنند
جنک در پیوست و ان ملعون کشته شد و ان طفل معصوم در
زیر سم اسبان مخالفان کوفته شد و چون حضرت انکافران را
دور کرد و بر سر فرزند برادر خود امد دید که پا بر زمین می ساید
و عزم پرواز علیین دارد جوی اشک حسرت از دیده های مبارکش
جاری شد و کفت بخدا سوکند که بر عمت کرانست که تو او را
بیاری بطلبی و او یاری نتواند کرد خدا دور کرداند از رحمت
خود انها را که تو را بقتل اوردند و وای بر کروهی که پدر و جد
تو خصم ایشان باشد پس حضرت ان شهید معصوم را برداشت
و سینه اش را بر سینه مبارک خود کذاشت و پایهای او را بر زمین
می کشید و او را برد تا بدر خیمه و در میان کشتکان خود انداخت
و در بعضی روایات دیکر منقولست که قاسم از حرب بر کشت

و بنزد عم خود امد و کفت یا عم العطش العطش حقا که اکر یک شربت
اب می بود مرا دمار از روزکار لشکر کفار بر می اوردم امام
حسین ع کفت ای جان عم نزدیک شده است که از دست جد
ساقی کوثر شربت کوثر نوشی برو و مادرت را وداع کن که از
فراق تو میکرید قاسم رو بخیمه نهاد مادر و عروس را دید کریان
و نالان قاسم چون این صدا شنید او نیز بکریه درافتاد و مادر
و عروس هر دو در پای قاسم افتادند قاسم ایشانرا دلداری
میداد و اب حسرت از دیده میبارید القصه قاسم باری دیکر
روی بمیدان اورد اتش را تیرباران کردند از اسب درافتاد
و شیث لعین نیزه بر سینه قاسم زد که بر او جای کرد قاسم در ان
حرب بیست و هفت زخم خورده بود و خون بسیار از تن او رفته
چون از اسب درکفت کفت یا عماه ادرکنی اواز او بکوش امام
حسین ع رسید مرکب تاخت صف سواران را بر هم درید قاسم
را دید که در میان خون غوطه میخورد و شیث لعین در بالای
سر او ایستاده و میخواست که سر او را جدا کند امام حسین ع ضربتی
بر میان او زد که دو نیم شد پس قاسم را برداشت و بدر خیمه اورد
هنوز رمقی از او باقی بود امام حسین ع قاسم را در کنار کرفت

کرفت و بر روی او بوسه می داد و مادر قاسم و عروس با سر و
پای برهنه از خیمه بیرون دویدند و در دست و پای قاسم
افتادند و عروس خون قاسم را برمیداشت و بر روی و اندام
خود می مالید و بر نوجوانی و ناکامی او زاری میکریست و مادر
قاسم و عروس با دیده کریان و سینه بریان کریبان دریدند
و موی سر پریشان کردند و بماتم ان نوجوان نو داماد مشغول
کردیدند و بعد از ان حضرت امام حسین ع کفت خداوندا
کشندکان ما را بکش و جمعیت ایشانرا پراکنده کن و واحدی
از ایشانرا مکذار و هرکز ایشانرا میامرز پس فرمود ای پسر عمان
من و اهل بیت و برادران من صبر کنید که بعد از این روز
مذلت و خواری نخواهید دید و بعزت و سعادت ابدی
خواهید رسید و بروایت حضرت امام زین العابدین ع
ان امام زاده شهید سه نفر از ان کافرانرا بعذاب شدید
فرستاد و زیاده نیز روایت کرده اند و قصه دامادی او از
کتب معتبره بنظر فقیر نرسیده
در بیان شهادت جناب عباس پسر جناب امیر المؤمنین علیه السلام
و امام جعفر صادق علیهما السلام روایت کرده اند که مادر جعفر

وعثمان واولاد امیرالمؤمنین ع که در صحرای کربلا شهید شدند
ام البنین دختر حزام کلابیه بود وچون در مدینه خبر شهادت
ان بزرگواران باو رسید هر روز بقبرستان بقیع میرفت
بر فرزندان شهید خود ندبه ونوحه میکرد واهل مدینه
بصدای گریه ونوحه او میگریستند حتی مروان بان شقاوت
وعداوت که با اهل بیت رسالت داشت از ندبه او بیتاب
میشد ومیگریست وعباس رضی الله عنه از همه برادران
بزرگتر بود وبحسن وجمال وصباحت وشجاعت وقوت
وشوکت وتنومندی وبلندی قامت از اهل زمان خود
ممتاز بود وچون بر اسبان بلند سوار میشد پایهای او بزمین
میکشید واو را ماه بنی هاشم میگفتند ودر آن روز آن بزرگوار
علمدار حضرت سید الخیار بود چون عباس دید که کسی بغیر از
امام مظلوم وفرزندان معصوم او نماند بخدمت برادر بزرگوار
خود آمد وگفت ای برادر مرا رخصت فرما که جان خود را فدای
تو گردانم وخود را بدرجه رفیعه شهادت رسانم حضرت از
استماع سخنان جانسوز برادر مهربان سیلاب اشک خونین
از دیدهای خود روان کرد وگفت ای برادر تو علمدار منی واز رفتن

رفتن تو لشکر من از هم میپاشد عباس گفت ای برادر بزرگوار
سینه من از کشته شدن احباب وبرادران ویاران بتنگ
آمده واز زندگی ملول شده ام وآرزومند لقای حق تعالی
گردیده ام ودیگر تاب دیدن مصیبت دوستان ندارم
ومیخواهم در طلب خون برادران وخویشان دمار از لشکر
کفار برآورم وبتیغ انتقام بعضی از مدبران کوفه ومنکران
شام را بیجان گردانم امام غریب فرمود که چون مراد تو اینست
باید که بمیدان روی اول بر این قوم حجت بگیری وانچه
با تو گویم بایشان باز گویی واگر نشنوند پس از ان آغاز حرب
کنی پس کلمه چند با او گفت واجازت داد عباس مبارزی نام
دار وشجاعی عالیمقدار بود وجرات وقوت از حیدر کرار
میراث داشت وپیوسته در معارک ومقاتله رایت نصرت
برمیافراشت ودر این محل بر مرکبی تیزپای آهن خای
رعد صدای برق نمای سوار شد وبا تیغ مصری وسپر مکی
وخود رومی روی بمیدان نهاد   برقی گرفته در کف و
ابری بپیش روی   ماهی نهاده بر سر وچرخی بزیر ران
روی هوا را از تراکم غبار چون شب تار گردانید وصحن زمین

از طرید وجولان چون عرصه گلستان منور ومزین ساخت
وچون بمیان میدان رسید عنان مرکب باز کشید وگفت
ای قوم این سید وسرور واین فرزند ستوده پیغمبر میگوید
که برادران وخویشان ویاران وهواداران مرا کشتید
وخون پاک چندین از بزرگان دین از صحابه وتابعین بر
خاک هلاک ریختید اکنون مارا چندان آب دهید که
اطفال وعورات من بنوشند وتشنگی ایشان کمتر شود ومرا
بگذارید که برخیزم واین باقی اطفال که مانده اند برگرفته بطرف
روم یا بلاد هند روم وجزیره وولایت حجاز باشما وشرط میکنم
که فردای قیامت با شما خصمی نکنم وفعل شما را با خدای حواله
نمایم تا او هرچه خواهد کند چون عباس این پیغام جگرسوز
ادا کرد وغلغله از سپاه پسر سعد برآمد جمعی خاموش شدند
وقومی دشنام آغاز کردند وبعضی پشیمانی میخوردند وگروهی
زار میگریستند اما شمر ذی الجوشن علیه اللعنه وشبث ربعی
وحجر بن الابحار علیهم اللعنه هر سه پیش آمدند وگفتند ای
پسر ابوتراب با برادرت بگو که اگر همه روی زمین را آب
فرو گیرد ودر دست ما باشد یکقطره از ان بشما ندهیم مگر وقتیکه

وقتیکه با یزید بیعت کنید ومطیع ومنقاد پسر زیاد شوید عباس
چون دید که نصیحت وپند کافران اثر نمیکند بر ایشان نفرین کرد
وبخدمت برادر بزرگوار خود آمد وانچه شنوده بود بعرض
رسانید امام مظلوم سر مبارک پیش افکنده آب در دیده میگردانید
که ناگاه از خیمهای حرم فریاد وفغان برآمد وصدای العطش
العطش بمحیط آسمان رسید عباس خروش وزاری اهل بیت شنیده
بیطاقت گشت وبر اسب خود سوار شد ونیزه ومشکی برداشت
ومتوجه شط فرات گردید چون بنزدیک فرات رسید چهار
هزار نامرد که موکل آب بودند آن غریب مظلوم را در میان گرفته
تیرباران کردند آن شیر بیشه شجاعت خود را بران سپاه بی
قیاس زد وهفتاد نفر از ایشان را با تن تنها بدار البوار سقر
فرستاد وخود را بآب رسانید   صف مقدمة الجیش
لشکر کفار   بیکدیگر همه پیچیده گشت چون طومار   مفتیانه
دران جنگ آن سپهر جناب   بنای لشکر کفار را درساند
بآب   چون حضرت عباس خود را بشط فرات رسانید از اسب
پیاده شد ومشک را پر آب کرد وچون بسیار تشنه بود کفی آب
بر گرفت که بیاشامد تشنگی آن امام مظلوم واهل بیت معصوم

او را بیادا و ردا بر او بریخت و با دیده گریان بزبان حال گویا
چنین میگفت   چگونه آب بنوشم که خاک بر سر من زبان روزه
و تشنه بود برادر من   وصیت پدرم کی رود مرا از یاد بنوشم
آب اگر بی حسین حرامم باد پس مشک را بدوش کشید و خنک
کنان متوجه خیمهای حرم گردید دشمنان سر راه بعباس گرفتند
و از هر طرف آن همای اوج سعادت را بشمشیر و تیر و نیزه
میزدند عباس با ایشان در افتاد و گرم جدال شد و راه می
پیمود که ناگاه یزید بن ورقا علیه اللعنه از کمین در آمد و حکیم
ابن طفیل ملعون نیز او را مدد کرد و ضربتی بر آن سید بزرگوار
زدند و دست راست او را جدا کردند آن شیر بیشه شجاعت
مشک را بدوش چپ کشید و شمشیر را بر دست چپ گرفت و
جهاد میکرد و بزبان حال میگفت   افتاده دست راست
خدایا ز پیکرم   بردامن حسین برسان دست دیگرم در راه
دوست پا نزنم جز براستی   چون دست راست دشمن اگر می برد
سرم   پس عباس دشمنان را از خود دور میکرد که ناگاه حکیم بن
طفیل ملعون ضربتی بر آن بزرگوار زد که دست چپش را از بدن
جدا کرد آن فرزند شیر خدا آهی کشید و بزبان حال می گفت

بیت

حسین ز حال برادر مگو نه آگاه   فتاده دست چپم لا
اله الا الله   حسین کجاست خدایا بدیدنم آید   که تا بگردن
من دست خویش بنماید   بگردنم چه حسین دست کرد من چکنم
چرا که دست ندارم بگردنش فکنم   آه وامصیبتاه عباس مشک را
بدندان گرفته و بارکاب دشمنان را از خود دور میکرد و
اسب را میدوانید که شاید آب را بلب تشنگان برساند که
ناگاه تیری بر مشک آمد و آب بزمین ریخت و تیری دیگر بر
سینه اش آمد از اسب در غلطید عباس بزبان حال میگفت آیا چه حکمت
است که این بحلق تشنه ما نمیرسد   الهی از دل میکشم درد بدو
گر اشکم نماند   سیل خون باشد چه غم گر آب در مشکم نماند
غیرت پروانها میسوخت جانم تا سحر   آشنا تا با عطش گشتم
دگر دستم نماند   در آن حال منادی غیبی ندا میکرد که شربتهای
بهشت برای شما آماده کرده اند حیف باشد که لب بدین آب
تر کنید   تاب شور جهان تر مکن لب هیهات که شربت
تو مهیاست از شراب طهور   برین مضیق فنا دل منه که
جای دگر   برای عشرت تو بر کشیده اند قصور   پس بعد از آن
که عباس از اسب در غلطید آواز برکشید که یا اخا ادرکنی

ادرکنی ای برادر برادر ترا دریاب چون آواز عباس بگوش
جناب امام حسین رسید آهی کشید که زمین کربلا بلرزه درآمد
ببین گردان زین مصیبت جامه جان چاک زد
خسرو انجم کلاه سروری بر خاک زد   قامت گردون دو تا و
چهره مه شد سیاه   برق این آتش مگو بر قبه افلاک زد   و در
پیش تر تواریخ مذکور است که جناب امام حسین ع بعد از
شهادت جناب عباس فرمود که الآن انکسر ظهری و قلت
حیلتی   بگریه گفت که الآن انکسر ظهری شکست پشت
من از جور لشکر دهری   دو دستم از بدنم شد جدا و جانم
سوخت   ز سوز ناله عباس استخوانم سوخت   برفت آن
یار و من بیچاره گشتم   ز کوی خوش دلی آواره گشتم پس حضرت
امام حسین ع بی تابانه بمیدان آمد و چشمش بدستهای
بریده عباس افتاد آهی از جگر بر کشید و از مرکب پیاده شد
سر او را از خاک برداشت و بر روی زانو گذاشت و فریاد
کرد ای عباس منم برادرت حسین دیده باز کن عباس چون
آواز برادر را شنید دیده باز کرد و نگاهی بصورت برادر
کرد و بزبان حال میگفت   سرم بر دامنت صد ناز بر

دارالامان

دارالامان دارد   خوشا جانی که وقت رفتن این آرام جان دارد
نباشد حیف صد جان ای برادر بر تن عباس که سازد در رهت
قربان خجالت این زمان دارم   میان کشتگان در حشر جوید گر
کسی ما را   بگو دستش جدا و مشک خالی در دهان دارد جناب
امام حسین آه میکشید و می گفت ای برادر جگرم را کباب کردی
و پشت مرا شکستی عباس گریه میکرد حضرت فرمود ای برادر چرا
گریه میکنی عباس گفت گریه ام بر تنهایی تو و بیکسی تست که یاوری نداری
و دیگر ای برادر تا من جان دادم مرا بخیمه مبر که از روی سکینه آن
خجالت دارم   بر پیش روی سکینه مرا کباب مکن که آب
خواست مرا از خجالت آب مکن   برستخیز قیامت مرا تو باش گواه
اول اشهد ان لا اله الا الله پس روح شریفش با علا علیین
پرواز نمود حضرت در مفارقت عباس مانند ابر بهار
می گریست و نوحه مینمود

راویان اخبار چنین روایت کرده اند که بعد از شهادت حضرت
عباس کسی دیگر از یاران و برادران جناب امام حسین نمانده
بود بغیر از آنحضرت و اولاد کرام او چون جناب امام حسین ع

دید که از یاران و برادران و خویشان کسی نمانده سلاح بر خود
راست کرد و خواست که بمیدان رود علی اکبر چون دید که پدر
بزرگوارش قصد میدان دارد پیش آمد و خود را در قدم
مبارک پدر بزرگوار خود انداخت و گفت ای پدر هرگز
مباد که یک ساعت بی تو در جهان مانم و روا مدار که مرا در میان
ظالمان بگذاری چندان از حرب توقف کن که من جان خود را
بفدای جان شریفت گردانم و دل پرخون از غصه این دونان
بپردازم حرم محترم امام مظلوم و خواهران و دختران آنحضرت چون
ارادهٔ علی اکبر را شنیدند همه یکبار از خیمها بیرون آمدند و در
دست و پای علی اکبر افتادند و در منع کردن او از محاربه مبالغه
بسیار کردند و جناب امام حسین ع نیز اجازت نمیفرمود و علی اکبر
زاری و تضرع می نمود و سوگند عظیم بر پدر بزرگوار میداد
و قطرات اشک از چشمه چشم میگشاد پس جناب امام مظلوم از
بسیاری ناله و زاری او بدست مبارک خود سلاح در وی
پوشانید و زره و جوشن بروی راست کرد و کمر ادیم که از حضرت
امیر المؤمنین ع بود بر میان وی بست و مغفر فولادی مرصع بر فرق
مبارکش گذاشت و بر اسب عقابش سوار گردانید ندید شاه جگر
تشنه

تشنه چارهٔ دیگر بجز گذشتن جان یعنی از علی اکبر پس مادر
و خواهرانش در رکاب وی در آویختند و عنان او را رها
نمیکردند و بجای اشک خون از دیدها میریختند جناب
امام حسین ع فرمود که دست از وی بدارید که عزیمت سفر آخرت
دارد ان مه بجانب سفر آهنگ میکند صحرا و دشت
بر دل ما تنگ میکند و بروایت دیگر آنست که اهل بیت در
خیمه بودند پس حضرت فرمودند که ای ضیای دیدهٔ پدر چون
از رفتن حرب کوفیان ناچاری زمانی برای وداع اهل
بخیمها رو برو برو که تو را مادرت حلال کند
نظاره بهر تسلی باین جمال کند برو نظاره باحوال خواهرانت کن
برو تسلی حال برادرانت کن برو که نیست دگر باز گشتنت ز سفر
برو مباد نبینند سکینه‌ات دیگر پس علی اکبر بفرمودهٔ پدر
بزرگوار خود بسوی خیمها روانه شد رسید چون
بجوار حرم علی اکبر بگوید گفت سلام علیک ای مادر سلام
من بشما عمهای خون جگرم سلام من بشما خواهران دربدرم
سلام من بتو زین العباد بیمارم فدای جان تو کردم سر سفر دارم
وداع باز پسین است دوست دارانم براه خلد عقب مانده‌ام ز یارانم

چون آن خبر وحشت اثر بمادر علی اکبر رسید از خیمه بیرون دوید
تا از پسر خود دید که قبای شهادت در بر کرده و بر اسب فراق
سوار شده عزم سفر آخرت دارد دست در گردن علی اکبر کرده رو
بر گلوی او نهاد و گفت ای نور دیده از پدر بزرگوارت رخصت
شده گفت باجازهٔ پدر میروم مادرش گفت آیا چگونه دلش رضا
داد که تو را بحرب کوفیان فرستاد علی اکبر گفت بحکم قضا در
انوقت جناب زینب خاتون عنان مرکب علی اکبر را گرفته و ام
کلثوم رکاب او را داشت و همه الحاح میکردند که ای شبیه جد
بزرگوار ما را با خواهران خود مگذار دیگر کسی ما را بر بیکسی و تنهایی
پدرت ملاحظه کن علی اکبر گفت ای عمه منهم از تنهایی پدرم
دل بشهادت داده ام دیگر نمیتوانم دید که کوفیان زیاده برین
بر پدرم جفا کنند ناگاه سکینه از خیمه بیرون آمد دید که اهل
حرم دور علی اکبر را گرفته اند و او با ایشان در وداع است
پیش آمد و گفت ای برادر تو میدانی که من طفلم و از تشنگی
جانم بلب رسیده گفت میدانم گفت ای برادر با این همه جفاها
راضیم بشرط اینکه از کنار من نروی و مرا بی برادر نکنی علی اکبر
از سخنان سکینه بگریه در آمد و گفت ای خواهر کوفیان نمیگذارند
والام

از پدرم برده اند میخواهم جان را فدای او کنم چون الحاح بیکسان
سودی نداشت علی اکبر بخدمت پدر بزرگوار آمد و گفت
ای پدر دیر شد و فرصت شهادت از دست میرود آنحضرت
علی اکبر را در بر کشید و فرمود ای فرزند شتاب بعمر خود مکن
بنزد جد بزرگوارت میرسی شتاب مکن پس بدست مبارک
اسلحه برتن علی اکبر راست کرد عمامهٔ که ز میراث او ز جدش
داشت با آن حلقهٔ بسم اللهش بفرق گذاشت زره نو
ببر نیزه داد بر دستش ز بند تیغ شه اولیا کمر بستش غرض
چه هاله ماهش هلال حیدر شد ز ذو الفقار چه خورشید
در دو پیکر شد پس امام حسین ع علی اکبر را بر اسب عقاب
سوار کرد و گفت ای نور دیده اگر آرزوئی داری بگو علی اکبر
گفت ای پدر که حاجت دگرم نیست اندرین دنیا
بغیر رخصت حرب و بجز دعای شما بخلد جد کبارم نظر
بره دارد نمانده وقت تکلم خدانگه دارد چون علی اکبر
رو بمیدان نهاد گویا جناب سید الشهدا بزبان حال میگفت
آن مه بجانب سفر آهنگ میکند صحرا و دشت بر دل ما تنگ
میکند پس علی اکبر ایشان را وداع کرده رو بمصاف آورد و

جوانی بود هجده ساله با روئی چون آفتاب و گیسوان
چون مشک ناب و از روی خلق و خلق شبیه ترین مردم
بود برسول خدا صلعم چون بمیان میدان رسید ساحت
معرکه از شعاع نور روی وی منور شد لشکر عمر سعد علیه
اللعنة والعذاب در جمال وی متحیر ماندند از وی پرسیدند
که این کیست که تو ما را بحرب وی آورده   این کیست سواره
که بلای دل دیر است   صد خانه بر انداخته در خانهٔ زین است
ماهیست درخشنده چه بر پشت سمند است   سرو یست خرامنده
چه بر روی زمین است   چون پسر سعد علیه اللعنه در نگریست
و او را بر اسب عقاب سوار دید گفت این پسر بزرگتر امام حسین است
که در شکل و شمائل بحضرت رسالت پناه صلعم میماند و در روایت
دیگر آمده که هرگاه شوق لقای حضرت رسول صلعم بر اهل مدینه غالب
شدی بیامدندی و در روی علی اکبر نظر کردندی و چون شوق
کلام سید انام صلعم بر ایشان غلبه کردی سخن گفتار شاهزاده
را شنودندی گفتند ای عمر ببین کار حسین بکجا رسیده که فرزند
خود چنین جوانی را بمیدان فرستاده شرم باد ترا که کار را
بر امام حسین چنین تنگ گرفته پس علی اکبر با قامتی چون سرو روان

وطلعتی

وطلعتی چون گل ارغوان اسب را در میان میدان جولان
داده و رجز خوانان میگفت   انا علی بن حسین بن علی
نحن و بیت الله اولی بالنبی   و زبان روزگار در وصف آن
شهسوار بدین ابیات ترنمی پرداخت   خسروا مشتری
غلام تو باد   توسن چرخ در لگام تو باد   سر خنگ فلک مسخر
تست   ابلق روزگار رام تو باد   شاهزاده رجزی در مناقب
خود و اهل بیت خود میخواند که ترجمهٔ بعضی از آن اینست
منم علی حسین علی که خرو مهر   و از بخت ملک کمترین غلام منست
من از نژاد شهی ام که قدر او میگفت   که خطبهٔ شرف سرمدی
بنام مراست   عنان ز معرکه خصم بر نخواهم یافت   چرا که
توسن شد سپهر رام منست   راوی گوید هرچند علی اکبر
مبارزی طلبید کسی در برابر او نمی آمد شاهزاده خود را
بر لشکر خصم زده شور در میمنه و میسره و قلب و جناح آن
سپاه افکند و چندان مقاتله کرد که آن گروه انبوه از حرب
او بعجز در آمدند پس علی اکبر از شدت حرارت آفتاب و
سنگینی سلاح تشنگی بر او غالب شد پیش پدر بزرگوار خود
آمده و فریاد بر آورد که یا ابتاه قد بجنی العطش تشنگی مرا هلاک

کرد و اثقلنی الحدید و اسباب سلاح سنگین میکرد اندام فهل
الی شربة ماء من سبیل ای بابوی شربتی از آن هیچ راه توان برد و
آیا هیچ چارهٔ از برای آب توان کرد حقا که اگر قطرهٔ آب بحلق من
رسیدی دمار از روزگار این قوم بر آورده می امام حسین
او را پیش طلبید و خاک از لب و دهان وی پاک کرد و انگشتر
رسول خدا صلعم را در دهان وی نهاد تا بمکید اندکی تسکین
یافت دیگر باره روی بمیدان نهاد و رجزی در صورت
حال خود ادا می نمود که ترجمه‌اش اینست   ساقی کوثر آب
میخواهد   میر مجلس شراب میخواهد   کیست آن کو ز فرط بی
نمکی   دل زهرا کباب میخواهد   بچهٔ شیر در طریق خطر
راه اسباز کلاب میخواهد   گیسوان سیه سفید حسین
کیست کو خون خضاب میخواهد   مومنان در بهشت و
منکرما سوی دوزخ شتاب میخواهد   بار دیگر مبارز
طلبید هر کس که در میان میدان میامد لعن وارث حیدر
کرار او را بحملهٔ اول بدار البوار روانه نمود تا بسیاری از
مبارزان پر دلان را بخاک هلاک انداخت پس دیگر کسی جرات
نمیکرد که بحرب علی اکبر بیرون بیاید ابن سعد ملعون

حکم

ستاد
حکم بن طفیل را با ابن نوفل و هر یکی را هزار سوار داده بحرب علی اکبر فر
ایشان او را کرد را بعلی اکبر حمله کردند شاهزاده بیک حمله آن دو هزار
سوار را در پیش گرفت چون شیر گرسنه که در گله بار مد افتد میزد
و میکشت تا بقلب لشکر در آمد شور در لشکریان در افتاد علی اکبر
از شدت تشنگی بار دیگر بخدمت پدر بزرگوار خود آمد و فریاد
بر کشید که یا ابتاه العطش العطش جناب امام حسین ع فرمود ای جان
پدر غم مخور که دم بدم از حوض کوثر سیراب خواهی شد علی اکبر بدین
مژده باز گردید بیکبار لشکر کفار از یمین و یسار بر او حمله کردند
و زخم بسیاری بر وی زدند اخر بطعن نیزهٔ ابن نمیر و کوبید بضرب
تیغ منقذ بن مرهٔ عبدی از مرکب در غلطید و نعره بر کشید که
یا ابتاه ادرکنی ای پدر از پای افتاده را دریاب و دست
گیر چون آواز او بگوش امام حسین رسید مرکب در تاخت و او را
از میان در ربود بدر خیمه آورد   فغان دهی که سر گشتهٔ
علی اکبر رسید مرور لب تشنگان و کرد نظر شبیه جد کبارش
فتاده دید بخاک بر رنگ لاله صد برگ پیکرش صد چاک بر تنهای
تنش چون نموده نظاره   خطاب کرد که ای میوهٔ دل پاره پس از تو
بر سر دنیا و اهل دنیا خاک   مباد عیش و دگر بر قضا نیز باد هلاک

ایا علی ولدی بعدک علی الدنیا عفی عفی وعلی عیشها واهلیها
گرفت در بغل آن پیکر پر از خون را ز دیده ریخت بدامان سرشک
گلگون را چگونه صبر نمود آن زمان اما شهید گرفت نعش علی اکبر و
رخش بوسید چون علی اکبر را بدر خیمه آورد و از مرکب فرود آمد
سرش را در کنار گرفت و فرمود ای فرزند ارجمند وای آرام دل درد
مند با مادر و پدر سخن بگو علی اکبر دیده باز کرد و سر خود را در کنار
پدر دید و خروش مادر و خواهران را شنید گفت یا ابتاه می بینم
که درهای آسمان گشاده است و حوران جامهای شربت بر دست
نهاده مرا اشاره می کنند این کلمه بگفت و روح شریفش باعلا علیین
پرواز نمود پس خروش و فغان از حرم امام حسین بلند شد و جناب
امام حسین ع نیز میگریست و میگفت ای فرزند دلبند منزل خویش
در آن جهان دیدی و بنزدیک جد خویش رسیدی و شربتهای
نوشین را نوشیدی و خلعتهای بهشت پوشیدی و ما را در میان
اعدا بگذاشتی و خود را در جنات عدن مفتحة لهم الابواب رسانیدی
ای عزیز پدر بکجا رفتی از کنار پدر چرا رفتی برنخوردی ز بوستان
حیات سوی کاشانهٔ فنا رفتی نرگلی کلبهٔ فنا دستی سرا پردهٔ بقا رفتی
مصطفی هدنست میدانم که بنزدیک مصطفی رفتی مرغ زهرا و مرتضی

بودی

بودی سوی زهرا و مرتضی رفتی مادر علی اکبر می گفت دریغ از آن
نهال چمن شادمانی که در طراوت بهار جوانی بصدمت باد خزان
اجل پژمرده شد و افسوس از آن جمال زیبا که هنوز از جلوات حیات
چاشنی ذوقی نیافته چون غنچه از شوکت خار فنا و فوات در پرده
شد ماه نو را چه اتفاق افتاد که چنین زود در محاق افتاد
پس اهل بیت حلقهٔ ماتم زده بر سر و سینه میزدند و نوحه میکردند
گویا جناب سید الشهدا در فراق علی اکبر بزبان حال میگفت
تا دامن آن تازه گل از دست برون شد چون غنچه دلم بسته باغشته
بخون شد سوز این درد مرا غمزده داند که بواقعهٔ غم اندوز
مهاجرت فرزندی دلبندی در رسیدی سوخته باشد و خراش
این زخم را مصیبت رسیده شناسد که بحادثهٔ جگرسوز مفارقت
دلبندی ارجمندی مبتلا گشته بود هلال جان مرا آن پیر
داند که او ز جوانی نو دور مانده است القصه امام حسین ع دید
که از هیچ طرف یاری و مددکاری روی نمی دهد و از هیچ جانب
او را غمگساری و هواداری نمی آید مخدرات حجرات عصمت و
طهارت خروش برآوردند حضرت فرمودند که ای پرده گیان حرم
نبوت خاموش باشید که تا دشمنان شماتت نکنند و صبر را پیشه خود

کنید که خدا یار صابرانست و اجر صابران در نزد جناب اقدس الهی
زیاده از حد حسابست زبان نیاز فراق زده گان اهل بیت بنحوی
این سخن ادا میکرد دل ندارد طاقت بار فراق این دلست
ای شاه سنگ خاره نیست و گویا آنحضرت در جواب بزبان حال
میفرمود که راست میگوئید صبر کردن در فراق چون منی
سخت دشوار است اما چاره نیست پس سکینه دختر خود را بنواخت
و خواهران را گفت که سکینه من امروز یتیم خواهد شد زینهار که بعد از
من شک بر او مزنید و با او بی التفاتی مکنید که دل یتیمان نازک
میباشد و پس از واقعهٔ من موی برهنه نکنید و طپانچه بر چهره مزنید
و روی و سینه نخراشید و جامه چاک نسازید که این عادت اهل
جاهلیت است اما از گریه منع نمیکنم که شما غریبان و بیکسانید مظلوم
و بیچاره اید و محروم و آواره اید و با این همه بمصیبت من مبتلا میشوید
و بشهادت من سراسیمه و شیدا خواهید گشت درین محل زینب و ام کلثوم
و شهربانو بی طاقت شده گریه آغاز کردند بر وجهی که اهل آسمانها از آه
و نالهٔ ایشان بفریاد آمدند جناب امام حسین ع ایشانرا تسلی میداد
و بر مرکب سوار شد خواست که بمیدان رود ناگاه خروش عظیم و غلغلهٔ
بزرگ از خیمه بسمع مبارک آنحضرت رسید و بدر خیمهای حرم آمد و گفت

و گفت فرزند کوچک من عبدالله را بیاورید که او را وداع کنم و بعضی
او را علی اصغر مینامند چون آن طفل معصوم را بدست آن امام
مظلوم دادند او را بوسید و گفت وای بر آن کافران در هنگامی که
جد تو محمد مصطفی ص خصم ایشان باشد ناگاه حرملة بن کاهل
لعین تیری از کمان کین رها کرد و بر حلق آن امام زادهٔ مظلوم آمد
و در دامن پدر بزرگوار خود شهید شد و مرغ روحش بسدرة
المنتهی پرواز نمود پس حضرت کف مبارک خود را زیر خون میگذاشت
که پر می شد و بسوی آسمان می افکند و می فرمود چون در راه خداست
این همه آزار سهل است و حضرت امام محمد باقر ع میفرماید که از آن خون
قطرهٔ بر زمین نیامد پس حضرت فرمود خداوندا این فرزند دلبند
من بنزد تو از ناقهٔ صالح کمتر نیست و نخواهد بود اگر در اینوقت
مصلحت در یاری ما ندانستی این آزارها را موجب تضاعف ثواب
آخرت ما گردان پس آن طفل معصوم را در میان شهدا گذاشت و بروایتی
در همان موضع دفن کردند و پرده گیان سرادق عصمت را طلبید
و دختران و خواهران را در بر کشید و هر یکرا بثوابهای حق تعالی تسلی
داد پس صدای شیون از خیمهای حرم بلند گردید و صدای الوداع
الوداع و نالهٔ الفراق الفراق از زمین بآسمان می رسید و در روضة

الشهدا مذکور است که انحضرت روی بخیمه نهاد مادر علی اصغر را فرمود
بگیر این طفل صغیر را که از حوض کوثر سیراب کردانیدند مادر
علی اصغر خروش برآورد و خواتین اهل بیت فغان بر کشیدند و امام
حسین ع نیز بر حال ان طفل مظلوم گریه میکرد و بزبان حال مضمون
این ابیات را گویا بزبان عربی بیان می فرمود   تا جدا گشتی از کنار
پدر   تیره شد بی تو روزگار پدر   غمگسار پدر تو بودی و
گشت بی تو یاد تو غمگسار پدر   تو برفتی ز پیش من و از تو
درد دل ماند یادگار پدر   و مادرش در فراق نور دیده خود
بزبان حال مضمون این کلمات میگفت   رفتی و سیر ندیده رخ تو
دیده هنوز گوش نکشته ز لبهای تو شنیده هنوز   چند دست
اجل ای غنچه نورسته تو را گلی از شاخ امل دست تو ناچیده هنوز
راوی گوید که با علی اصغر هفتاد و دو تن بودند که شربت شهادت
چشیده و رخت زندگانی بدار الملک بقا کشیده و با امام حسین ع
هیچکس نماند غیر از امام زین العابدین ع و اهل بیت بیکس انحضرت
چون جناب امام حسین ع خود شهادت الهی سوزناک از جگر گرم بر کشید
وخود را از گریه نگاه نتوانست داشت و گویا بزبان حال میگفت
ای دریغا دیده انصاف کو بینا بدی   سبط پیغمبر چرا در کربلا تنها
بدی

بدی   بر غریبی حسین و درد او بگریستی حضرت ختم النبیین کو در این
صحرا بدی   کی توانستی کشیدن تیغ بر رویش کسی   کو علی مرتضی با ذو الفقار
اینجا بدی   فاطمه از حسرت و اندوه لب تشنگان جامه بر تن چاک کرده
کو در ان غوغا بدی   کو حسن بودی درین صحرای پر کرب و بلا
از غم سوز برادر واله و شیدا بدی   پس سکینه خاتون دختر داغ دیده
محنت کشیده انحضرت مقنعه از سر بر کشید و گفت ای پدر بزرگوار
تن بمرگ در داده و ما بیکسان را بکه میگذاری آن امام مظلوم گریست
و فرمود ای نور دیده من هر که یاوری ندارد یقین که مرگ را بر خود
قرار می دهد ای نور دیده من یاور همه خدا است و رحمت خدا
در دنیا و عقبی از شما جدا نخواهد شد پس صبر کنید بر قضاهای
خدا و شکیبائی ورزید که بزودی دنیای فانی منقضی میگردد
و نعیم ابدی اخرت زوال ندارد پس حضرت امام زین العابدین ع
را طلبید و اسرار امامت و خلافت را باو سپرد و او را خلیفه و
جانشین خود گردانید و او را وصیتها نمود و چون انحضرت از شهادت
خود خبر داشت پیش از توجه عراق کتابها و سائر ودایع انبیا را
بام سلمه زوجه حضرت رسالت پناه ص سپرده بود که چون حضرت
امام زین العابدین ع از کربلا برگردد باو تسلیم نماید و چون در اوقت

حضرت امام زین العابدین ع بیمار بود وصیت نامه را بفاطمه دختر
خود سپرد که بانحضرت برساند چنانچه در حدیث معتبر از حضرت
امام محمد باقر ع منقولست که چون هنگام شهادت حضرت امام حسین ع
رسید دختر بزرگ خود فاطمه را طلبید و نامه پیچیده و وصیت نامه
ظاهر باو داد زیرا که حضرت امام زین العابدین ع مرض اسهال داشت
و مردم گمان نمی بردند که از ان مرض صحت یابد پس بعد از صحت
انحضرت فاطمه وصیت نامه را باو تسلیم کرد و اکنون آن وصیت
نامه نزد ماست پس حضرت سید الشهدا کمر شهادت بر میان بست
چون دید که از یاران و برادران و فرزندان یاوری ان برای
او نمانده بغیر از امام زین العابدین و او نیز بیمار بود و طاقت
محاربه دشمنان نداشت لهذا لاعلاج اماده شهادة شد و بشهر
بانو فرمود که عیبه سلاح مرا بیاور   روز جمله گذشت و در رسید
نوبت ما   و اهل بیت را وداع میکرد و گویا بزبان حال میگفت
اینک امد نوبت من الوداع   الوداع ای عترت من الوداع   زود دلهای
شما خواهد شدن سوزناک از فرقت من الوداع   دمبدم خواهید
چون ابر بهار گریه کرد از حسرت من الوداع پس قبای خز مصری
در پوشید و عمامه حضرت رسول ص بر سر بست و سپر حمزه سید الشهدا
[illegible]

در پس پشت افکند و ذو الفقار شاه ولایت حمایل کرد و بر اسب ذو الجناح
سوار شد اهل بیت بیکس دور ان مظلوم غریب را گرفتند و گفتند
ای شاه ما را بکه میگذاری و این غریبان بیکس را بکدام کس میسپاری
امام ع فرمودند که باز گردید که شما را بخدای سپردم و او وکیل منت
در مهمات شما و کفی بالله شهیدا اما چون جناب امام حسین ع روانه
میدان گردید   طلوع شعشعه کرد افتاب اوج یقین ز برج
خیمه بنصف النهار خانه زین   جهاندیکه سوار قرار و امکان
سمند یکتنه چون افتاب در میدان بسوی لشکر کین ذو الجناح
جولان داد   ز هر قدم گل داغی بجان خاک نهاد   زمین زمین سم
ذو الجناح آن سرور نشست یک سر کردن ز عرش بالا تو کسی غبار
ز جولان ذو الجناح ندید   ملک چه سرمه غبار رهش بدیده ع
از ان بدیده نیامد غبار جلوه کهش که بود روح عزیزان قدس
خاک رهش اما چون انحضرت بمیان میدان رسید و در برابر
صف سپاه کفار ایستاد نیزه بر زمین استوار کرد و رجز اغاز
نمود و فرمود پنج بیت از رجز انحضرت تبرکا ذکر میشود پس فرمود
خیرة الله من الخلق ابی   ثم امی و انا ابن الخیرتین فضة
قد خلقت من ذهب   فانا الفضة و ابن الذهبین فاطمة الزهراء

امّي وابي   وارث الرسل امام الثقلين پس فرمود نداي قوم از خدا
بترسيد واز رسول خدا اندیشه کنید وحذر کنید ازانکه فردا در
عرصات جد وپدر ومادر من بر شما خصمي کنند وشما را از حوض
کوثر آب ندهند اینك هفتاد ودو تن از برادران وبرادر زادگان
واقربا ویاران وموالیان مرا کشته اید وحالا قصد کشتن من دارید
اکر براي مملکت سر راه مرا بکذارید تا بحبشه وترکستان روم
وعیال مرا از تشنکي جکر ایشان کباب است مقداري آب بچشانید
تا من فردا با شما خصمي نکنم   در این زمین بلا وحش وطیر سیراب اند
مخدرات من امروز تشنه اند بخیمه حضرت زین العباد بیمار است
براي جرعه آبي تنش در آزار است   بدست کیریم از یاوران نمانده
در این بلا تسلم امروز نیست داد رسي واکو بما آب نمید هید الحکم
لله ورضینا بقضاء الله مردم کوفه وشام چون این سخن شنیدند
ومظلومي آنحضرت را دیدند از معرکه برمیدند ومي کریستند ومي
نالیدند بحتري بن ربعي وشبث بن ربعي وشمر ذي الجوشن علیهم اللعنه
چون دیدند که کار از دست رفت ونزدیك شد که لشکر با ارام خود
بجرب درایند در برابر امام آمده کفتند یابن ابي تراب قصه بر خود
دراز مکن واین کبر از سر خود بدر وبیا تا ترا بنزد پسر زیاد بریم تا بر یزید

بن یزید بیعت کني واز این مهلکه خلاص شوي والا ترا بدین وجه
بلا دیدیم تا از تشنکي هلاك شوي آنمظلوم بي یار سر در پیش انداخت
عمر سعد لعین چون کریه لشکر را بدید بترسید از قلب لشکر بیرون
تاخت بانك بر پیادکان زد که مکذارید که پسر ابو تراب دیکر سخن
بکوید وزود او را تیر باران کنید بیکبار مقدار پانزده هزار
تیر بجانب آنحضرت انداختند یکي از انها بر آنحضرت وبر مرکبش
نیامد تیراندازان خطا کار منفعل شدند بعد از ان حضرت
مبارز طلبید هر کس در برابر او مي آمدان یادکار حیدر کرار او را
بدار البوار مي فرستاد وچون دیکري جرات نمیکرد که بمبارزت
بنزد آنحضرت اید آن شیر بیشه هیجا بر میمنه ومیسره اهل کفر ودغا حمله
میکرد وبهر حمله جمع کثیر را بسوي بئس المصیر مي فرستاد وبهر جانب
که حمله میکرد ان کروه انبوه مانند مکس وملخ از پیش او میکریختند
واز هر حمله که بر میکشت لحظه توقف مینمود ومیکفت لا حول ولا
قوة الا بالله وتشنکي بر آنحضرت غالب میشد وهر چند دم ابي از آن
کافران میطلبید مضایقه میکردند پس عمر نحس لعین کفت این فرزند
انزع بطین است واین فرزند کشنده عرب است شما در مبارزت با او
برابري نمیتوانید کرد از همه جانب او را در میان کیرید وتیر باران

کنید پس چهار هزار نامرد کمان داران آن امام زمانرا در میان کرفتند
وراه آنحضرت را از خیمهاي حرم مسدود نمودند حضرت ایشانرا
ندا کرد که اي کافران بي دین اکر چه دین ندارید اما حمیت عرب چه شد
است شما با ما کار دارید چرا متوجه خیمهاي حرم میشوید شمر لعین
مردم را از خیمه رفتن منع کرد وکفت کار او را بسازید که او نیکو کفت
وکشته شدن از تیغ او ننك نیست چون تشنکي بر انجناب غالب شد
بجانب نهر فرات روان شد چون بنزدیك آب رسید سواران
وپیادکان آن کافران سر راه بران جکر کوشه خیر البشر ونور دیده
ساقي کوثر کرفتند وایشان زیاده از چهار هزار نفر بودند آن شیر
خدا با لب تشنه بیاري از آن کافران را براي جحیم فرستاد وصف
لشکر را شکافت واسب را در میان آب راند   برنك برق از
ابر سیاه بیرون تاخت   ز کرد لشکر کین اسب در فرات انداخت
وبا اسب خطاب کرد که اول تو آب خور تا من آب خورم ان زبان بسته
دهان از آب برداشت وانتظار میکشید که اول ان امام تشنه لب غریب
مظلوم آب بیاشامد   اراده کرد که آبي ز کف بیاشامد در
آب خوردنش از اهل بیت یاد آمد نخورد آب جکر کوشه رسول
خدا   بیاد تشنکي ساکنان پرده سرا خیال کرد که قدري ز آب بردارد
براي تشنه

براي تشنه لبان حرم خویش آرد ملعوني فریاد زد که تو آب میخوري
ولشکر مخالف در خیمه حرم درامدند   یکي از اهل ستم کفت کي
امام امم   روانه شد سپه کین بخیمهاي حرم   حضرت ابر بخت
ودو بخیمها روان کردید دید که ان خبر اصلي ندارد ودانست که
مقدر شده است که روزه ان دو ذرا از آب کوثر از دست
خیر البشر افطار نماید پس بار دیکر اهل بیت رسالت وپرده کیان
سرادق عصمت وطهارت را وداع نمود وفرمود که اي پرده کیان
حرم رسالت چادر بر سر افکنید ومیانها استوار بر بندید ومصیبت
مرا اماده باشید اما جامه مدرید وفزع منمایید یتیمان مرا نیکو دارید
وامام زین العابدین را در بر کرفت وروي او را بوسه داد
بیا جانا وداعي کن   بابي آتشم بنشان که تیغ از استخون بکذشت و
آب از فوق وکار از جان   بیا زان پیش که از حلقم بریزد شمر ناکس خون
شود مرغ دل پا کم زتاب کوبلا بریان   کنادم کیر که از بوي تو شود
جان حزین خرم   سخن کوتاه زکفتارت دل غمکین شود شادان
اي فرزند چون بمدینه باز روي دوستانرا اسلام من برسان وبکو
پدرم چنین فرموده که هر کاه برنج غربت مبتلا شوید از غریبي و
بیکسي من بیاد آرید وچون کشته ببینید از کلوي ناحق بریده من

فراموش مکنید وچون ابی خوش بنوشید از لب تشنه وجگر برشتهٔ
من اندیشید   ای همدمان مشفق وای دوستان من
یاد اورید واقعه وداستان من   در جوی دیده چشمهٔ خونین
روان کشید از بهر اب دادن سرو روان من   زد اسمان عمامهٔ
خورشید بر زمین   اندم که غرقه شد بخون طیلسان من   پژمرده
شد زغم گل صد برگ افتاب   تا دید غرقه خون رخ چون ارغوان من
اب فرات کف بر و سر بسنگ زد   وقتیکه تشنه شد لب کوهر فشان
من   گریید چون بتعزیت من که میرسید   صد گونه فیض جان
شما از جان من   فحین شربتم بارد الماء فاذکروا   وفاتی عطشانا
بشط فراتی   دم ابی که بنوشید مرا یاد کنید   که مرا تشنه بریدند
سر از تن دو نان   وصبوا علی الدمع فی کل موطن   فانی قتیل الدمع
والعبرات   زیر دامن دیدهٔ احباب سر شکها زغم من   که منم کشتهٔ
اشک این شوان کرد نهان   فیا شیعة الحق لاتنسوا مقالته
انا المواری بلا غسل ولا کفن   فمن بکانی غدا فی الحشر شافعه
انا وجدی والمولی ابو الحسن   پس ای شیعیان علی ابن ابی طالب
کفت کوی اقای خود مظلوم کربلا را فراموش مکنید که میفرمودند
منم انشهیدی که بی غسل وبی کفن بخاک پنهان شوم پس کسیکه بکرید

در مصیبت

در مصیبت من مظلوم چون روز قیامت شود من وجد وپدرم
او را شفاعت کنیم   غرض ای شیعیان جناب امام حسین ع انحضرت
بار دیگر روی بمیدان اشقیا کرده ان ملاعین از کرد راه بر انحضرت
حمله کردند ان فرزند ساقی کوثر با وجود تشنگی وشدت کرما بتن
تنها ان ملاعین کافر را از پیش میدوانید وبسیاری از آن
بیدینان را بدرک الاسفل فرستاد و کویا بزبان حال مضمون
این مقال را بیان میفرمود که گوش اهل بیت که نظارهٔ حرب او
مینمودند نحوی این نکته می شنودند   الوداع ای دل
که جان خواهم فشاند   دست همت بر جهان خواهم فشاند
پس عمر نحس لعین بتیر اندازان امر کرد که امام مظلوم را تیرباران
کنند بیک دفعه چهار هزار تیرانداز کافر ملعون تیر کین
بسوی ان بر گزیدهٔ رب العالمین انداختند انحضرت تیرهای
ان ملاعین را بر رو وکلو وسینهٔ خود میخرید ودر جهاد اعدا
کوشش می نمود ومی فرمود که بد رعایت کردید پیغمبر خود را
در حق عترت او وبعد از من از کشتن هیچ بندهٔ خدا پروا نخواهید
کرد وبخدا سوگند که من نزد دوست میروم اما وای بر شما که حق
تعالی در دنیا واخرت انتقام مرا از شما خواهد کشید وچندان

جراحت بر بدن مبارک انحضرت زدند که دیگر طاقت مقاومت
نداشت   روایتست که چونکه شد براو میدان
تنگ از حرکت ذوالجناح از جولان   نه سید الشهدا بر جدال
طاقت داشت   نه ذوالجناح دگر تاب استقامت داشت
روایتست که در پیکر شریف بود   هزار وسیصد وپنجاه ویک
جراحت بود وچندان تیر در زره انحضرت زده بودند و نشسته بود
که گویا برای پرواز اوج سعادت پر وبال براورده بود و تمام
ان زخمها در پیش روی انحضرت بود که پشت بایشان نکرده
تا بدرجهٔ رفیعهٔ شهادت رسید وچون از بسیاری جراحت انحضرت
صدر نشین مسند امامت مانده شد لحظهٔ توقف نمود تا کاه ابو
الحنوق ملعون تیری بجانب امام مظلوم انداخت و بر پیشانی نورانی
ان امام مظلوم آمد چون تیر را کشید خون بر روی مبارکش جاری
شد در انحال روی بمناجات قاضی الحاجات کرد وعرض کرد خداوندا
می بینی که در راه تو از دست دشمنان چه میکشم خداوندا تو در
دنیا وعقبی ایشان را بجزای خود برسان پس جامهٔ خود را برداشت
که خون از جبین مبین خود پاک کند ناگاه تیری زهر الود که سه
شعبه داشت بجان انحضرت آمد و بر سینهٔ بی کینهٔ انحضرت که صندوق

صندوق علم ربانی بود نشست حضرت فرمود بسم الله وبالله
وعلی ملة رسول الله ص پس روی مبارک بسوی اسمان کرد وگفت
خداوندا تو میدانی که ایشان کسی را میکشند که امروز فرزند
پیغمبری بغیر از او نیست وچون تیر را کشید خون مانند ناودان
روان شد حضرت ع خون را بکف مبارک میگرفت وباسمان
میپاشید ویکقطره ازان بر نمیکشت واز ان سرخی شفق در اسمان
پیدا شد وکفی دیگر گرفت بر سر وصورت خود مالید وفرمود
که با خون خضاب کرده جد بزرگوار خود را ملاقات میکنم پس آن
سید الشهدا ومیوهٔ دل سید خاتم انبیا ونور دیدهٔ شهسوار لافتی
علی مرتضی وسرور سینهٔ فاطمهٔ زهراء وقرة العین حسن مجتبا
پیاده شد   پیاده گشت دران حال سبط پیغمبر   گشود قائمهٔ
ذوالفقار را ز کمر   فکند اسلحهٔ حرب از بدن نازنین نشست
سرور لب تشنگان بروی زمین   خطاب کرد بسوی ذوالجناح
کی توسن بببین بحالت من در میانهٔ دشمن   بدانکه کشته
این قوم زشت خواهم شد   بتیغ سرزده سر نوشت خواهم شد
نمیشود دگر قیمت سواری تو   رسیده یاد منزل زبرد باری تو
کنون صلاح مرا هر فلان جزیره رسان   بان جزیره که جدم رسول

داده نشان که مرا جعتم چون شهید خواهی دید قتیل تیغ سپاه
یزید خواهی دید فتاده غرقه بخون همچه لاله ام پیکر چو شمع سوخته
صبح تعزیت بیسر بخاک کشته تن چاک چاک خونینم اجل زاطلس
خارا نموده بالینم مرخصی که بخونم جبین بیالایی که سرخ رو
ببر اهل بیت بنمایی و بروایت شیخ مفید و سید بن طاوس
عبدالله پسر کوچک امام حسن ع که کودکی بود چون عم بزرگوار
خود را باینحال دید از خیمه محترم بیرون امد وبی تابانه دوید
تا بنزدیک عم بزرگوار خود رسید زینب خاتون مظلومه از
پی او دوید و هرچند خواست که او را برگرداند قبول نکرد پس
حرملة بن کاهل ملعون شقی و بروایت دیگر ابحر بن کعب مردود
شمشیر حواله انحضرت کرد انطفل معصوم گفت وای بر توای ولد
الزنا میخواهی که عم بزرگوار مرا بکشی و دست خود را پیش داشت
که شمشیر ان لعین بر ان امام کبار نرسد ان بدبخت خارجی تیغ فرود
اورد و دست ان طفل معصوم را جدا کرد پس انطفل فریاد واعماه
براورد و حضرت او را در بر کشید و فرمود ای نور دیده صبر کن که
در این دم بروضه جنان برید ان بزرگوار خود میرسی پس حرملة بن
کاهل ملعون تیری بر ان طفل معصوم مظلوم زد و او را در دامن

دامن ان امام شهید مظلوم شهید کرد و مرغ روح ان مظلوم
باشیان قدس پرواز کرد پس انملاعین بکرد سد دقتل ان امام
معصوم مظلوم غریب در امدند و انمظلوم بر روی خاک
نشسته از بسکه خون از زخمهای بدن مبارک انشهید بر
زمین رفته گویا غرق دریای خون شده بود و باوجود این
دست از انمظلوم برنمیداشتند و هر دم بدن نازنین
گوشوار عرش خدا را بشمشیر جفا میخستند تا انکه خاک بر فرق
شیعیان شکن اوکردند وانحضرت را بدرجه شهادت رسانیدند
واز حضرت امام زین العابدین ع منقولست که چون آن امام مظلوم را
شهید کردند اسب انحضرت پیشانی خود را بر خون انشهید
مالید و فریاد کنان بسوی خیمهای حرم دوید اَلْفَجْعُ مولای
یا مظلوم یا اَبا عَبدِ اللهِ عِندَ ما اَذکُرُ مُصیبَتَکَ وَاَنَّ الاَعداءَ
هَتَکوا حُرمَتَکَ وَقَتَلوا اَنصارَکَ وَاِخوانَکَ وَاَبنائَکَ وَاَبناءَ
اَخیکَ وَاُختَکَ وَتَرَکوکَ فَریداً وَحیداً وَنَظَرتُ شِمالَکَ وَیَمینَکَ
وَما رَاَیتُ ناصِراً فَمَهَّدتُ لِلتَّعفیرِ   اِلَی الاَرضِ جَریحاً
وَاَنَّ الخُیولَ تَطَؤُکَ   الطّاغاتِ بِحَوافِرِها وَاَنَّ الشِّمرَ
لَعَنَهُ اللهُ   وَمُولِعٌ سَیفَهُ عَلی نَحرِکَ قابِضٌ عَلی شَیبَتِکَ

بِیَدِهِ ذابِحٌ لَکَ بِمُهَنَّدٍ قَد سَکَنَت حَواسُّکَ وَخَفِیَت اَنفاسُکَ
وَرُفِعَ عَلَی القَناةِ رَاسُکَ وَاَسرَعَ فَرَسُکَ شارِداً اِلی خِیامِکَ قاصِداً
باکِیاً فَلَمّا رَاَتِ النِّساءُ جَوادَکَ مُخزِیاً وَنَظَرنَ سَرجَکَ عَلَیهِ مَلوِیاً
بَرَزنَ مِنَ الخُدورِ ناشِراتِ الشُّعورِ وَعَلَی الخُدودِ لاطِماتٌ وَ
بَعدَ العِزِّ مُذَلَّلاتٌ فَصُفِّدَ اَهلُکَ فِی الحَدیدِ فَوقَ اَقتابِ المَطِیّاتِ
تَلفَحُ وُجوهَهُم حَرُّ الهاجِراتِ یُساقونَ فِی البَراری وَالفَلَواتِ
اَیدیهِم مَغلولَةٌ اِلَی الاَعناقِ یُطافُ بِهِم فِی الاَسواقِ فَالوَیلُ
لِلعُصاةِ الفُسّاقِ لَقَد قَتَلوا بِقَتلِکَ الاِسلامَ وَعَطَّلوا الاَحکامَ
وَهَدَموا قَواعِدَ الایمانِ وَحَرَّفوا آیاتِ القُرآنِ وَاَظهَروا التَّبدیلَ
وَالتَّعطیلَ وَالاَضالیلَ وَالاَباطیلَ و چون اهل بیت اسب را دیدند
وآن شهسوار میدان خلافت را ندیدند فریاد واحسیناه و وامحمداه
و واعلیاه و واماماه برکشیدند و ام کلثوم دختر انحضرت دست
بر سر زدند بر میکرد و میگفت وامحمداه واجداه واحر قلباه واحزناه لابنتیه
سکینة حایرة والدمع کالمزن وامصیبتاه و واحزناه از برای سکینه
خاتون دختر جناب سید الشهداء که با سر و پای برهنه میبردند او را
واشک مانند باران بهار از دیدهای او ریزان بود تقول واضیعتی
بعد الحسین آه واذلتی واعناقلبی و واحزنی و میگفت واویلاه که
ستار

بعد از ید ضایع شدیم و دلسوخته واند و هناک کردیدیم آ بعد
صوتی وخدری والحجاب اری جهرا وینظرنی الطاغی ویز
مغنی و بعد از منتهای عزت و عفت و عصمت که از برای من
بود حالا می باید در میان دشمنان با سر و پای برهنه برویم وان
ظالم کافر که مرا اسیر کرده بمن چشم بیندازد و خواهر انحضرت دست
بر سر میزد و نوحه میکرد و گویا بزبان حال میگفت یا رکبا
نحو المدینة قف بها عند الوصول معزیاً متظلماً ای سواره که
بجانب مدینه روانه چون بمدینه رسیدی برو و پیغمبر را تعزیت
ده و قل السلام علیک یا خیر الوری نسباً واکرمهم واشرف
منتهی اوصیت بالثقلین امتک التی لم تنالهما نصحاً لهما
وتکرماً و بعد از سلام بگو ای بهترین خلق وصیت فرمودی امت
خود را در باب اهل بیت و فرزندان خود ها قد اضاعت یا رسول
الله ما اوصیت بذمتها وعهداً مبرماً یا رسول الله اینک امت
تو ضایع کردند وصیت تو را و شکستند عهد تو را هذا الحسین
بکربلا عهدی به شفتاه ناشفتان من حر الظماء اینک حسین تو را
در کربلا یافتم که لبهای مبارکش از شدت تشنگی خشک و کبود شده
بود والخیل ترکض فی الطراد بجسمه حتی منه القوی والاعظما

اه اینک حسین ترا در کربلا یافتم که اسبهای مخالفان اعضای شریف
وبدن لطیف واستخوانهای او را درهم شکستند وَبَنَاتُكَ الخَفِرَاتُ
فِي اَيْدِي العِدَا خَلَّفْتَهُنَّ مُكَشَّفَاتٍ كَالاِمَاءِ یا رسول الله دختران
ترا مثل کنیزان با سر و پای برهنه در دست ظالمان دستگیر
دیدم اُبْرِزْنَ مِنْ بَعْدِ السُّتُورِ حَوَاسِرًا سَلَبَ العِدَى مِنْهَا الرِّدَى
وَالمِعْصَمَا ایشان را از پردهای عصمت بیرون کشیدند و ردا
وچادر را از ایشان ربودند ای شیعیان تامل کنید در این امر
وتفکر کنید که این اشقیا چگونه دنیا را بر آخرت اختیار کردند و
بجهت محبت این دنیای دنیه کند به غضب الهی را بر خود
لازم نمودند واهل بیت آنحضرت در عالم بیکسی فریاد میکردند
ومیگفتند یا جداه هذا الحُسَيْنُ بِهَا عَلَى عَفْرِ الثَّرَى فِي حُلَّةٍ حَمْرَاءَ
بِنَسْجِ دِمَائِهَا   این کشته فتاده بهامون حسین
تست وین صید دست و پا زده در خون حسین تست این ماهی
فتاده بدریای خون که هست زخم از ستاره بر تنش افزون حسین
تست این قالب طپان که چنین مانده بر زمین شاه شهید ناشده
مدفون حسین تست اینک ریحانه قلب تو ومیوه دل تو حسین است
که او را برزمین انداختند اند وعریان و برهنه کرده اند او را مگر از

جامه سرخی

جامه سرخی که تار و پود او از خونهای زخمهای بدن نازنین او است
مَقْطُوعُ رَاسٍ هُشِّمَتْ اَضْلَاعُهُ عُرْيَانُ مِنْ اَثْوَابِهِ بِعَرَائِهَا اه اه
یا رسول الله این حسین تست که همیشه سر مقدس او را بر سینه مبارک
خود میچسبانیدی   کرده اند واستخوانهای
پهلوی او را بفدایش شوم درهم شکسته اند وجامهای او را از تن
او بیرون آوردند حَيْثُ لَهُ قُمْصَانُ تُرْبٍ اَغْبَرٍ مِنْ مَوْرِ اَرْيَاحِ
الفَلَا وَهَوَائِهَا یا رسول الله بعوض جامهای او بادهای بیابان
از برای پوشیدن جسم شریفش جامهای چند از خاک وغبار بافته اند
هٰذَا الَّذِي قَدْ كُنْتَ تَلْثِمُ نَحْرَهُ اَمْسَى نَحِيرًا مِنْ حُدُودِ ضِبَائِهَا
این همان حسین است که همیشه گلوی او را میبوسیدی الحال سر بین که
از تیزی شمشیرها ونیزهای دشمنان مثل شتر قربانی گلویش را بریده اند
واو را نحر کرده اند وجناب زینب خاتون واکربا وا ویلا وا حزناه
جدم محمد مصطفی ص امروز مرده است وپدرم علی مرتضی امروز شهید
شده ومادرم فاطمه زهرا امروز دار فانی را وداع نمود وبرادرم حسن
مجتبی امروز زهر جفا نوشیده است ای اصحاب محمد اینها ذریه پیغمبر
شما اند که بدست اهل جور وجفا گرفتار شده اند ودر روایت معتبر
وارد است که چون آنحضرت را شهید کردند بادی عظیم وزید وزمین

بلرزه در آمد وباد سیاهی برخواست وهوا تیره شد وآفتاب منکسف
گردید مردم گمان کردند که قیامت برپا شده است وعذاب حقتعالی
نازل گردیده است پس به برکت وجود شریف حضرت امام زین العابدین
دنیا ساکن گردید وابن قولویه از حضرت صادق ع بسند معتبر روایت
کرده است   کردند در شهر مدینه مردم
صدای شیونی شنیدند که کسی میگفت که امروز بلائی بر امت نازل شد
که دیگر شادی نخواهند دید تا قائم آل محمد صلی الله علیه واله ظاهر
شود وسینه شما را از غم واندوه شفا دهد ودشمنان شما را بقتل رساند
وطلب خون کشتگان شما بکند پس اهل مدینه را از شنیدن آن صدا
هیبتی ظاهر شد ودر آن روز آنحضرت شهید شده بود وکلینی بسند معتبر
از حضرت صادق ع روایت کرده که چون قضیه شهادت جناب سید
الشهداء ع واقع شد آنحضرت زنی داشت از بنی کلب بر اسم ماتم وتعزیه
داری آنحضرت قیام نمود وچون خویشان وخدمتکاران چندان
گریستند که آب دیده ایشان خشک شد نظر کرد بسوی یکی از کنیزان خود
دید که آب از دیده او روانست او را طلبید واز او پرسید که سبب چیست که
آب از دیده ما همه خشک شده است وآب از دیدهای تو روانست
کنیز گفت چون آب از دیده ام خشک شد آرد بریان کرده را در آب ریختم

ریختم وخوردم باین سبب آب از دیده ام جاریست پس آن زن امر کرد
که چنان کردند که قوة ایشان بر گریستن زیاده شود پس در آن وقت
جمعی زنان اسفردی چند برای او آوردند که استعانت بجویند
بر ماتم آنحضرت چون آنها را دید گفت اینها چیست گفتند هدیه
ایست که فلانکس برای تو فرستاده است که باین استعانت بجوئی
بر ماتم حسین ع گفت ما در عروسی نیستیم اینها را چه میکنیم وامر
کرد که آنها را از خانه بیرون کردند تا بینا شدند ودیگر اثری
از آنها نیافتند واز حضرت امام رضا منقولست که حضرت امام
زین العابدین ع آمد ومخفی بر بدن بزرگوار خود نماز کرد وآنحضرت را
دفن نمود وبرفقای شیعیان ومؤمنان بدانید که هیچ واقعه از این
شنیع تر وهیچ مصیبتی از این فضیحتش بیشتر از ابتدای عالم تا
انقضای مدت بنی آدم واقع نشده ونخواهد شد وباید که وقوع
این امور باعث مزید اعتقاد شیعیان ومحبان اهل بیت گردد زیرا
که هر که در این دنیا مرتبه اش نزد حق تع عظیم تر است بلای او سخت
تر ومبتلائی او بیشتر است ودوستان خدا آرزومند این شدتها
وبلاها میباشند وپیوسته از حقتعالی بدعا وتضرع مرتبه شهادت
وشدت مصیبت را میطلبند وآنها که دوستند ومعبود خود را

شناختند سرها ختن را در راه خدا از اعظم سعادتها میدانند
و تعبهای دنیا در نزد ایشان راحت و رضای معبود ایشان
در هر چه باشد منتهای لذات ایشانست و بسیاری از پیغمبران را
قوم ایشان پوست سر کندند و ببدترین سیاستها شان کشتند
و از زید بن ارقم روایت کرده اند که او گفت من بغرفهٔ خانهٔ خود نشسته
بودم که ناگاه صدای خروج و هجوم عام و خروش تمام بگوش من رسید
چون سر از غرفه بیرون کردم دیدم که سرها بر نیزه کرده اند و سری دیدم
مانند آفتاب در میان آن میدرخشید و نوری از آن ساطع
بود پس چون بنزدیک غرفهٔ من رسید غرفه از شعاع آن سر منور شد
دیدم که لبهای مبارک او حرکت میکند گوش دادم سورهٔ کهف را
تلاوت میفرمود و باین آیه رسیده بود که ام حسبت ان اصحاب الکهف
والرقیم کانوا من آیاتنا عجبا پس موهای بدن من راست شد و چون
نزدیک رفتم و نیک نگریستم شناختم که سر مبارک حضرت امام حسین است
گفتم ای فرزند رسول خدا امر تو از امر اصحاب کهف و رقیم عجیب تر است
و بروایت دیگر چون سر منور آنحضرت را در صیارف کوفه بر نیزه کردند
باواز بلند شروع کرد بخواندن سورهٔ کهف و تا این آیه خواند
که انهم فتیة آمنوا بربهم و زدناهم هدی این معجزه فائده نبخشید بلکه

بلکه موجب مزید بطلان ایشان شد و بروایت دیگر چون سر
مقدس آنحضرت را در درخت کوفه آویختند این آیه را خواند که
وسیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون یعنی زود باشد که آنها
که ستم کردند بازگشت ایشان بکجا خواهد بود و سید بن طاوس
و دیگران از ابن لهیعه روایت کرده اند که گفت من در دور خانهٔ
کعبه طواف میکردم ناگاه مردی را دیدم که میگفت خداوندا مرا
بیامرز هر چند میدانم که نخواهی آمرزید گفتم ای بندهٔ خدا از خدا
و مثل این سخن مگوی زیرا که اگر گناهان تو مانند
قطرات باران و برگ درختان باشد و از خدا ابتغا طلب آمرزش
نمائی امید آمرزش هست و خدا آمرزنده و مهربانست پس آن مرد
گفت بیا تا قصهٔ خود را برای تو بیان کنم پس مرا بکناری برد و
گفت بدانکه من در میان آن پنجاه نفر بودم که سر مبارک حضرت
امام حسین را موکل بودند و در راه شام در هر شب صندوقی
که سر مبارک حضرت امام حسین ع در آنجا بود در میان میگذاشتیم
و شراب میخوردیم و در یکی از شبها ایشان شراب خوردند و من
نخوردم چون آنها بخواب رفتند صداها مانند رعد و برق
از آسمان شنیدم که هرگز چنان صدائی نشنیده بودم و صدای شیون

شنیدم که کسی میگفت و از آسمان ندا کرد که حضرت مصطفی ص میاید
چون نگاه کردم دیدم که آسمان گشوده شد و آنحضرت با حضرت
آدم و نوح و ابراهیم و اسمعیل و اسحق با جبرائیل و میکائیل و اسرافیل
و کروبیان و روحانیان با ملائکهٔ مقربان از آسمان بزیر آمدند
پس حضرت رسالت پناه ص نزد آن صندوق رفت و سر مبارک حضرت
سید شهدا را بیرون آورد و بوسید و بر سینهٔ خود چسبانید و
بسیار گریست و همهٔ پیغمبران آن سر منور را میگرفتند و میبوسیدند
و میگریستند و تعزیت میداشتند و حضرت رسالت پناه ص گریه
میگفت که ببینید با فرزند من و نور دیدهٔ من چه کردند ناگاه جبرئیل
نزد حضرت رسالت پناه ص آمد و گفت یا رسول الله حق تعالی مرا مامور
گردانیده است که ترا اطاعت کنم در حق این امت جفاکار اگر
می فرمائی زمین را بلرزه در می آورم و ایشان را سرنگون میکنم چنانچه
بر قوم لوط کردم حضرت فرمود نه یا جبرئیل بلکه میخواهم که در روز قیامت
با ایشان خصمی کنم پس آنحضرت با ارواح انبیا و ملائکه بر سر سید الشهداء
نماز کردند و بر او صلوات فرستادند ناگاه گروهی از ملیکه نازل شدند
و گفتند یا رسول الله خدا ما را امر کرده است که این پنجاه نفر را بقتل رسانیم
حضرت فرمود که بانچه مامور شده اید بعمل بیاورید و ایشان حربها

حربها از آتش داشتند و بر هر کس که حربه میزدند آتش در او میگرفت
و میسوخت پس یکی از ایشان قصد من کرد من فریاد بر آوردم که الامان
الامان یا رسول الله بفریاد من برس حضرت فرمود برو که خدا ترا نیامرزد
پس چون صبح شد دیدم که همه رفیقان من خاکستر شده بودند
و بروایتی چون بنزد شهر بعلبک رسیدند سیاه دلان آن بلده
با بیرقهای و علمها دو فرسخ راه باستقبال ایشان آمدند و شادی
میکردند ام کلثوم رضی الله عنها با ایشان گفت خدا کثرت شما را
بر اندازد و کسی را بر شما مسلط گرداند که شما را بقتل رساند پس حضرت
امام زین العابدین ع شعری چند در شکایت روزگار غدار
و بیوفائی زمانهٔ جفاکار خواند و کوبت و قطب راوندی
از اعمش روایت کرده است که گفت در حرم کعبه دیدم مردی را
که از آنها بود که همراه سر مبارک حضرت امام حسین ع بشام رفته
بودند گفت در راه شام بدیری رسیدیم که راهبی از نصاری
در آنجا بود و سر انور بر نیزه بود و ما حراست او میکردیم
چون شراب حاضر کردیم که بخوریم و بعیش و شادی مشغول
شویم ناگاه دیدیم که دستی از دیوار دیر ظاهر شد و بقلم فولادی
از مداد خون بر دیوار دیر سطری باین مضمون نوشت که آیا

امید دارند امتی که حسین را شهید کردند شفاعت جد اورا
در روز قیامت ما بسیار ترسیدیم و برخواستیم که ان دست را
بگیریم ناپیدا شد چون باز امدیم بکار خود مشغول شدیم
باز امد و بیت دیگر نوشت باین مضمون که نزد خدا سوکند
ایشانرا شفاعت کننده نیست در روز جزا و عذاب خلد المخلد
خواهند بود باز چون یکی از ما اراده کرد که دست را بگیرد باز
غایب شد و چون نشستیم پیدا شد و یک بیت دیگر نوشت
باین مضمون که بتحقیق که کشتند حسین را بحکم جور و مخالفت
نمودند حکم کتاب خدا را پس راهب از دیر خود مشرف شد
که دید نوری از سر انور و بجانب اسمان ساطع است پس بان
لشکر شقاوت اثر خطاب کرد که از کجا می اید گفتند از عراق
می ایم و بجنگ حسین رفته بودیم و این سر اوست که برای یزید
علیه اللعنه میبریم راهب گفت ان حسینی که پسر عم فرزند
پیغمبر شماست گفتند اری گفت مادرش دختر پیغمبر شماست گفتند
اری راهب گفت لعنت خدا بر شما بادا اگر حضرت عیسی را پسری بود
ما اورا بر دیدهای خود می نشاندیم و شما بر فرزند پیغمبر
خود این نوع ازارها میرسانید پس راهب گفت که التماس دارم که به سرکرده

خود بگوید

خود بگویید که ده هزار درهم بمن میراث رسیده است انرا از من
بگیرد و سر انور را بمن دهد که امشب نزد من باشد و چون
وقت رحیل شود باز پس دهم چون بعمر نحس لعین گفتند گفت
زر را بگیرید و سر را باو بدهید که امشب نزد او باشد تا هنگام
رحیل پس راهب دو همیان زر که ده هزار درم در انها بود از
دیر بپایین انداخت و عمر نحس مردود زرها را صرافی کرده و
سرش را مهر کرده و بخزانه دار خود سپرد و سر انور را بان نیک
اختر داد چون راهب سر مبارک ان بزرگوار را گرفت و بدیر
خود برد فی الحال صومعه او از نور انور منور و روشن شد
و صدای هاتفی را شنید که میگفت خوشا حال انکس که حرمت
سر را داند پس راهب انور مطهر را بگلاب شست و بمشک
و زعفران و کافور معطر گردانید و بر سر سجادهٔ خود گذاشت
و رو بسوی اسمان کرد و گفت خداوندا بحق عیسی ابن مریم که
که این بزرگوار را که با من سخن بگوید ناگاه سر مبارک انحضرت را
باعجاز امامت بسخن درامد و فرمود که ای راهب حاجت خود
بگوی که چه میخواهی راهب گفت که تو کیستی فرمود ندای راهب
منم فرزند دلبند حضرت محمد مصطفی ص و منم جگر گوشهٔ

علی مرتضی و منم نور دیدهٔ فاطمهٔ زهرا و منم شهید کربلا منم لب تشنه
و مظلوم اهل جور و جفا و منم کشتهٔ تیغ اعدا و منم ستم کشیدهٔ
اشقیا و منم اسیر کوفیان بی وفا چون راهب این سخنان جان سوز
غم اندوز را شنید خروش بر اورد و روی خود را بر روی مبارک
انسرور گذاشت و گفت روی خود را بر نمیدارم تا بگویی که
فردای قیامت شفیع توام ناگاه از سر مبارک جناب سید الشهداء
صدا بر امد که بدین جد من در ای تا در روز قیامت شفیع تو
باشم راهب فی الفور گفت اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا
رسول الله و اشهد ان علیا ولی الله پس سر مبارک انحضرت قبول
شفاعت او نمود و چون صبح شد خواستند که ان سر مطهر را
از او بگیرند راهب بر بام دیر برامد و گفت میخواهم که با سرکردهٔ
این لشکر شقاوة اثر سخنی بگویم چون عمر نحس لعین بپای دیر امد
راهب گفت تو را بخدا و بجد این سر قسم میدهم که این سر را در
صندوقی گذاری و دیگر باره باو ازارها نرسانی انملعون
بی سعادت قبول کرد و لیکن وفا نکرد پس انملاعین انور منور را
از راهب گرفتند و کوچ کردند و چون رفتند راهب از دیر
فرود امد و سر بصحرا گذاشت و در کوهها و بیابانها عبادة

عبادة حق تعالی میکرد تا برحمت الهی واصل شد و چون انملاعین
نزدیک دمشق رسیدند عمر نحس ملعون انزر را از خزانه دار خود
طلبید و مهر خود را ملاحظه کرد و سر همیانرا گشود دید که ان
زرها سفال شده اند و بر یک روی انها نقش شده است که و لا
تحسبن الله غافلا عما یعمل الظالمون گمان مکن که خدای تعالی
غافلست از انچه میکنند ظالمون و بر یک روی دیگر انها نوشته
است که و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون یعنی زود خواهند
دانست ستمکاران که بازگشت ایشان بکجاست پس ان ملعون
روسیاه گفت انا لله و انا الیه راجعون زیان کار دنیا و اخرت
شدم و گفت ان سفالها را در اب ریختند و در بعضی از کتب
روایت کرده اند که سهل بن سعد گفت من در سفری وارد
وارد دمشق شدم شهری دیدم در نهایت معموری با اشجار و
انهار بسیار و قصور رفیعه و منازل بیشمار و دیدم که بازارها
را ایین بسته بودند و پردها اویخته اند و مردم زینت بسیار
کرده اند و دف و نقاره و انواع سازها مینوازند من با خود
گفتم که مگر امروز عید ایشانست تا انکه از جمعی پرسیدم که مگر
در شام عیدی هست که نزد ما معروف نیست گفتند ای شیخ مگر

تو در این شهر غریبی گفتم من سهل بن سعدم و بخدمت حضرت
رسالت رسیده ام گفتند ای ما تعجب میکنیم که چرا از آسمان خون
نمیبارد و چرا زمین سرنگون نمیشود گفتم چرا گفتند این فرح
و شادی برای آنست که امروز سر مبارک حضرت امام حسین ع
از عراق برای یزید پلید بهدیه می آورند گفتم سبحان الله سر فرزند
رسول خدا را میآورند و مردم این همه شادی میکنند پرسیدم
که از کدام دروازه داخل می کنند گفتند از دروازه ساعات
من بسوی آن دروازه شتافتم چون بنزد دروازه رسیدم
دیدم که رایات کفر و ضلالت را از پی یکدیگر می آورند ناگاه دیدم
سواری می آمد و بر دست او نیزه بود و سری را بر آن نیزه کرده بود
که شبیه ترین مردم بود بحضرت رسالت پناه ص پس دیدم که زنان
و کودکان بسیاری بر شتران برهنه سوار کرده اند و میآورند
پس من بنزدیکی از ایشان رفتم و از او پرسیدم که تو کیستی گفت من
سکینه دختر امام حسینم گفت تو کیستی که از شامیان نمی نمائی گفتم
مرا از اصحاب جد شمایم اگر خدمتی داری بفرما و بیاور میکریستم آن
مظلومه گویا بزبان حال مضمون این بیت را ادا می نمود
کن برای ما تو گریانی خوشا احوال تو حال ما اینست می بینی ندانم

حال تو

حال تو چون از آن معصومه پرسید که تو کیستی و نامت چیست
مضمون این بیت را ادا فرمود و میگفت ای سهل منم یکی
خسته بی طبیبی بدر مانده کیها اسیری غریبی چنینم که می بینی
از دست کینه فغان از غریبی فغان از غریبی سکینه نهاده است
ایام نامم نه تاب قراری نه صبر و شکیبی سهل میگوید گفتم ای
دختر زیاده گو اسم و نسب خود را اندختر گفت نسب سؤال
کنی از محمد عربیم سکینه دختر مظلوم شاه تشنه لبم عبث نیامده ام
تا بشام دیده تر بهمره پدر خویش میروم بسفر سکینه چون
دانست که از دوستانست گفت ای شیخ این بدبختی که سر پدر مرا
دارد بگوی که سر را از میان ما بیرون برد که مردم مشغول الله
بنظاره آن سر منور شوند و دیده از ما بردارند و بحرمت حرم
حضرت رسول خدا ص اینقدر بیحرمتی روا ندارند سهل گفت
بنزد آن ملعون که سر انور را داشت رفتم و گفتم که آیا ممکن است
که چهار صد دینار از من بگیری و حاجت مرا برآوری گفت
حاجت تو چیست گفتم حاجت من آنست که سر انور را از میان
زنان بیرون بری و از پیش روی ایشان بروی آن ملعون
زر را گرفت و حاجت مرا روا کرد و بروایت ابن شهر آشوب

چون خواست که آن زر را تصرف نماید هر یک از آنها سنگ
سیاهی شده بود و بر یک جانب آنها نوشته بود وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ
غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ بر جانب دیگر نوشته بود وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ
ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ و قطب راوندی از منهال بن عمرو
روایت کرده است که گفت بخدا سوگند که در دمشق دیدم که سر مبارک
حضرت امام حسین علیه السلام را بر نیزه کرده بودند
انکه بود بر سر دوش نبی مدام یک نیزه اش بدوش مخالف
جدا ببین آنکه همیشه بود سر دوش مصطفی کردند کوفیان
بر نوک هر سنین و در پیش روی آنحضرت کسی سوره کهف
میخواند چون باین آیه رسید که أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَ
الرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا پس بقدرت الهی آن سر منور بسخن در آمد
و بزبان فصیح گویا شد و فرمود که امر من از اصحاب کهف عجیب تر است
و این اشاره است برجعت آنحضرت برای طلب خون خود
پس آن کافران شقی علیهم اللعنه حرم و اولاد سید ابرار را
در مسجد جامع دمشق که جای اسیران بود باز داشتند در
این حال مرد پیری از اهل شام بنزد ایشان آمد و گفت الحمد
لله که خدا شما را کشت و شهرها را از مردان شما راحت داد

حضرت
داد و یزید را بر شما مسلط کردانید چون سخن خود را تمام کرد
امام زین العابدین ع فرمود ای شیخ آیا قرآن خوانده گفت بلی
خوانده ام فرمود آیا این آیه را خوانده که قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا
إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ گفت بلی خوانده ام حضرت فرمود که آنها
مائیم که حق تعالی مودت ما را مزد رسالت گردانیده است باز
حضرت فرمود که این آیه را خوانده که وَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ گفت
بلی خوانده ام آنحضرت فرمود مائیم آنهائی که حق تعالی بندگان
خود را امر کرده است که حق ما را ادا کنند آیا این آیه را خوانده که
وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ
گفت بلی خوانده ام آنحضرت فرمود که مائیم ذی القربی که اقرب
قربای آنحضرتیم آیا خوانده این آیه را که إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ
الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا گفت بلی فرمود مائیم که حق تعالی
شهادت بطهارت ما داده است پس آن مرد پیر گریان شد
و از گفته خود پشیمان شد و عمامه خود را از سر انداخت و
رو باسمان کرد و گفت خداوندا بیزاری میجویم بسوی تو از
دشمنان آل محمد از جن و انس و بخدمت آنحضرت عرض کرد که اگر
توبه کنم آیا توبه من قبول میشود حضرت فرمود بلی پس آن مرد توبه کرد

وچون خبر بیزید پلید رسید انسعادت مند تازه ایمانرا
بقتل رسانیدند وداخل شهدا گردید وسید ابن طاوس ودیگران
روایت کرده اند که روزی حضرت امام زین العابدین ع در
بازارهای دمشق راه میرفت منهال بن عمرو بانحضرت رسید
پرسید که چگونه شام کرده وچه حال داری حضرت فرمودند
که شام کرده ام مانند بنی اسرائیل در آل فرعون که فرزندان
ایشانرا میکشتند وزنان ایشانرا اسیر میکردند ای منهال
عرب بر عجم فخر میکند که انحضرت از ایشانست ومارا که
اهل بیت ایشانیم میکشند واز درهای خود میرانند وحق
مارا غصب میکنند واز شهر بشهر میگردانند وما راضی
شده ایم بقضای خدا ومیگوییم اِنّا لِلّهِ وَاِنّا اِلَیهِ راجِعون
وایضا روایت کرده اند که روزی حضرت امام زین العابدین
وعمر برادر انحضرت را یزید پلید طلبید وعمر کودک یازده
ساله بود پس یزید ملعون با عمر گفت که میتوانی با فرزندم خالد
کشتی بگیری عمر بیزید گفت که کشتی بچه کار آید اگر میخواهی شجاعت
مارا امتحان کنی کاردی بمن وکاردی باو بده تا باهم مقاتله
کنیم یزید گفت تو این شجاعترا از پدران میراث داری پس حضرت

که محمد از ایشانست وقریش بر سایر عرب فخر میکنند

بحضرت امام زین العابدین ع گفت هر حاجت که داری از من
بخواه حضرت فرمود که سه حاجت دارم اوّل انکه سر پدرمرا
بمن دهی دویم انکه حکم کنی که انچه از ما برده اند پس دهند سیم
انکه اگر اراده کشتن من داری کسی همراه مخدرات عصمت و
طهارت کنی که ایشانرا بحرم جد بزرگوارم برساند انملعون
گفت که هرگز سر پدرترا نخواهی دید واما از کشتن تو گذشتم و
اهل بیت را خود بمدینه خواهی برد وانچه از شما برده اند من از
مال خود عوض میدهم حضرت فرمود مال ترا نمیخواهم ولیکن
چون جامهای چند دران میان هست که حضرت فاطمه ع
بدست مبارک خود ریسمان انها را رشته است وپیراهن و
قلادهٔ انحضرت دران میانست من برای ان طلبیدم پس انملعون
حکم کرد که انهارا پس دادند ودویست دینار طلا بایشان داد
وحضرت ان زررا گرفت وبر فقرا ومساکین قسمت کرد پس یزید
لعین انحضرترا مخیر گردانید میان ماندن دمشق وبرگشتن بسوی
مدینه حضرت رسالت پناه ص وانحضرت برگشتن مدینه را
اختیار فرمود ودر بعضی از کتب معتبره روایتست که هند زن
یزید پلید گفت که چون سرهای شهدای کربلا را بشام آوردند

شبی در خواب دیدم که دری از درهای اسمان گشوده شد وفوج
فوج ملئکه نازل میشدند ودر برابر سر مبارک حضرت امام
مظلوم می ایستادند ومیگفتند اَلسَّلامُ عَلَیکَ یا اَبا عَبدِ اللّهِ
اَلسَّلامُ عَلَیکَ یَابنَ رَسُولِ اللّهِ اَلسَّلامُ عَلَیکَ یَابنَ وَصِیِّ رَسُولِ اللّهِ
ناگاه دیدم که ابر سفیدی از آسمان بزیر امد ومردان بسیار
در میان آن ابر بودند ودرمیان ایشان مردی بود در نهایت
فصاحت ونور وصفا وچون بزمین رسید دوید وخودرا بان
سر مبارک رسانید ولب ودندان اورا می بوسید ونوحه وزاری
میکرد ومیگفت ای فرزند دلبند من ترا کشتند وترا از اب
فرات منع کردند مگر ترا نشناختند ای فرزند دلبند گرامی
من جد تو ام رسول خدا واین پدر تست علی مرتضی واین برادر
تواست حسن مجتبی واینها عمهای تواند جعفر طیار وعقیل
وحمزه وعباس بعد از ان یک یک اهل بیت را میشمرد هند گفت
من از دهشت این خواب بیدار شدم ترسان وهراسان و
چون نزد آن سر بزرگوار رفتم دیدم که نوری از سر منور آن
سرور باسمان بالا میرفت پس رفتم که یزید پلید را بیدار کنم و
اورا بر این خواب مطلع گردانم او را در جای خود ندیدم پس چون

چون تفحص کردم دیدم که بخانه تاریکی درآمده است وروی بدیوار
گذاشته است وبانهایت اندوه وبیم با خود میگوید که مرا با حسین
چه کار بود واین چه کاری بود که بر خود کردم وچون من خواب
خودرا برای او نقل کردم بیم آن ملعون مضاعف گردید وسر
بزیر افکنده جواب نگفت وچون صبح شد اهل بیت عصمترا
طلبید وایشانرا میان ماندن دمشق با حرکت وکرامت وبر
گشتن بسوی مدینه بصحت وسلامت مخیر گردانید ایشان گفتند
که اوّل میخواهیم مارا رخصت کنی که بماتم وتعزیه ان امام مظلوم
قیام نماییم انملعون گفت انچه خواهید بکنید پس خانه برای ایشان
مقرر کرد وایشان جامهای سیاه پوشیدند واز قریش وبنی
هاشم هرکه در شام بود در ماتم داری وتعزیت وسوگواری
با ایشان موافقت کردند وتا هفت روز بر انحضرت نوحه وزاری
کردند وروز هشتم ایشانرا طلبید ونوازش بسیار وعذر
خواهی نمود وتکلیف ماندن دمشق کرد چون قبول نکرد محملهای
مزین برای ایشان ترتیب داد واموال بسیار برای خرج ایشان
حاضر کرد وگفت اینها بعوض انچه بشما واقع شده است ام کلثوم
گفت ای یزید تو چه بسیار کم حیائی که برادران واهل بیت مارا

کشتی که تمام اموال عالم برابر یکتار موی ایشان نمیتواند شد و
میگوئی که اینها بعوض آنچه بشما کرده اند و بروایت شیخ مفید
و دیگران نقل کرده اند که یزید پلید نعمان بن بشیر را که از صحابه
حضرت رسالت پناه بود طلبید و گفت کسی را از اهل این بلد که
که بصلاح و سداد و امانت و دیانت موصوف باشد با ایشان
همراه کن و کارسازی سفر ایشانرا بر وجه نیکو بعمل آورده جمعی از
خادمانرا با ایشان همراه کن که بهر جاه که ایشان خواهند ببرند
و بروایتی همان نعمانرا همراه ایشان کرد پس حضرت امام زین العابدین
را طلبید و برای دفع تشنیع مردم گفت خدا لعنت کند ابن مرجانه را
و بخدا سوگند که من بکشتن پدرت حسین راضی نبودم و اگر بجای
پسر مرجانه میبودم حضرت امام حسین هرچه از من طلب میکرد
اجابت میکردم و باید که پیوسته نامهای تو بمن برسد و هر حاجتی
که داشته باشی از من طلب نمائی که باجابت مقرونست پس مردی که
برای رفاقت و حراست ایشان مقرر شده بود طلبید و سفارش
در باب رعایت ایشان نمود و چون روانه شدند و بنزدیک
عراق رسیدند از آن مردی که برفاقت ایشان مامور بود التماس
نمودند که ایشانرا بکربلا برند و از آنجا متوجه مدینه شوند و چون
بکربلا

بکربلا رسیدند در آن روز جابر بن عبد الله انصاری رحمة الله
علیه و گروهی از بنی هاشم و اقارب امام مظلوم بزیارت او آمده
بودند و نوحه و زاری بسیار کردند و جمعی کثیر از زنان اهل
قری جمع شدند و بمراسم تعزیت و ماتم قیام نمودند و بعد از
چند روز از آنجا متوجه مدینه شدند و بشیر جذلم که از رفقای
ایشان بود گفت که چون نزدیک رسیدیم حضرت سید الساجدین
صلوات الله علیه و علی آبائه و ابنائه در منزل مناسبی نزول
اجلال فرمود و فرمود که خیمه حرم را نصب کردند و سراپرده
دیگر برای آنحضرت برپای کردند پس فرمود ای بشیر خدا رحمت
کند پدر ترا که مردی شاعر بود آیا تو از پیشه پدر بهره
داری بشیر گفت بلی یا ابن رسول الله من نیز شعر را خوب میگویم
حضرت فرمود که داخل مدینه شو و شعری چند در مرثیه سید
الشهداء بگو و اهل مدینه را بر آمدن من مطلع کن بشیر گفت سوار
شدم و بسوی مدینه طیبه تاختم تا داخل شهر شدم و بمسجد حضرت
رسالت پناه ص داخل شدم و صدا بگریه و زاری بلند کردم و
شعر جانسوزی چند باین مضمون ادا کردم که ای اهل مدینه اقامت
حضرت امام زین العابدین ع کنید که امام حسین ع شهید شد

و باین سبب سیلاب اشک از دیدهای محزون من روانست و بدن
شریف آنحضرت در صحرای کربلا میان خاک و خون افتاده و سر
مبارکش را بر نیزه کرده در شهرها گردانیدند پس فریاد کردم که
علی بن الحسین ع با عمه‌ها و خواهران و بقیه اهل بیت رسالت بنزدیک
شما رسیده و من پیک ایشانم بسوی شما چون این آوازه در مدینه
بلند شد جمع زنان مهاجر و انصار و مخدرات بنی هاشم از خانها
بیرون دویدند و سر و پای برهنه کردند و روهای خود را خراشیدند
و مویهای خود را پریشان کردند و صدا بنوحه و زاری و واویلا
و وامصیبتاه و واحسینا بلند کردند و هرگز مدینه را بآن حالت
ندیده بودم و هرگز در روزی از آن تلخ تر و ماتمی از آن عظیم تر مشاهده
نکرده و نشنیده بودم پس همه ایشان بنزد من دویدند و گفتند ای
ساعی اند وه ما را بر سید الشهدا تازه کردی و جراحتهای ما را
بناله جانسوز خود خراشیدی تو کیستی و از کجا میآئی گفتم منم
بشیر بن جذلم مولایم علی بن الحسین مرا بسوی شما فرستاده است و
آنحضرت خود با عیال امام غریب در فلان موضع فرود آمده است
چون این خبر از من شنیدند زنان و مردان سر و پای برهنه نالان
و گریان بآنجانب دویدند و من چندانکه میتاختم بایشان نمیرسیدم

نمیرسیدم و راهها همه پر شده بود از مردم که مرا راه عبور نبود چون
بنزدیک خیمه آنحضرت رسیدم فرود آمدم و از هجوم مردم راه
نمییافتم که داخل خیمه شوم چون دیدم که حضرت امام زین العابدین ع
بر کرسی نشسته و آب از دیدهای مبارک حزینش مانند باران جاری
گردیده و دستمالی در دست دارد و آب از دیدهای مبارک خود
پاک میکند و از هر طرف صدای گریه و نوحه زنان و خواتین
معظمه و ناله کنیزان بلند شده فوج فوج میآیند و آنحضرت
ایشانرا تعظیم میفرمایند و صدای فریاد واحسین بعرش برین
میرسید و آب دیدهای قدسیان روی زمین را گلگون
گردانید و چون طغیان ناله آنحضرت تسکین یافت بسوی مردم
اشارت کرد که ساکت شوند و چون ساکت شدند فرمود که حمد
میکنم خداوند یرا که پروردگار عالمیانست و بر همه خلایق رحیم
و مهربانست و اوست صاحب روز جزا و آفریننده ارض و سماء
و از ادراک عقلا دور است و بر رازهای پنهان نزدیکست
حمد میکنم او را اند رعظایم بر مصیبت دهر و محنتهای روزگار
غدار و دنیای جفاکار ایها الناس خدا راست حمد که مبتلا گردانید
ما را ببدترین مصیبتها و رخنه در اسلام شد بزرگترین رخنها

سید جوانان بهشت را کشتند و سر مبارکش را بر نیزه کردند و شهرها
و قریهها گردانیدند و فرزندان و اهل بیت مطهر او را اسیر کردند
و این مصیبتی است که مثل خود ندارد پس کدام دل بعد از مشاهدهٔ
این مصیبت جان سوز ساکن میتواند شد و کدام دیده بعد از استماع
این واقعهٔ غم اندوز سیلاب اشک خونین را حبس میتواند کرد و
بتحقیق که آسمانهای هفت گانه برای شهادت او گریستند و دریا
ها بخروش آمدند و آسمانها و زمینها بر خود لرزیدند و درختان
آتش از نهاد خود بر آوردند و ماهیان دریا بر آتش حرمان طپیدند
و قدسیان عالم بالا و حاملان عرش اعلا در مصیبت سید الشهداء
اشک خونین ریختند ایها الناس ایشان نمیدانند که با ما چه کرده
اند مرا مانند اسیران غل و زنجیر کردند و ما را بر شتران برهنه سوار
کردند و از شهر بشهر و دیار بدیار گردانیدند و بخدا سوگند که
اگر پیغمبر خدا با ایشان سفارش در کشتن و ذلیل کردن و بر انداختن
نسل ما میکرد بجای آنکه در اکرام و اعزاز و احترام و رعایت ما
با ایشان وصیت کرده هر آینه زیاده از آنچه کردند نمیتوانستند
کردن انا لله و انا الیه راجعون آه چه ماتمیست جان گداز و چه واقعه
ایست راحت برانداز من از خدا مزد خود را میطلبم و از او امید ثواب

دادم

دادم بر دست انتقام کشنده از ظالمان و ثواب دهندهٔ صابران
پس صوحان بن صعصعه برخواست و عذر خواست که زمین گیر شده
و باین سبب از یاری شما محروم گردیدم حضرت عذر او را قبول فرمود
و بر پدرش رحمت فرمود پس بمدینه تشریف آوردند چون نظر
ایشان بر مرقد منور و ضریح مقدس مطهر جد بزرگوار شان افتاد
فریاد کردند که واجداه وامحمداه واابتاه واعلیاه حسین ترا با لب تشنه
شهید کردند و اهل بیت محترم او را اسیر کردند پس بار دیگر خروش
از اهل مدینه برخواست و صدای ناله و گریه از در و دیوار بلند شد
و شیخ طوسی بسند معتبر از عمار بن ابی عمار روایت کرده است که در روز
قتل حضرت امام حسین ع خون تازه بر زمین میریخت و ابن بابویه بسند
معتبر از حضرت صادق ع روایت کرده است که چون حضرت سید
الشهدا را بضربتهای شمشیر از کار انداختند و خواستند که سر
مبارک آنحضرت را جدا کنند منادی از جانب رب العزت از میان
عرش ندا کرد که ای امت متحیر شده ستم کننده بعد از پیغمبر خود خدا
تعالی شما را توفیق ندهد برای اضحی و فطر پس حضرت صادق ع
فرمود بخدا سوگند که توفیق نیافتند و نخواهند یافت که نماز
فطر و اضحی را با امام بحق بجا آورند تا طلب کنندهٔ خون حسین ع که

قائم آل محمد است ظاهر شود و ابن بابویه و شیخ طوسی ره بسند معتبر
بسیار از حضرت امامین همامین امام محمد باقر و فرزند دلبند او
امام جعفر صادق علیهما روایت کرده اند که چون حضرت سید
الشهداء حسین بن علی ع شهید شد تمام ملائکه گریستند و بخروش
آمدند و گفتند خداوندا آیا تغافل میکنی انتقام نمیکشی از کسانیکه
برگزیدهٔ ترا و فرزندان پیغمبر ترا و بهترین خلق ترا میکشند
پس حقتعالی با ایشان وحی فرستاد که قرار گیرید ای ملائکه من بعزت
و جلال خود سوگند یاد میکنم که انتقام خواهم کشید از ایشان اگر چه
بعد از مدتی باشد پس حقتعالی پردهٔ گشود که ملائکه انوار مقدس
و ارواح منورهٔ امامان و فرزندان حضرت امام حسین را ع و
فرزندان آنحضرت را علیهم السلام دیدند پس یکی از ایشان ایستاده
بود و نماز میکرد حقتعالی بسوی او اشاره فرمود که باین مردی که
ایستاده است انتقام از ایشان خواهم کشید و باین سبب حضرت
صاحب الامر صلوات الله علیه را قائم گفتند و ابن قولویه روایت
کرده است که آن ملکی که بسوی حضرت رسول ص آمد و خبر قتل
آنحضرت را آورد ملکی بود که موکلست بدریاها پس بال خود را گشوده
و گفت ای اهل دریاها جامهٔ ماتم و اندوه بپوشید که جگر گوشهٔ رسول

رسول خدا را ذبح کردند پس تربت آنحضرت را برداشتند و باسمان
پرواز کرد پس هر ملکی که او را میدید آن تربت را میبوسید و بهره
از شرافت آن تربت مییافت و لعنت میکرد بر قاتلان آنحضرت
و اتباع و یاران ایشان

اسم شریف آنحضرت علی بود و کنیت آنحضرت ابو الحسن و مشهور
ترین القاب آنحضرت ع رضاست و دیگر صابر و فاضل و رضی و
وفی و قرة عین المؤمنین و غیظ الملحدین نیز گفته اند و ابن بابویه
بسند حسن از بزنطی روایت کرده است که بخدمت امام محمد تقی ع
عرض کردم که گروهی از مخالفان شما گمان میکنند که والد بزرگوار
شما را برضا مسمی گردانید در وقتیکه آنحضرت را برای ولایت
عهد خود اختیار کرد حضرت فرمود بخدا سوگند که دروغ میگویند
بلکه حقتعالی او را برضا مسمی گردانید برای آنکه آنحضرت در آسمان
پسندیدهٔ خدا بود و رسول خدا و ائمهٔ هدی و زمین از او خوش
نود بودند و او را برای امامت پسندیده بودند راوی گفت
یا بن رسول الله فدای تو گردم آیا ائمهٔ پدران گذشتهٔ شما پسندیدهٔ
خدا و رسول و ائمهٔ پدران نبودند فرمود بلی بودند گفتم پس چه

سبب او را در میان ایشان باین لقب گرامی مخصوص گردانیدند برای
آنکه مخالفان و دشمنان آنحضرت را پسندیدند و از او راضی بودند
چنانچه دوستان و موافقان از او خوشنود بودند و اتفاق دوست
و دشمن بر خوشنودی مخصوص آنحضرت ع بود پس باین سبب او را باین
اسم مخصوص گردانیدند و ایضاً بسند معتبر از سلیمان بن حفص روایت
کرده است که حضرت امام موسی ع پیوسته فرزند پسندیده خود را رضا
میخواند و میفرمود که بخوانید فرزندم رضا را و چون با آنحضرت خطاب
میکرد او را ابوالحسن مینامید پس باید دانست که پدر آنحضرت موسی
بن جعفر علیهما السلام و مادر آنحضرت ام ولد بود که او را تکتم و نجمه و اروی
و سکن و سمانه و ام البنین مینامیدند و غیر از آن نیز گفته اند و ابن
بابویه بسند معتبر از علی بن میثم روایت کرده است که حمیده مادر امام
موسی ع که از جمله اشراف و بزرگان عجم بود کنیزی خرید و او را تکتم
مسمی گردانید و آن کنیز سعادتمند بهترین زنان بود در عقل و
دین و حیا و خاتون خود حمیده را تعظیم بسیار مینمود و از روزی که
او را خریده بود هرگز بنزد خاتون خود نمی نشست و تعظیم و اجلال او
میکرد پس حمیده روزی با حضرت امام موسی ع میگفت ای فرزند
من تکتم جاریه ایست که هرگز از او بهتر ندیده ام در زیرکی و محاسن اخلاق

اخلاق و میدانم که هر نسلی از او بوجود می آید پاکیزه و مطهر خواهد
بود پس او را بتو میبخشم و بتو میسپارم و از تو التماس میکنم که رعایت
حرمت او بکنی و چون حضرت امام رضا ع از او بوجود آمد حمیده
او را بطاهره مسمی گردانید و آنحضرت ع شیر بسیار میاشامید روزی
تکتم گفت که مرضعه دیگر همرسانید که در شیر دادن مرا یاری کند
گفتند مگر شیر تو کمی میکند گفت بخدا سوگند که شیر من کم نیست
و دروغ نمیتوانم گفت اما نوافل و اورادی که پیشتر داشتم و با آنها
عادت کرده بودم بسبب شیر دادن طفل کم شده است و باین سبب
معاون میخواهم که اوراد خود را ترک نکنم و بسند معتبر دیگر روایت
کرده است که چون حمیده نجمه مادر امام رضا ع را خرید شبی حضرت
رسالت را ص در خواب دید آنحضرت با او گفت ای حمیده نجمه را
بفرزندم موسی تملیک کن که از او فرزندی خواهد رسید که بهترین
اهل زمین باشد پس باین سبب حمیده نجمه را بآن حضرت بخشید
و او در آن وقت باکره بود و ایضاً بسند معتبر از هشام روایت کرده
است که گفت روزی حضرت امام موسی ع از من پرسید که آیا خبر داری
که کسی از برده فروشان مغرب آمده باشد گفتم نه حضرت فرمود
بلکه آمده اند بیا تا بنزد ایشان برویم پس حضرت سوار شد و من

و من نیز در خدمت آنحضرت سوار شدم چون بمحل معهود رسیدیم
دیدم که مردی از جانب مغرب آمده است و غلامان و کنیزان بسیار
دارد و هر یک را بیرون میاورد و بحضرت مینمود و حضرت میفرمود
که دیگری بیاور پس گفت کنیز دیگر ندارم حضرت فرمود که داری
باید بیاوری گفت بخدا سوگند که ندارم مگر یک جاریه بیمار حضرت
فرمود او را بیاور و چون مضایقه کرد حضرت مراجعت فرمود
روز دیگر مرا نزد او فرستاد و فرمود که هر قیمت که بگوید آن جاریه
بیمار را برای من خریداری کن و بنزد من آور چون رفتم و آن کنیز را
طلب کردم قیمت بسیار برای او گفت گفتم من باین قیمت میخرم او
گفت من نیز میفروشم ولیکن مرا خبر ده که آن مردی که دیروز با
تو همراه بود کیست گفتم مردیست از بنی هاشم گفت از کدام طایفه
بنی هاشم گفتم بیش از این نمیدانم پس گفت بدانکه من این کنیز را از
اقصای بلاد مغرب خریده ام روزی زنی از اهل کتاب او را
با من دید پرسید که این کنیز را از کجا آورده گفتم این را برای خود
خریده ام گفت سزاوار نیست که مثل او کسی نزد تو ماند و می باید که
این نزد بهترین اهل زمین باشد و چون بتصرف او در آید بعد از
اندک وقتی فرزندی از او بوجود آید که حجت خدا باشد بر خلق

خلق یعنی حضرت امام رضا ع و ایضاً بسند معتبر از نجمه مادر آنسرور
روایت کنند که او گفت چون حامله شدم بفرزند بزرگوار خودم
رضا ع اصلاً ثقل حمل بر خود احساس نمیکردم اما چون بخواب میرفتم
صدای تسبیح و تهلیل و تحمید از شکم خود میشنیدم و خائف و ترسان
می شدم و چون بیدار میشدم هیچ صدائی نبود و چون فرزند سعادتمند
از من متولد شد دستهای خود را بر زمین گذاشت و سر مطهر
خود را بسوی آسمان بلند کرد و لبهای مبارک خود را حرکت میداد
و سخن میگفت که من نفهمیدم در آن ساعت حضرت امام موسی ع فرمود
که گوارا باد ترا ای نجمه کرامت پروردگار تو پس آن فرزند سعادتمند
را در جامه سفیدی پیچیدم و در دامن آنحضرت گذاشتم پس در گوش
راستش اذان و در گوش چپش اقامت گفت و آب فرات طلبید و کام
را با او برداشت پس او را بدست من داد و فرمود بگیر از من که این بقیه
خدا است و حجت خداست بعد از من و ابن بابویه بسند معتبر از
محمد بن زیاد روایت کرده است که گفت روزی از حضرت امام موسی ع
شنیدم که میفرمود چون حضرت امام رضا ع متولد شد پاک و پاکیزه
و ختنه کرده متولد شد و جمیع ائمه چنین متولد شدند و لیکن ما
تیغی از برای متابعت سنت جد ما بر موضع ختنه ایشان میگردانیم

ودر تاریخ ولادت آنحضرت خلافست وروز ولادترا بعضی پنجشنبه
وبعضی جمعه گفته اند وابن بابویه بسند معتبر روایت کرده است
که آنحضرت در مدینهٔ مشرفه متولد شده است در روز پنجشنبه
یازدهم ماه ربیع الاول سال صد وپنجاه هجرت بعد از وفات حضرت
صادق ع به پنج سال وکلینی ولادترا صد وچهل وهشتم ذکر کرده است
وبعضی یازدهم ماه ذی القعده سال مذکور گفته اند وشیخ طوسی
یازدهم ماه ذی القعدهٔ سال مذکور گفته است ونقش خاتم آنحضرت
بروایات معتبره که ازان حضرت منقولست ماشاء الله لا حول ولا
قوة الا بالله بود وبروایتی حسبی الله بود

ابن بابویه بسند معتبر روایت کرده است که مردی از اهل خراسان بخدمت
حضرت امام رضا ع آمد وگفت که من حضرت رسالت پناه را در خواب
دیدم که با من گفت چگونه خواهد بود حال شما اهل خراسان در وقتی
که مدفون سازند در زمین شما پارهٔ از تن مرا وبسپارند بشما
امانت مرا وپنهان سازند در زمین شما ستارهٔ مرا حضرت فرمود
که منم آنکه مدفون میشوم در زمین شما منم پارهٔ تن پیغمبر شما ومنم
امانتی که آنحضرت فرموده است ومنم نجم فلک امامت پس هدایت کنم

کنم هر که بزیارت من آید وحق مرا شناسد واطاعت مرا
بر خود لازم داند در قیامت میدانم شفیع او خواهیم بود وهر کرا
ما شفیع او باشیم البته نجات می یابد هر چند بر او باشد گناه مانند
گناه جن وانس بدرستیکه خبر داد مرا پدرم از پدرش واو از پدرانش
که حضرت رسالت پناه ص فرمود که هر که مرا در خواب ببیند گویا مرا
دیده است که شیطان بصورت من متمثل نمیتواند ونه بصورت
احدی از اوصیای من ونه بصورت احدی از شیعیان من که خالص
باشند بدرستی که خواب راست یکجزو است از هفتاد جزو
پیغمبری وبسند معتبر دیگر از آنحضرت ع منقولست که فرمود بخدا
سوگند که هیچکس از ما اهل بیت نیست مگر آنکه کشته میشود وشهید
میگردد گفتند یا ابن رسول الله که ترا شهید می کند فرمود که بدترین
خلق خدا در زمان من مرا بزهر شهید خواهد کرد دور از دیار
خود در زمین غربت مرا مدفون خواهند کرد پس هر که مرا در آن
زمین غربت زیارت کند حقتعالی مزد صد هزار شهید وصد هزار صدیق
وصد هزار حج کننده وصد هزار عمره کننده وصد هزار جهاد
کننده از برای او بنویسند ودر زمرهٔ شهدا محشور شود ودر
درجات عالیهٔ بهشت با ما رفیق باشد وایضا بسند معتبر از حسن بن

جهم روایت کرده است که چون مأمون ملعون علمای انصار وفقهای
اخبار را جمع کرد که با حضرت امام رضا ع مباحثه کردند وآنحضرت
بر همهٔ آنها غالب آمد وهمگی اقرار بفضیلت آنحضرت کردند پس حضرت
از مجلس مأمون ملعون برخواست وبمنزل شریف خود معاودت
نمود بعد از آن من در خدمت آنحضرت رفتم وگفتم خدا را حمد
میکنم که مأمون را مطیع شما گردانید واو در اکرام شما مبالغه بسیار
مینماید وغایت سعی مبذول میدارد حضرت فرمود ای پسر جهم ترا
فریب ندهد بآنچه از او می بینی که مرا اکرام مینماید وسخن مرا بسمع
قبول احفا میکند این ملعون در این زودی مرا شهید خواهد کرد
از روی ظلم وستم واین خبریست که از پدر بزرگوارم بمن رسیده
است وتا من زنده ام این سخن را بکسی ذکر مکن وایضا از جعفر
بن محمد بن نوفل روایت کرده است که گفت در راه خراسان
بخدمت آن امام عالیشان رسیدم آنحضرت فرمود ای جعفر من در
این راهی که میروم بزهر خواهم کشت ودر شهر طوس در پهلوی هرون
مدفون خواهم شد وفرزند مظلوم در بغداد بنزد پدر معصوم
مدفون خواهد شد وهر مؤمنی که او را زیارت کند البته بهشت
او را واجب شود وبدنش بر آتش جهنم حرام گردد وایضا بسند معتبر

معتبر روایت کرده است که حضرت صادق ع فرمود که از فرزند من
موسی پسری بهم خواهد رسید که نامش موافق نام امیر المؤمنین ع باشد
واو را بسوی خراسان برند ودر آنجا بزهر شهید کنند ودر آن غربت
او را مدفون سازند پس هر که او را در آنجا زیارت کند وعارف
بحق او باشد خدای تعالی عطا کند بآنها مزد آنکسانیکه مال وجان
خود را پیش از فتح مکه در راه خدا بذل کردند وایضا بسند معتبر
از حضرت امیر المؤمنین ع روایتست که آنحضرت فرمود که یکی از فرزندان
من مدفون خواهد شد در زمین خراسان واو را شهید خواهند
کرد بزهر ستم وعدوان ونام او موافق باشد بنام من ونام پدرش
موافق نام موسی ابن عمران وهر که او را زیارت کند در آن زمین
غربت حقتعالی گناهان گذشته وآیندهٔ او را بیامرزد اگر چه
باشند بعدد ستارهای آسمان وقطرهای باران وبعدد برگ
درختان

در روایات معتبره چنان ظاهر میشود که چون مأمون ملعون
از خلفای شقاوت اساس بنی عباس بود وخلافت خود مستقر
کردید وفرمانش در اطراف عالم نافذ گردید ایالت وولایت عراق عرب را

بحسن بن سهل تفویض کرد و خود در بلدهٔ مرو اقامت کرد و در اطراف
ممالک حجاز و یمن غبار فتنه و آشوب ارتفاع یافت و بعضی از سادات
بطمع خلافت رایت مخالفت برافراشتند و چون این اخبار در
مرو بسمع آن ملعون رسید با فضل بن سهل که وزیر ذو الریاستین
و مشیر او بود مشورت نمود بعد از تدبیر و اندیشهٔ بسیار رای
آن دو نامیمون بیدین بر آن قرار گرفت که حضرت امام رضا را
از مدینه طلب نمایند و او را ولی عهد خود گردانند تا آنکه سایر
سادات بقدم اطاعت پیش آیند و دندان طمع از خلافت بر
دارند پس رجاء بن ضحاک را با بعضی از مخصوصان خود بسوی
مدینه بخدمت آنحضرت فرستاد که آن امام مظلوم را باطراف
خراسان ترغیب نمایند و چون ایشان بخدمت آنحضرت رسیدند
حضرت در اول امتناع بسیار نمود و چون مبالغهٔ ایشان از حد
اعتدال تجاوز کرد آن سفر محنت اثر را بجبر اختیار نمود و
ابن بابویه بسند حسن از وشا روایت کرده است که حضرت
امام رضا فرمود چون خواستند مرا از مدینه بیرون برند
عیال پریشان احوال خود را جمع کردم و خبر شهادت خود را
با ایشان دادم و گفتم که مرا از این سفر معاودت نخواهم کرد اکنون

اکنون بتعزیت من قیام نمایید و بر من زاری کنید و آب حسرت از دیدهٔ
خود ببارید پس هر یک از اهل بیت خود را وداع نمود و هزار دینار
طلا بایشان قسمت نمود و بسند معتبر دیگر از مخول سیستانی روایت
کرده است که چون حضرت امام رضا علیه السلام خواست که از مدینه
بیرون آید داخل مسجد مدینه شد و بنزد ضریح مقدس سید
انام علیه و آله افضل الصلوات والسلام آمد و جد بزرگوار خود را
وداع کرد و قطرات اشک خونین از مفارقت آن روضهٔ مقدسه
از دیدهای حق بین بارید و چون چند گامی برداشت از درد
و الم مفارقت آن روضهٔ منوره بیتاب گردید و باز معاودت
فرمود و رسم وداع را تجدید نمود و چندین مرتبه متوجه
رفتن میگردید و بعد از چند قدم معاودت میفرمود
و هر مرتبه گریه و زاری و ناله و بیقراری مینمود تا آنکه با دل
پر حسرت از مرقد منور و روضهٔ مطهر حضرت رسالت پناه
جدا شد بخدمت آنحضرت رفتم و سلام کردم و برای آن سفر تهنیت
و مبارکباد گفتم حضرت فرمود که چه تهنیت میگویی در سفری
که از جوار جد بزرگوار خود جدا میشوم و در غربت شهید
خواهم شد و در پهلوی بدترین خلق خدا هرون الرشید

مدفون خواهم شد و من در خدمت آنحضرت بودم تا آنچه فرموده بود
بعمل آمد و در کشف الغمه و غیر آن از امیة بن علی روایت کرده اند که
گفت در سالی که حضرت امام رضا ع بحج رفت و بعد از آن متوجه
خراسان شد فرزند دلبند خود حضرت امام محمد تقی ع را
با خود بحج برد و چون حضرت امام رضا ع طواف میکرد و امام
محمد تقی ع بر دوش موفق غلام آنحضرت بود و او را طواف میفرمود
و چون امام محمد تقی ع بحجر اسمعیل رسید از دوش غلام بزیر آمد
و نشست و آثار اندوه از روی منورش ظاهر بود پس مشغول دعا شد
و بسیار طول داد موفق گفت برخیز فدای تو گردم حضرت فرمود
از اینجا مفارقت نمیکنم تا وقتیکه خدا خواهد برنمیخیزم پس
موفق بخدمت حضرت امام رضا ع آمد و احوال فرزند سعادتمند
او را عرض کرد آنحضرت نزدیک نور دیدهٔ خود آمد و فرمود برخیز
ای حبیب دل من ای نهال حدیقهٔ امامت گفت ای پدر بزرگوار
میدانم که خانهٔ کعبه را وداعی کردی که دیگر بسوی او نخواهی آمد
و گریان پس برای اطاعت پدر بزرگوار خود برخاست و
روانه شد و توجه آنحضرت بخراسان در سال دویست و دوم
هجرت بود و در آن وقت موافق مشهور از عمر شریف حضرت امام

امام محمد تقی ع هفت سال گذشته بود و چون حضرت امام رضا ع
متوجه آن سفر گردید و هر منزلی معجزات بسیار از آن مخزن اسرار
ظاهر میشد و بسیاری از آن آثار الحال موجود است و ابو الصلت
هروی روایت کرده است که چون آن امام معصوم مظلوم غریب
بسناباد طوس رسید داخل شد بر قبه که قبر هرون ملعون آنجا بود
و در پیش قبر نجس آن ملعون خطی کشید و فرمود که این موضع قبر
و تربت منست و اینجا مدفون خواهم شد و حق تعالی این مکان را
ورد شیعیان و دوستان من خواهد گردانید بخدا سوگند که
هر که از ایشان مرا در این مکان زیارت کند یا بر من سلام کند
البته خدای تعالی مغفرت و رحمت خود را بشفاعت ما اهل بیت
برای او واجب گرداند پس روی مبارک بسوی قبله گردانید
و چند رکعت نماز بجای آورد و بعد از نماز بسجده رفت و
در سجود دعای بسیار خواند و بسی طول داد و پانصد تسبیح در
سجود گفت پس سر مبارک از سجود برداشت و از آنجا بیرون
آمد و روانهٔ مرو شد و چون داخل مرو شد و آن نامیمون را
ملاقات کرد آن ملعون بظاهر حضرت را تعظیم و تکریم بسیار نمود
و گفت یا ابن رسول الله من فضیلت و علم و زهادت و ورع و عبادت

تو را دانستم و تو را از خود بخلافت سزاوار تر دانستم حضرت فرمود
که من بر بندگی خدا فخر میکنم و بزهد دنیا امید نجات از شر دنیا
دارم و بپرهیزکاری از محرمات الهی امیدوارم بفایز گردیدن
بغنایم نامتناهی و بتواضع در دنیا امیدوار رفعت نزد حق تعالی
هستم پس مامون گفت که اراده کرده ام که خود را از خلافت عزل کنم
و خلافت و امامت را بتو گذارم و با تو بیعت کنم حضرت فرمود که
اگر خلافت را خدا تعالی برای تو قرار داده است تو را جایز نیست که
بدیگری بخشی و اگر خلافت از تو نیست و اختیار آن نداری پس
تو چگونه بدیگری تفویض مینمایی مامون ملعون گفت یا ابن رسول
الله البته شما را لازم است که این امر را قبول نمایی حضرت فرمود که
برضای خود هرگز قبول نخواهم کرد و در مدت دو ماه این سخن در
میان بود و چندانکه آن ملعون مبالغه میکرد حضرت چون غرض
او را میدانست امتناع میفرمود و چون مامون لعین از قبول
خلافت آنحضرت مایوس گردید گفت هرگاه خلافت را قبول نمیکنی
ولایت عهد را قبول کن که بعد از من خلافت بتو باشد حضرت فرمود
که پدران بزرگوارم مرا خبر داده اند که رسول خدا صلعم فرموده است
که من پیش از تو از دنیا بیرون خواهم رفت و مرا بزهر ستم شهید خواهند

خواهند کرد و ملائکه هفت آسمان و هفت زمین بر من خواهند گریت
و در زمین غربت پهلوی هارون الرشید مدفون خواهم شد
مامون از استماع این سخن گریان شد و گفت یا ابن رسول الله که میتواند
تو را بقتل رساند و کرا یارای آنست که تا من زنده ام نسبت بتو
بدی بکند حضرت فرمود که اگر خواهم میتوانم گفت که مرا کی شهید
خواهد کرد مامون گفت که تو این سخنان را میگویی بجهة آنکه این
امر را از خود دفع کنی تا خلق عالم تو را زاهد گویند امام ع فرمود
بخدا سوگند که تا بدنیا آمده ام زبانم بدروغ نگشته است و من
از انها نیستم که قصد تو را دانم و اراده تو را نفهمم مامون ملعون
گفت بگو قصد من چیست و اراده من کدام است فرمود آنکه مردمان
بگویند که علی بن موسی الرضا ع ترک دنیا نکرده بود بلکه دنیا
ترک او کرده بود اکنون دنیا او را میسر شد برای طمع خلافت
ولایت عهد را قبول کرد مامون لعین از آن سخن در غضب شد و
گفت پیوسته سخنان ناگوار در برابر من میگویی و از سطوت
من ایمن شده بخدا سوگند که اگر ولایت عهد را قبول نمیکنی
تو را خواهم کشت حضرت فرمود که خدا تعالی نفرموده است
که خود را در مهلکه اندازم هرگاه که جبر مینمایی بشرطیکه کسی را

نصب نکنم و عزل ننمایم و رسمی را بر هم نزنم و احداث امری نکنم
و از دور بر بساط حکومت نظر نمایم پس آن ملعون باین شرط
از آن حضرت راضی شد پس حضرت ع دست مبارک بسوی آسمان
برداشت و فرمود خداوندا تو میدانی که مرا جبر کردند و بضرورت
این امر را اختیار کردم پس مرا مؤاخذه مکن که مؤاخذه نکردی
دو پیغمبر خود یوسف و دانیال را در هنگامی که قبول کردند ولایت
عهد را از جانب پادشاهان زمان خود خداوندا عهدی
نیست مگر عهد تو و ولایتی نمیباشد مگر از جانب تو پس توفیق
ده مرا که دین ترا بر پا دارم و سنت پیغمبر ترا زنده دارم بدرستی
که تو نیکو مولائی و نیکو یاوری پس گریان و محزون ولایت عهد را
از آن ملعون قبول کرد پس مامون لعین روزی دیگر مجلسی عظیم
ترتیب داد و کرسی در پهلوی کرسی خود برای آنحضرت گذاشت
و جمیع اکابر و اشراف و سادات و علما را جمع کرد اول پسر خود
عباس را امر کرد که با آنحضرت بیعت کرد و بعد از او سایر مردم
بیعت کردند و جوایز بسیار بمردم بخشید و مواجب یکساله
لشکر را بایشان رسانید و مداحان و شعرا را امر کرد که قصاید
در شان آنحضرت گفتند و ایشان را جایزهای بسیار داد و در روس

می
و در روس منابر و وجوه دراهم و دنانیر را بنام نامی و لقب گرامی
آنحضرت ع مزین کردانید و مردم را امر کرد که سیاه پوشی را که شعار
و بدعت بنی عباس بود ترک کنند و جامهای سبز بپوشند
و یک دختر خود ام حبیبه را برای آنحضرت عقد کرد و یکی دیگر
ام الفضل را بحضرت امام محمد تقی ع نامزد کرد و دختر حسن بن سهل
را برای خود تزویج کرد بعد از آن چون دید که هر روز انوار
علم و کمال و آثار رفعت و جلالت آن برگزیده ملک متعال بر مردم
ظاهر میشود و محبت آن خورشید فلک امامت در دلهای ایشان
جا میکند نایره حسد در کانون سینه پر کینه اش مشتعل گردید
و در تدبیر دفع آنحضرت درآمد چنانچه ابن بابویه از احمد بن
علی روایت کرده است که گفت از ابو الصلت هروی پرسیدم
که چگونه مامون راضی شد بقتل آنحضرت با آن اکرام و محبتی که
نسبت باو اظهار میکرد و حال آنکه او را ولی عهد خود گردانیده
بود ابو الصلت گفت آن ملعون حضرت را برای آن گرامی میداشت
که فضیلت و بزرگواری او را میدانست و ولایت عهد را
از این جهت باو تفویض نمود که مردم آنحضرت را چنان شناسند
که راغب است بسوی دنیا و محبت او از دلهای مردم کم شود و چون

دید که اینها باعث زیادتی محبت و اخلاص مردم شد علمای جمیع
فرقه را از مسلمان و یهود و نصاری و مجوس و صابیه و براهمه
و ملحدین و دهریه همه را جمع کرد که با آنحضرت مباحثه و مناظره
نمایند که شاید بر آنحضرت ع غالب آیند و در اعتقاد مردم نسبت
بان حضرت فتوری بهم رسد و این تدبیر خلاف خواهش او
نتیجه داد و همه اینها مغلوب گردیدند و همه اقرار بفضیلت و
جلال آنحضرت نمودند و حضرت مکرر اظهار میفرمود که خلافت
حق ماست و ما از دیگران بامامت سزاوارتریم و گویا این
سخنان را بآن ملعون میرسانیدند پس باین سبب خشم و حسد
آنحضرت بر آن ملعون غالب شد و ایضا حضرت با او مدارا نمیکرد و
مداهنه در حق او نمی نمود و در اکثر اوقات سخنان درشت بروی
او میگفت و موجب حسد و کینه او میگردید پس باین سبب بقتل
آنحضرت ع راضی شد و بزهر جفا آن حضرت را شهید کرد و ابن بابویه
بسند معتبر از هرثمة ابن اعین روایت کرده است که روزی برای
زیارت و ملازمت حضرت امام رضا ع بدر خانه مأمون رفتم چون
رسیدم صبیح دیلمی را که از جمله مقربان و مولای آنحضرت بود دیدم
چون نظرش بر من افتاد گفت ای هرثمه تو میدانی که من امین

امین مأمونم و محل اعتماد آن ملعونم تو را بر وردی مطلع میگردانم
باید که راز مرا افشا نکنی بدانکه آن ملعون دیشب بعد از آنکه ثلثی
از شب گذشته بود مرا طلب نمود و چون بر او داخل شدم آن
سیاه دل از کثرت شمع و مشاعل دیدم مجلس خود را بمثابه روز روشن
ساخته و تیغهای برهنه زهر آلوده در پیش روی خود گذاشته
و سی نفر از غلامان خواص خود که محرم اسرار او بودند نزد او
ایستاده بودند پس هر یک از ما را نزدیک خود طلبید و عهد و
پیمان از ما گرفت بآنچه فرماید عمل کنیم و راز او را پنهان داریم
پس هر یک از ما را تیغی زهر آلود بکف داد و گفت بروید بسوی
علی بن موسی الرضا ع و در هر حالت که او را بیابید با او هیچ گونه سخن
مگوئید خواه او نشسته باشد و خواه ایستاده و خواه در بیداری
و خواه در خواب شما این شمشیرها را یکبار بر بدن او فرود
آورید و پوست و گوشت و استخوان او را ریزه ریزه کنید و هم
کی اجزای او را بهم دیگر بیامیزید و شمشیرهای خود را بر بساط او بمالید
و از آلایش خون پاک کنید و بنزد من آیید و اگر بآنچه شما را گفتم
عمل نمائید و این راز را افشا نکنید هر یک از شما را دوازده بدره
زر بدهم با ضیاع و عقار نیکو و تا من زنده ام شما از مقربان من

باشید صبیح گفت شمشیرها از آن بدبخت گرفتیم و متوجه حجرهٔ مقدس
آنحضرت شدیم و چون بحجره در آمدیم دیدیم که آنجناب بر پهلوی
مبارک خود خوابیده بود و دستهای خود را حرکت میداد و بسخنی
تکلم مینمود که ما نمیفهمیدیم پس من بر یکطرف حجره ایستادم و سر
شمشیر خود را بر زمین نهادم و ترسان بر آنحضرت نظر میکردم
و آن غلامان بچهار جانب آن امام اصفیاء شتافتند و شمشیرهای
خود را بیک نوبت بر جسد مطهر آن سرور فرود آوردند
و آن حضرت زرهی و جامهٔ پوشیده بود که مانع تاثیر شمشیر
باشد پس آن امام مظلوم غریب را بر بساط خود پیچیدند و بسوی
مامون لعین برگشتند آن ملعون پرسید که چه کردید گفتند آنچه فرموده بودید
بعمل آوردیم پس چون صبح طالع شد مامون ملعون سر خود را
برهنه کرد و بندهای جامهٔ خود را گشود و بهیئت ارباب مصیبت
گریان و نالان از خانه بیرون آمد و در مجلس شوم خود نشست
و بشرایط تعزیت آن حضرت قیام نمود و بعد از ساعتی برخاست
و با پای برهنه متوجه حجرهٔ آنجناب گردید که بتجهیز آنحضرت قیام
نماید صبیح گفت که چون بحجره رسید آوازی همهمه شنید مرا گفت
ای صبیح بحجره داخل شو و مرا از حقیقت این صدا خبر ده که از این حجره

میشنوم صبیح گفت چون بحجره رفتم آنحضرت را دیدم که در محراب
نشسته بود و برب الارباب مشغول چون مامون ملعون را خبر
دادم مضطرب گردید و اعضای شومش بلرزه در آمد و گفت لعنت
خدا بر شما باد مرا فریب دادید پس گفت ای صبیح چون تو آنسرور را
میشناسی بنزدیک محراب رو و از حقیقت احوال آنحضرت مرا
اعلام نمای صبیح گفت چون بنزدیک عتبهٔ آن امام مظلوم رسیدم صدا
زد که یا صبیح گفتم لبیک یا مولای و بر زمین افتادم و روی بر خاک
مالیدم و گریستم حضرت فرمود برخیز که خدا رحمت کند ترا
و این آیه را تلاوت نمود کقوله تعالی یُرِیدُونَ لِیُطْفِئُوا نُورَ اللّٰهِ
بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ یعنی میخواهند
کافران که خاموش گردانند و فرو نشانند نور خدا را
و خدای تعالی هویدا کننده است نور خود را هر چند کافران
نخواهند صبیح گفت چون نزد مامون آمدم از بسیاری غضب
صورت نحس او مانند شب تار سیاه گردیده بود گفتم والله
که امام در حجرهٔ خود نشسته است صحیح و سالم و مشغول است
بعبادت خداوند عالم و اصلا آثار زخم بر بدن مبارکش
نیست پس آن ملعون امرا و اعیان را که بجهت تعزیت آن حضرت حاضر

کرده بود حکم کرد که برگردانند و بایشان بگویند که آنحضرت را غشی
عارض شده بود الحمد لله زایل شد و بصحت مبدل گشت هرثمه
گفت که چون این قصه را از صبیح استماع نمودم شکر خدا را ادا کردم
و بخدمت حضرت امام رضا ع رفتم و عرض کردم که الحمد لله از شر
این ملعون ایمن گشتی فرمود والله که از کید و مکر این ملعون ضرری
بما نمیرسد تا اجل موعود نشود اما کیفیت شهادت آن جگر گوشه
رسول خدا ص بروایت ابو الصلت هروی چنانست که گفت روزی
در خدمت حضرت ع ایستاده بودم فرمود که داخل قبه هرون الرشید
علیه اللعنه شو و از چهار جانب قبر آن لعین از هر جانبی کفی خاک
بیاور پس چون آوردم آن خاکی که از جانب پشت آن لعین آورده
بودم بویید و بینداخت و فرمود که مامون لعین خواهد
خواست که قبر پدر خود را قبله قبر من سازد و مرا در آن
مکان مدفون سازد سنگی ظاهر خواهد شد که اگر جمیع کلنگ
داران خراسان جمع کردند و خواهند که او را حرکت دهند یا
ذره از آن جدا کنند نتوانند انگاه خاکی که از جانب سر و
پایین پا برداشته بودم استشمام نمود و باز چنین فرمود پس
چون خاک طرف قبله را بویید فرمود که زود باشد که قبر مطهر

مطهر مرا در این موضع حفر نمایند پس امر کن ایشان را که هفت درجه
بزمین فرو برند و لحد او را دو ذرع و شبری سازند که حق تعالی
چندانکه خواهد او را گشاده گرداند و باغی از باغهای بهشت
گرداند انگاه از جانب سر قبر رطوبتی ظاهر شود پس این دعایی که
تو را تعلیم میکنم تکلم کن تا بقدرت خدا آن آب جاری گردد
و قبر از آن پر شود و ماهی ریزه چند در میان از آن آب قبر ظاهر شود و
چون آن ماهیان بدید آیند این نان را که بتو میسپارم ریزه کن
و در آن آب انداز تا ماهیان بخورند انگاه ماهی بزرگی
ظاهر شود و ماهیان ریزه را برچیند در آنوقت تو دست
در آب گذار و این دعایی که بتو تعلیم مینمایم بخوان تا آب بزمین
فرو رود و قبر خشک شود و این اعمال را که گفتم نکنی مگر در
حضور مامون ملعون پس فرمود که فردا بمجلس این کافر فاجر
داخل خواهم شد اگر از خانه این شقی سر برهنه بیرون آیم با من
تکلم نما و اگر چیزی بر سر خود پوشیده باشم زنهار که با من سخن
نگویی ابو الصلت گفت چون روز دیگر شد حضرت نماز صبح
ادا کرد و جامهای خود را پوشید و ردای خود را بدوش افکند
و منتظر بود و در محراب نشست تا غلام مامون ملعون بطلب آنحضرت

آمد انگاه کفش خود را پوشید و بمجلس آن ملعون داخل شد
و من در خدمت آنحضرت بودم پس در آنوقت طبقی از الوان میوهها
نزد وی نهاده بودند آن ملعون خوشه انگور که زهر را برشته در
بعضی از دانهای آن دوانیده بودند برداشت و بعضی از دانها
که بزهر نیالوده بودند از برای دفع تهمت خود زهر مار کرد و خود چون
نظرش بر آن حضرت افتاد مشتاقانه از جای برجست و دست در
گردن مبارکش در آورد و میان دو دیده آن حضرت را و آن قرة العین
مصطفی را بوسید و آنچه از لوازم ظاهری بود دقیقه فرو نگذاشت
و آنحضرت را بر بساط خود نشانید و آن خوشه انگور را بوی داد
و گفت یا ابن رسول الله از این نیکوتر انگور ندیده ام حضرت فرمود
که شاید انگور بهشت از این نیکوتر باشد مامون ملعون گفت از این
انگور تناول نما حضرت فرمود که مرا از خوردن این انگور معاف
دار آن ملعون مبالغه بسیار کرد و گفت البته میباید خورد مگر
مرا متهم میسازی با این همه اخلاص که از من میبینی اینها چه گمان بد است
که بمن میبری پس آن خوشه انگور را گرفت و دانه چند از آنها خورد
و باز بدست حضرت داد و تکلیف خوردن آن نمود پس چون
امام مظلوم ع سه دانه از آن زهر آلوده تناول نمود حالش دگرگون شد

شد و باقی انگور را بر زمین افکند و متغیر الاحوال از آن مجلس
شوم برخواست مامون لعین گفت بکجا میروی یا ابن رسول الله
آن امام مسموم غریب فرمود بجایی که تو فرستادی مرا پس آنحضرت
حزین و غمگین و نالان سر مبارک خود را بسته از خانه آن ملعون
بیرون آمد ابو الصلت گوید که بمقتضای فرموده آنحضرت
با او هیچ سخن نگفتم تا بسرای خود داخل شد و فرمود که در سرا را
بر بند پس رنجور و نالان بر فراش خود تکیه فرمود و چون
امام ع بر بستر قرار گرفت و من در سرا را بسته در میان خانه
محزون و غمگین ایستاده بودم ناگاه جوان خوش روی خوش
بوی مشکین موی را دیدم که در میان سرا ظاهر شد و سیمای
امامت و ولایت از جبین مبین فایض الانوارش ظاهر بود
و شبیه ترین مردم بود بحضرت امام رضا ع پس بسوی وی شتافتم
و سؤال کردم که از کدام راه داخل شدی که من درها را بسته ام
فرمود آن قادری که مرا از مدینه بیک لحظه بشهر طوس آورد
از درهای بسته سرا داخل ساخت پرسیدم که تو کیستی گفت منم
حجت خدا برای تو بعد از پدر بزرگوار ای ابو الصلت منم محمد بن
علی علیهما السلام آمده ام که پدر غریب مظلوم و والد معصوم مسموم

خود را وداع کنم آنگاه در حجره آمد که حضرت امام رضا در آنجا بود
چون چشم امام مسموم بر فرزند معصوم خود افتاد از جای برجست
و یعقوب وار یوسف گم‌کشتهٔ خود را در بر کشید و دست در
گردن وی در آورد و او را بسینهٔ خود نشاند و میان دو چشم
او را بوسید و او را در میان فراش خود داخل کرد و بوسه بر روی
او میداد و با وی از اسرار ملک ملکوت و خزاین علوم حی لا
یموت رازی چند میگفت که من نمیفهمیدم و ابواب علوم اولین
و آخرین و ودایع حضرت رب العالمین و امانتهای سید المرسلین را
باو تسلیم کرد پس بر لبهای آنحضرت کف سفیدی دیدم از برف
سفیدتر و حضرت امام محمد تقی ع آنرا بلیسید و دست در میان سینهٔ
پدر بزرگوار خود برد و چیزی مانند عصفور بیرون آورد
و آن طایر قدسی ببال ارتحال تعلقات جسمانی را از دامان مطهر
خود افشانده بجانب ریاض قدس پرواز نمود پس حضرت امام محمد تقی ع
فرمود ای ابو الصلت برو اندرون و تخته را بیاور گفتم یا ابن رسول
الله در اندرون نه آبست و نه تخته حضرت فرمود که آنچه میفرمایم
چنان کن و ترا باینها کاری نیست و نباشد چون بخانه رفتم
آب و تخته حاضر بود بحضور آنحضرت آوردم پس آنحضرت دامن برزده

برزده مستعد آن شدم که آنجناب را در غسل دادن مدد نمایم حضرت
فرمود که دیگری هست که مرا اعانت نماید بتو احتیاج ندارم
و چون از غسل فارغ گردید فرمود که بخانه رو کفن و حنوط بیاور
چون داخل خانه شدم سبدی دیدم که کفن و حنوط بر روی آن
گذاشته است و هرگز آنها را در آنخانه ندیده بودم پس برداشتم
و بخدمت آنحضرت آوردم پدر بزرگوار خود را کفن پوشانید و
بر مساجد شریفش حنوط پاشید و ملائکهٔ مقربین و کروبیین
و ارواح انبیای مرسلین بر آن فرزند خیر المرسلین نماز گذاردند
پس فرمود که تابوت را بیاور گفتم یا ابن رسول الله بنزد نجار
بروم و تابوت بفرمایم فرمود که از خانه بیاور و چون بخانه رفتم
در آنجا تابوتی یافتم که هرگز ندیده بودم که دست قدرت حق تعالی
از چوب درخت سدرة المنتهی ترتیب داده بود پس آنحضرت را
در تابوت گذاشت و دو رکعت نماز کرد و هنوز از نماز فارغ
نگشته بود که تابوت بقدرت حق تعالی از زمین جدا گشت و
سقف خانه شکافته شد و تابوت از زمین بجانب آسمان مرتفع
شد و از نظر من غایب گردید و چون از نماز فارغ شد گفتم یا ابن
رسول الله اگر مامون لعین آنحضرت را از من طلب نماید در جواب او

چگویم حضرت فرمود که خاموش باش که بزودی مراجعت خواهد نمود
ابو الصلت گفت خاموش شدم پس حضرت فرمود که ای ابو الصلت
اگر پیغمبری در مشرق رحلت نماید و وصی او در مغرب وفات
کند البته حق سبحانه و تعالی اجساد مطهر و ارواح منور ایشان را
در اعلا علیین با یکدیگر جمع کند و حضرت در این سخن بود که
باز سقف خانه شکافته شد و آن تابوت مخصوص برحمت حی لا یموت
فرود آمد و آن حضرت پدر بزرگوار خود را از تابوت برگرفت
و بنحوی در فراش خوابانید که گویا او را غسل نداده اند و کفن نکرده
پس فرمود که ای ابو الصلت برو در سرا را بگشای که تا مامون ملعون
داخل شود و چون در خانه را گشودم دیدم که مامون ملعون با
غلامان خود بر سرای در آمدند و آغاز نوحه و زاری و گریه
و بیقراری نمودند و گریبان خود را چاک زد و دست بر سر زد
و فریاد بر آورد که ای سید و سرور بمصیبت خود دل مرا بدرد
آوردی پس نزدیک سر آنحضرت نشست و گفت شروع در تجهیز
آنحضرت کنید و امر کرد که قبر شریف آنحضرت را حفر نمایند و چون بکندن
قبر شروع کردند آنچه آنحضرت با اصحاب فرموده بود بظهور آمد و چون
در پس سر هرون خواستند که قبر را حفر نمایند زمین انقیاد ننمود

ننمود یکی از اهل مجلس آن لعین باو گفت که تو اقرار بر امامت او
مینمائی گفت بلی اقرار نمود گفت که امام باید که در حیات و ممات بر همه کس
بر همه کس مقدم باشد پس آن ملعون امر کرد که قبر را بجانب قبله حفر نمایند
و چون آب و ماهیان پیدا شدند مامون گفت پیوسته حضرت
امام رضا در حال حیوة غرایب و معجزات بما می نمود و بعد از وفات
نیز غرایب کرامات خود را بر ما ظاهر میگرداند و چون ماهی
بزرگ ماهیان کوچک را برچید یکی از وزرای مامون باو
گفت که آنحضرت در ضمن کرامات ترا بچه چیز خبر داده است گفت
نمیدانم گفت آنجناب اشارة فرموده است بآنکه ملک و پادشاهی
شما بنی عباس مثل این ماهیانست که با کثرت و دولتی که دارید عنقریب
ملک شما منقضی شود و دولت شما بسر آید و سلطنت شما به
آخر رسد و خدای تعالی شخصی را بر شما مسلط گرداند چنانکه این
ماهی بزرگ ماهیان خورد را برچید شما را بکشد مامون
لعین گفت راست میگوئی و آنجناب را مدفون ساختند و احعت
نمود ابو الصلت گفت که بعد از آن مامون مرا طلب کرد و گفت
آن دعا را که خواندی و آب فرو نشست بمن تعلیم نما گفتم بخدا
سوگند که آنرا فراموش کرده ام باور نکرد با آنکه راست میگفتم

پس امر کرد که مرا بزندان بردند و مدت یکسال در حبس او بماندم
و چون بسیار دلتنگ شدم شبی بیدار بودم و بعبادت و دعا
مشغول بودم و انوار مقدسه محمد و آل محمد را شفیع خود کردانیدم
و بحق ایشان از خداوند منان سؤال کردم که مرا از زندان
نجات بخشد هنوز دعا تمام نشده که دیدم حضرت امام محمد تقی ع
در زندان نزد من حاضر شد و فرمود ای ابو الصلت گفتم لبیک
یا مولای ای ابو الصلت فرمود که از زندان دلتنگ شده است
گفتم بلی والله فدای تو گردم فرمود که برخیز پس دست زد و زنجیرها
را از پای من جدا کرد و دست مرا گرفت و از زندان بیرون
برد و حارثان و غلامان مرا میدیدند و باعجاز آنحضرت یارای
سخن گفتن با ایشان نبود و چون مرا از خانه بیرون آورد فرمود
که برو که در امان خدائی و دیگر این ملعون ترا نخواهد دید
و چنان شد که حضرت فرموده و ایضا ابن بابویه و شیخ مفید باسانید
معتبره نقلند از علی بن الحسین الکاتب روایت کرده اند که چون حضرت
امام رضا ع با مامون لعین بجانب عراق می آمدند روزی امام
را تبی عارض شد و اراده فصد نمود مامون لعین پیشتر یکی
از غلامان خود را گفته بود که ناخنهای دست خود را دراز

دراز بگذارد و بروایت شیخ مفید عبد الله بن بشیر را امر کرده بود که چنین کن
و کسی را بر این امر مطلع مگردان و چون مامون ملعون شقی شنید که حضرت
اراده فصد دارد زهری مانند تمر هندی بیرون آورد و بغلام خود داد
که این را ریزه کن و دست خود را باین آلوده گردان و میان ناخنهای خود را
پر کن و دست خود را مشوی و با من بیای پس آنملعون سوار شد و بعیادت
آنحضرت آمد و نشست تا حضرت را فصد کردند و در خانه که آنحضرت تشریف
داشت بستانها بود که انار بسیار در آنها بود همان غلام را گفت که
چند عدد انار از باغ بچین چون آورد گفت اینها را در جام برای حضرت
دانه کن و جام را بدست شوم خود گرفت و نزد امام مظلوم گذاشت و
گفت از این انار تناول فرما که برای ضعف شما نیکو است حضرت فرمود
باشد تا ساعتی دیگر آنملعون گفت نه بخدا سوگند که البته باید در حضور
من تناول نمائی و اگر رطوبتی در معده من نمیبود من هم اینها در خوردن با
شما موافقت میکردم پس حضرت بجبر آنملعون چند قاشق از آن تناول فرمود
و مامون ملعون بیرون رفت و همانساعت حضرت بقضاء حاجت بیرون
شتافت و هنوز نماز عصر را تمام نکرده بود که پنجاه مرتبه آنحضرت را حرکت داد
و از آن زهر قاتل احشا و امعای آنحضرت را بیرون آورد و خبر بان لعین رسید پیغام
بامام فرستاد که ماده ایست از فصد بحرکت آمده است و دفع اش برای شما نیکو است

انتقال نمود
ونافع است وچون شب درآمد حال انحضرت دکرکون شد وصبح بریاض جنان
برابای کرام خود ملحق کردید واخر کلمه که ان غریب مظلوم تکلم نمود این بود که
قوله تعالی قل لو کنتم لبرز الذین کتب علیهم القتل الی مضاجعهم وکان امر الله قدرا
مقدورا یعنی بکو یا محمد که اکر میبود بد در خانهای خود شما هر اینه بیرون می امدند
ان کروهی که بر ایشان نوشته شده است کشته شدن بسوی محل وفات خود
با قبرهای خود وامر خدا مقدر شده بیت پس خبر فوت امام مظلوم را بمامون
ملعون دادند امر کرد که بغسل وتکفین انحضرت قیام نمایند وخود در جنازه
انحضرت با سر وپای برهنه وبندهای جامه کشوده بروش صاحبان مصیبت
راه میرفت وبرای دفع تشنیع مردم بظاهر کریه وزاری میکرد ومیکفت ای پیشوای
من برای فوت تو رخنه در خانه اسلام افتاد وانچه من در باب تو میخواستم بعمل نیامد
وتقدیر خدا بر تدبیر من غالب آمد ابو الصلت هروی کفت که مامون لعین چون
از خدمت حضرت بیرون آمد پس من داخل شدم چون نظر حضرت بر من افتاد
فرمود ای ابو الصلت انچه خواستند کردند ومشغول ذکر خدا وتحمید وتمجید
حق تعالی کردید دیکر سخن نکفت ودر بصایر الدرجات بسند صحیح روایت
کرده است که در ان روز حضرت فرمود که دیشب حضرت رسالت را در خواب
دیدم که میفرمود یا علی زود بنزد ما بیا که انچه نزد ما است برای تو بهتر است
از انچه در ان هستی وابن بابویه بسند حسن از یاسر خادم امام رضا روایت

روایت کرده است که انحضرت را هفت منزل پیش از وارد شدن بطوس مرض
عارض شد وچون داخل شهر طوس شدیم بیماری حضرت شدید کردید وبا این
سبب مامون لعین چند روز در طوس توقف کرد وهر روز دو مرتبه بعیادت
انحضرت می آمد ودر روز آخر ضعف بر انحضرت مستولی کردید وچون نماز
ظهر را ادا کرد فرمود که ای یاسر ایا مردم چیزی خورده اند کفتم ای سید من
اکر رغبت بخوردن واشامیدن میشود با این حالتی که بر تو مشاهده میکنم
پس ان معدن فتوت با نهایت ضعف وناتوانی برای رعایت خدمتکاران
ویاران خود درست نشسته وفرمودند که طعام بیاورید وچون خوان
کستردند جمیع اهل خدم وحشم خود را طلبید وبر سر خوان احسان خود
نشانید ویک بیک را تفقد ونوازش نمود وچون ایشان از طعام خوردن
فارغ شدند فرمود که برای زنان طعام بفرستید پس ضعف بر انحضرت
غالب کردید وبیهوش شد وصدای کریه وشیون از خانه انحضرت بلند شد
پس زنان وکنیزان مامون سر وپای برهنه در خانه امام مظلوم دویدند
وخروش از جمیع مردم برامد وصدای ناله وزاری از طوس بفلک اثیر
میرسید ومامون لعین نالان وکریان از خانه بیرون امد وقطرات اشک
حسرت از دیده میبارید وبر جو مو ورسیاهی خود زار زار میکریست و
چون بنزدیک انحضرت رسید حضرت دیده مبارک خود را باز کرد مامون

ملعون را دید مامون گفت ای سید و سرور من بخدا سوگند که نمیدانم کدام
مصیبت سخت تر است بر من جدائی از چون تو پیشوائی و مفارقت از مانند
تو راه نمائی یا این تهمتی که مردم بمن گمان میبرند که من ترا بقتل آورده ام هرچند
آن ملعون ازین مزخرفات میگفت حضرت اصلا متوجه جواب بیفروغ او نگردید
و دیده های مبارک را گشود و فرمود باری با پسرم امام محمد تقی ع نیکو معاشرت
نما که وفات او و وفات تو نزدیک بیکدیگر است و چون پاسی از شب بگذشت
حضرت بعالم قدس ارتحال نمود و چون صبح شد مردم جمع شدند و خروش بر آوردند
که این ملعون فرزند رسول خدا را بناحق کشت و شور عظیم در میان مردم افتاد
مامون لعین ترسید که اگر روز جنازه آنحضرت را بیرون برد برای او فتنه برپا
شود محمد بن جعفر عم حضرت را طلبید و گفت بیرون رو و فتنه ایشان را فرو
نشان و مردم را متفرق گردان و بگو که امروز حضرت را بیرون نمی آوریم چون
محمد بیرون رفت این سخن را گفت مردم پراکنده شدند و چون شب شد آنحضرت را
غسل داده کفن کردند و مدفون ساختند و شیخ مفید روایت کرده است که
چون آن مهر فلک امامت برای باقی رحلت نمود مامون ملعون یک شبانروز
وفات او را پنهان داشت و محمد بن جعفر را با جمعی از آل ابی طالب که با او همراه
بودند خبر وفات آنحضرت را با ایشان اظهار کرد و بسیار گریست و اظهار اندوه
بسیار نمود و ایشان را نزد حضرت آورد و بدن شریفش را گشوده و بایشان نمود

نمود و گفت گواه باشید که از ما آسیبی بوی نرسیده است پس با آن حضرت
خطاب کرد که ای برادر بر من گرانست که ترا باین حال مشاهده کنم و میخواستم
که من پیش از تو بمیرم و خلیفه و جانشین من تو باشی و لیکن باید به رضای خدا
عز و جل چه میتوان کرد و ابن بابویه بسند معتبر از هرثمة بن اعین روایت
کرده است که گفت شبی نزد مامون لعین بودم تا آنکه چهار ساعت از
شب گذشت چون رخصت شدم و بخانه بر گشتم بعد از نصف شب صدای
در خانه را شنیدم و یکی از غلامان من جواب گفت که تو کیستی گفت هرثمه را
بگوی که سید و مولای من ترا میطلبد پس بسرعت برخواستم و جامهای
خود را پوشیدم و بتعجیل روان شدم چون داخل خانه آنحضرت شدم
دیدم که مولای من در صحن خانه نشسته است فرمود ای هرثمه گفتم لبیک ای مولای
من فرمود بنشین چون نشستم فرمود ای هرثمه آنچه میگویم بشنو و ضبط
کن بدانکه هنگام آن شده است که بنزد حق تعالی رحلت کنم و بجد بزرگوار
و پدران ابرار خود ملحق گردم و نامه عمر من بآخر رسیده است و این ملعون
عزم کرده است که مرا زهر بخوراند در انگور و پس زهر را در رشته خواهد
کشید و بسوزن در میان دانهای انگور خواهد دوانید پس گفت دست
بعضی از غلامان خود را بزهر آلوده کرده و بدست ایشان انار داده و برای من
دانه خواهند کرد و فردا مرا خواهد طلبید و آن انار و انگور را بجبر بمن خواهند

خواهند خوابید و بعد از آن قضای حق تعالی بر من جاری خواهد شد و چون
بدار بقا رحلت کنم آن ملعون خواهد خواست که مرا بدست خود غسل دهد
پس چون این اراده کند پیغام مرا در خلوت باو برسان و بگو که انحضرت فرمود
که اگر متعرض غسل و کفن و دفن شوی حق تعالی ترا امان ندهد و بخواهد داد
و عذابی که در آخرت برای تو مهیا است بزودی بر تو خواهد رسید و چون
این را بگوئی دست از غسل دادن من بر خواهد داشت و از بام خانه خود
مشرف خواهد شد که مشاهده کند که چگونه مرا غسل میدهی ای هرثمه متوجه
غسل من مشو تا ببینی که در کنار خانه خیمه سفیدی بر پا کنند و چون خیمه را
مشاهده کنی که مرا بردار و باندرون خیمه ببر و خود در بیرون خیمه باش
و دامان خیمه را بر مدار و نظر مکن که هلاک میشوی و بدانکه در انوقت
آن لعین از بالای خانه خود بتو خواهد گفت که ای هرثمه شما شیعیان
میگوئید که امام را غسل نمیدهد مگر امام مثل او پس در انوقت حضرت امام
رضا ع را که غسل میدهد و حال آنکه پسرش در مدینه است و ما در طوسیم
چون این را بگوید جواب او را بگوی که ما شیعیان میگوئیم که امام را واجب است
که امام غسل دهد اگر ظالمی مانع نشود و منع نکند پس اگر کسی تعدی کند و
میان امام و فرزندش جدائی افکند امامت باطل نمیشود اگر امام رضا را در
مدینه میگذاشتی پسرش که امام زمانست او را غسل میداد در انوقت نیز پسرش

پسرش او را غسل میدهد اما بعنوانی که دیگران نمیدانند پس بعد از ساعتی خواهی
دید که در آن خیمه گشوده شود و مرا غسل داده و کفن کرده و بروی نعش گذاشته
اند پس نعش را بردار و بسوی مدفن ببر و چون مرا بقبه هرون برند مامون
لعین خواهد خواست که پدر خود را قبله من کند این هرگز نخواهد شد و
هر چند بر آن زمین کلنگ زنند بقدر ذره ناخنی جدا نتوانند کرد چون
این حالت را ببینی نزد او برو و از جانب من باو بگوی که این اراده که کرده
صورت نمییابد و قبر امام مقدم میباشد و اگر در پیش روی هرون یک
کلنگ بر زمین زنند قبر کنده و ضریح ساخته ظاهر خواهد شد و چون
آن قبر ظاهر شود آب سفیدی از او ظاهر خواهد شد و قبر را پر خواهد کرد و
ماهی بزرگی در آن آب پدید خواهد آمد که بطول قبر باشد و بعد از ساعتی
ناپیدا خواهد شد و آب فرو خواهد رفت پس در انوقت مرا در قبر گذار
و مگذار که خاک در قبر بریزند زیرا که قبر پر خواهد شد پس حضرت فرمود
که آنچه گفتم حفظ کن و بعمل آور و هیچیک از اینها را مخالفت مکن گفتم ای سید من
پناه میبرم بخدا از آنکه در امری از امور تو مخالفت نمایم هرثمه گفت که از
خدمت انحضرت گریان و نالان و محزون بازآمدم و بغیر از خدا کسی دیگر
بر ضمیر من مطلع نبود و چون روز شد مامون مرا طلبید و تا وقت چاشت
بنزد او ایستاده بودم پس گفت ای هرثمه برو و سلام مرا بر امام برسان و بگو

که اگر بر شما گران است که بنزد ما آیید اگر رخصت میفرمایید ما بنزد شما می‌آییم
و اگر آن سید آمدن را قبول کند جهد کن که زودتر بیاید پس چون بخدمت آن
حضرت شدم پیش از آنکه من سخن بگویم حضرت فرمود که میدانم ترا بچه کار
فرستاده است پس کفش پوشید و ردای مبارک خود را بدوش انداخت و متوجه
خانه مامون شد و چون داخل مجلس آن ملعون شد برخواست و دست در گردن
حضرت در آورد و پیشانی نورانیش را بوسه داد و بر تخت خود نشانید و
سخن بسیار از آن امام اخیار پرسید پس یکی از غلامان خود را گفت که انار
و انگور بیاور دیدم هرچه گفت چون امام انار و انگور من نام انار و انگور را
شنیدم سخن آن سید ابرار را بخاطر آوردم و صبر نتوانستم کرد لرزه بر اندام
من افتاد و نخواستم که حالتم بر مامون ظاهر شود پس از مجلس آن ملعون بیرون
آمدم و خود را در کناری افکندم و چون زوال شمس نزدیک شد دیدم که
حضرت از مجلس مامون لعین بیرون آمد و اطبا را دیدم که بخانه آنحضرت میبردند
سبب آنرا پرسیدم گفتند حضرت را مرضی عارض شده است و مردم در حق
مامون با مر آنحضرت گمانهای بد میبردند و من صاحب یقین بودم و چون ثلثی
از شب بگذشت صدای شیون از خانه امام مظلوم بلند شد و مردم بدر
خانه آنحضرت شتافتند و من نیز بسرعت رفتم دیدم که مامون ایستاده است
و سر خود را برهنه کرده و بندهای قبا را گشوده است و باواز بلند گریه و زاری

و زاری میکند چون این حالت را مشاهده کردم بیتاب و گریان شدم
و چون صبح شد بتعزیت آنحضرت نشست و بعد از ساعتی داخل خانه آن امام
غریب مظلوم شد و گفت اسباب غسل را حاضر کنید که میخواهم من او را
غسل بدهم چون من این سخن را شنیدم بفرموده آنحضرت نزدیک او رفتم
و پیام آنحضرت را ع باو رسانیدم چون این تهدید را شنید دست از غسل
دادن آنحضرت کشید و تغسیل را بمن گذاشت و چون بیرون رفت بعد از
ساعتی آن خیمه که حضرت فرموده بود برپا شد و من با جماعتی دیگر در بیرون
خیمه بودیم و آواز تسبیح و تهلیل و تکبیر خدای عز و جل را میشنیدیم و
صدای ریختن آب و حرکت ظرفها بگوش ما میرسید و از پس پرده بوی
خوش استشمام میکردیم که هرگز چنین بوی خوش بمشام ما نرسیده بود ناگاه
دیدم که مامون لعین از بام خانه مشرف شد و مرا بانگ زد و آنچه حضرت
فرموده بود گفت و من جواب گفتم چنانچه آنحضرت ع امر فرموده بود پس دیدم
که مولای من طاهر و مطهر و خوش بوی در کفن پیچیده و بر روی نعش گذاشته
پس نعش آنحضرت را بیرون آوردیم و مامون لعین و حاضران بر آنحضرت
نماز کردند و چون بقبه هرون رفتیم دیدیم که کلنگ داران در پشت
هرون میخواهند که برای آنحضرت قبر را حفر نمایند و چندانکه کلنگ
بر آن زمین میزنند ذره از آن خاک جدا نمیشود مامون لعین گفت

ببینی که چگونه امتناع می‌نماید زمین حفر قبر را گفتم ای ملعون حضرت مرا خبر داده
و امر کرده است که یک کلنگ بر پیش روی هارون بر زمین زنم و خبر داده
که قبر کنده و ضریح ساخته ظاهر خواهد شد مامون گفت سبحان الله این سخن
عجیب است اما از حضرت امام رضا علیه السلام بعید نیست ای هرثمه آنچه حضرت
فرموده است بعمل آور هرثمه گفت من کلنگ را گرفتم و در پیش روی هارون
لعین بر زمین زدم بیک کلنگ بر زمین زدن قبر کنده و ضریح ساخته
پیدا شد مامون گفت ای هرثمه او را در قبر گذار گفتم مرا امر نیست که او را
در قبر گذارم تا امری چند ظاهر شود و مرا خبر داده است که از قبر آب
سفیدی خواهد جوشید و قبر را مملو خواهد کرد و ماهی در میان آب
ظاهر خواهد شد که مساوی طول قبر باشد و فرموده که چون ماهی غایب
شود و آن آب از قبر بر طرف شود جسد شریف او را در کنار قبر بگذارم
و آنکسی که خلل خواهد کرد او را در لحد گذارد خواهد گذاشت مامون گفت
ای هرثمه آنچه فرموده است بعمل آور و چون آب و ماهی ظاهر شد من نعش
شریف آنحضرت را در کنار قبر گذاشتم ناگاه دیدم که بر روی قبر شریف آنحضرت
پرده سفیدی ظاهر شد چنانکه قبر را نمی‌دیدیم و آنحضرت را بقبر بردند بی آنکه
من یا کسی دیگر دستی برسانیم پس مامون لعین حاضران را گفت که خاک در قبر
بریزید گفتم که آنحضرت فرموده است که خاک نریزند گفت وای بر تو پس قبر را

قبر را که پر خواهد کرد گفتم حضرت مرا امر فرموده است که قبر خود پر خواهد
شد پس مردم خاکها را از دست انداختند و بسوی ضریح منور آنحضرت
نگاه میکردند و از غرایبی که بظهور می‌آمد تعجب میکردند ناگاه قبر پر شد و
از زمین بلند گردید و چون مامون لعین بخانه برگشت مرا بخلوت طلبید و
گفت ترا بخدا سوگند میدهم که آنچه از آنحضرت شنیدی برای من بیان کن
گفتم آنچه فرموده بود بشما گفتم گفت ترا بخدا قسم میدهم که آنچه غیر اینها فرموده
است بگو پس چون حکایت انار و انگور و خبر ایشان را نقل کردم رنگ شوم آن ملعون
متغیر شد و رنگ برنگ میگردید و سرخ و زرد و سیاه می‌شد پس لرزه بر اندام
نحس افتاد و مدهوش گردید و در بیهوشی میگفت ای وای بر مامون از خدای
وای وای بر مامون از رسول خدا ای وای بر مامون از علی مرتضی ای وای
بر مامون از فاطمه زهرا ای وای بر مامون از حسن مجتبی ای وای
بر مامون از حسین شهید بکربلا ای وای بر مامون از حضرت علی بن الحسین
ای وای بر مامون از محمد بن علی ای وای بر مامون از موسی بن جعفر ای
وای بر مامون از حضرت امام رضا علیهم السلام و این آیه را میخواند که خسر
الدنیا والآخرة ذلک هو الخسران المبین بخدا سوگند که اینست زیانکاری
هویدا و مکرر این سخنان را میگفت و میگریست و فریاد میکرد که از مشاهده
احوال او ترسیدم و در کنار خانه خزیدم چون بحال خود آمد مرا طلبید و

مستان مدهوش بود پس گفت بخدا سوگند که جمیع اهل آسمان و زمین
نزد من از حضرت امام رضا ع عزیزترند اگر بشنوم که یک کلمه از این سخنان را
در جای دیگر گفته باشی ترا بقتل میرسانم گفتم اگر باز گویم خون من بر تو
حلال باشد پس عهد و پیمان از من گرفت و مرا سوگند داد که اظهار
این اسرار نکنم چون پشت از او گردانیدم ناگاه شنیدم که دست بر دست
میزد و این آیه را میخواند که یَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا یَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ
مَعَهُمْ إِذْ یُبَیِّتُونَ مَا لَا یَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَکَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِیطًا یعنی پنهان
میکنید از مردم و نمیکنید از خدا حال آنکه خدا با ایشانست و میگویند
سخنی چند که خدا نمی پسندد و خدای تعالی بجمیع کردهای شما احاطه کرده است
و بر همه آنها مطلع است و قطب راوندی از حسن بن عباس که کاتب حضرت
امام رضا ع بود روایت کرده است که چون حضرت امام رضا ع بحوالی شهر
طوس رسید بیمار شد و بیماری آنحضرت بطول انجامید وصیت نمود
که قبر او را در جانب قبله نزدیک دیوار بکنند و میان قبر شریف او و
قبر هرون سه ذرع بگذارند و بیشتر برای هرون میخواستند که در آن
موضع قبری بکنند و بیل و کلنگ بسیار شکسته بودند و نتوانسته بودند
که حفر نمایند پس حضرت فرمود که باسانی کنده خواهد شد و صورت
ماهی از سر در آنجا پیدا خواهد شد و بر آن صورت چیزی نوشته باشد

باشد بخط عربی و لغت عربی پس چون لحد را حفر نمایند بسیار عمیق
کنید و این صورت ماهی را نزد پای من دفن کنید چون شروع بکندن
قبر کردند هر کلنگی که میزدند مانند ریگ فرو میرفت تا آنکه صورت ماهی
نمودار شد که از مس ساخته بودند و در آنجا نوشته بود که این روضه
مقدس علی بن موسی الرضاست ع و آن گودال هرون جبار است
مؤلف گوید که اکثر این روایات با یکدیگر جمع میتواند شد که همه این
غرایب بظهور آمده باشد و اشهر در تاریخ شهادت آنحضرت آنست که در
ماه صفر سال دویست سیم هجرت واقع شده و بعضی روز آخر صفر گفته اند
و بعضی چهاردهم گفته اند و کفعمی در روز سه شنبه هفدهم صفر را گفته است
و بروایت محمد ابن سنان و دیگران سال دویست و دوم هجرت و بعضی دویست
و بیست و یکم نیز گفته اند و ماه را بعضی هفدهم و بعضی غره ماه رمضان
المبارک نیز گفته اند و بعضی بیست و سیم ماه ذی قعده گفته اند و ابن بابویه
از ابراهیم بن عباس روایت کرده است که ولایت عهدی آنحضرت در پنجم ماه
رمضان المبارک سال دویست و یکم هجرت بود و در سال دویست و دوم
مامون لعین حبیبه دختر خود را با آنحضرت ع تزویج نمود و در ماه رجب سال
دویست و سیم آنحضرت را بزهر شهید کرد و ابن بابویه روایت کرده است که صحیح
آنست که وفات آنحضرت روز جمعه بیست و یکم ماه مبارک رمضان سال دویست

وسیم هجرت واقع شد و از عمر شریف آنحضرت چهل و نه سال و شش ماه گذشته
بود و با پدر بزرگوار خود بیست و نه سال و دو ماه زندگانی کرد و ایام امامتش
بیست سال و چهار ماه بود و کلینی بسند معتبر روایت کرده است که وفات
آنحضرت در ماه صفر سال بیست و سیم هجرت بود و در آن وقت عمر شریفش پنجاه و
دو سال بود و شیخ طبرسی از امیه بن علی روایت کرده است که در ایامی که حضرت
امام رضا ع در خراسان بود من در مدینه بودم و پیوسته بخدمت حضرت
امام محمد تقی علیه السلم میرفتم و عموها و خویشان آنجناب بخدمت او تردد مینمودند
و پیوسته جوایز عظیمه مییافتند روزی آنحضرت در حضور ایشان جاریه
خود را طلبید و فرمود که اهل بیت عصمت را بگوی که برای ماتم مهیا شوند
ایشان گفتند برای ماتم کی یا ابن رسول الله فرمود برای ماتم بهترین اهل زمین
بعد از چند روز خبر رسید که آنحضرت که فرزند سعادتمندش امر بماتم
کرده بود بعالم بقا رحلت کرده بود و حمیری و قطب راوندی بسند صحیح از
معمر بن خلاد روایت کرده اند که روزی در مدینه حضرت امام محمد تقی علیه السلم
بمن فرمود که ای معمر میخواهم سوار شوم معمر گفت گفتم یا ابن رسول الله بکجا تشریف
میبری فرمود بخراسان میروم که پدر مظلوم غریبم خود را غسل دهم و کفن کنم
و دفن کنم و بر گردم
اشهر میان علمای امامیه آنست که شهادت حضرت امام حسن ع در آخر ماه صفر

صفر واقع شد و بعضی در هفتم این ماه گفته اند و عمر شریف آنحضرت در آن وقت
چهل و هفت سال رسیده بود و بعضی چهل و نه گفته اند و اول اشهر است
چنانچه کلینی بسند معتبر از حضرت امام جعفر صادق ع روایت کرده است
که حضرت امام حسن ع چون از دنیا رفت عمر شریفش چهل و هفت سال بود و در
سال پنجاهم هجرت و بعد از حضرت رسالت پناه ص چهل سال زندگانی کرد
و ابو الفرج اصفهانی از حضرت امام جعفر صادق ع روایت کرده اند که عمر شریف
آنحضرت چهل و شش سال بود   استیعاب گفته است که در وقت وفات
آنحضرت خلاف کرده اند بعضی گفته اند که در سال پنجاهم هجرت بود و بعضی پنجاه
و یکم نیز گفته اند و عمر شریف آنحضرت را بعضی چهل و نه سال و چهار ماه و نوزده
روز گفته اند   در کتاب خود گفته است که شهادت آنحضرت در پنجم
ماه ربیع الاول در سال چهل و نه از هجرت بود   از حضرت امام
جعفر صادق و حضرت امام محمد باقر علیهما السلام روایت کرده اند که عمر
شریف آنحضرت در وقت وفات چهل و هفت سال بود و در میان آنحضرت
و برادرش حضرت امام حسین ع بقدر مدت حمل فاصله بود و مدت حمل امام
حسین ع شش ماه بود و حضرت امام حسن ع با جد بزرگوار خود رسول
خدا ص هفت سال ماند و بعد از آنحضرت با پدر بزرگوارش جناب امیر المؤمنین
سی سال ماند و بعد از وفات حضرت امیر المؤمنین ده سال زندگانی کرد

از حضرت صادق ع روایت کرده است که حضرت امام حسن
با اهل بیت خود فرمود که ای گروه من بزهر شهید خواهم شد چنانچه حضرت
رسول ص بزهر شهید شد گفتند کی ترا زهر خواهد داد گفت یا کنیز من یا زن
گفتند آن ملعونه را از ملک خود بیرون کن حضرت فرمود که چگونه او را بیرون
کنم و حال آنکه مرگ من بدست او خواهد شد و از آن چاره نیست و اگر او را بیرون
کنم غیر از او کسی مرا نخواهد کشت و چنین مقدر شده است پس اندک زمانی معویه
علیه اللعنه زهر فرستاد بنزد زن آنحضرت پس روزی حضرت از او پرسید که
آیا شربتی از شیر داری که بیاشامم گفت بلی و آن زهر که معاویه فرستاده بود
داخل شیر کرده با آنحضرت داد چون تناول نمود همان ساعت اثر زهر در بدن
مبارک خود یافت و فرمود که ای دشمن خدا مرا کشتی خدا ترا بکشد بخدا سوگند
که عوض مرا نخواهی یافت و از آن فاسق ملعون دشمن خدا و رسول هرگز چیزی
نخواهی دید   بسند معتبر از حضرت صادق ع روایت کرده است که اشعث
بن قیس علیه اللعنه شریک شد در خون امیر المومنین و دخترش جعده علیها اللعنه
زهر داد حضرت امام حسن ع را و پسر او محمد اشعث لعنه الله شریک شد در خون
امام حسین ع   از حضرت صادق ع روایت کرده است که امام حسن
با اهل بیت خود میگفت که من بزهر شهید خواهم شد مانند رسول خدا ص گفتند
کی خواهد کرد این کار را فرمود که زن من جعده دختر اشعث بن قیس و معویه

و معویه پنهان از برای او زهر خواهد فرستاد و امر خواهد کرد که او را بخوراند
گفتند او را از خانه خود بیرون کن و از خود دور گردان فرمود که چگونه او را
از خانه بیرون کنم و هنوز کاری از او واقع نشده است و اگر او را بیرون کنم کسی غیر از او
مرا نخواهد کشت و او را نزد مردم عذری خواهد بود پس بعد از مدتی معویه
مال بسیاری با قدری زهر قاتل برای او فرستاد و گفت که اگر این را با امام حسن ع
بخورانی من صد هزار درهم بتو میدهم و ترا بحباله پسر خود یزید بدر میآورم
روزی آن امام مظلوم روزه بود و در روز بسیار گرمی بود و در وقت افطار آنحضرت
بسیار تشنه بود آن ملعونه شربت شیری از برای آنحضرت آورد و آن زهر را
داخل آن شیر کرده بود چون حضرت بیاشامید گفت ای دشمن خدا کشتی مرا خدا ترا
بکشد بخدا سوگند که خلیفی بهتر از من نخواهی یافت و آن ملعون ترا فریب داده است
و خدا ترا و او را هر دو بعذاب خود معذب خواهد کرد پس دو روز آنحضرت در
درد و الم ماند و بعد از آن بجد بزرگوار خود محمد مصطفی و پدر عالیمقدار خود
امیر المومنین ع ملحق گردید و معویه از برای آن ملعونه وفا بوعدهای خود نکرد و
بروایت دیگر مال را باو داد و او را بیزید ملعون تزویج نکرد و گفت کسیکه با امام
حسن وفا نکند با یزید وفا نخواهد کرد   بسند معتبر روایت کرده است
که جعده دختر اشعث حضرت امام حسن ع را زهر داد با کنیزی از کنیزان آنحضرت
و آن کنیز زهر را قی کرد و شفا یافت و در شکم آنحضرت ماند تا جگر مبارکش را پاره

کرد کهي بناز در اغوش خواهران میرفت کهي بدر دبدوش برادران میرفت
کهي دلش چه سپند بر روي آتش بود زالتهاب دل پاره پاره در غش بود کهي بنا لدپا
مي شد و فغان میکرد کهي ز سوز جکر رو بخواهران میکرد کهي بسوي برادر ز سوز
رو میکرد شکایت دل صد پاره را باو میکرد آمده در خبر آمده است که انحضرت
اسما را در خلوت طلبید و فرمود که اي بانوي ناساز کار من واي یار بي وفاي جفا
کار من بلا نکر کوم و در ذ پدم و فرزندان و برادرانم را از حال و کار تو واقف نکرده ام
و پوده از روي کار تو برنداشتم و مهم ترا بمحکمه قیامت کذاشتم از خدا هیچ شرمت
نیامد آخر دوستان با دوستان این کنند و با همچه من یار وفا داري بي سبب و جهتي
چنین کند اي یار کسي بي سبب یار کشد وانکه چه مني یار وفادار کشد تو دوست
مکو دشمن خود کیر مرا کس دشمن خود را بچنین زار کشد پس روي از وي بکردانید
و فرمود که برادر نرسي و مقصود و مطلوبي که داري نیابي پس امام حسین را اواز
داد و هم فرزندان و برادران را طلبید و بتقوي و طهارت و طاعت وصیت فرمود
و نقل است که ام کلثوم را کفت اي خواهر نام دار من و یادکار مادر بزرکوار من
فرزندم قاسم را حاضر کردان ام کلثوم بفرمود تا قاسم را آوردند امام حسن ع
و یرا در بر کرفت و روي بروي او نهاده هاي هاي بکریست و بعد از ان دست
قاسم را بکرفت و بدست امام حسین ع داد و کفت اي برادر دختر ترا نامزد پسر خود
قاسم کردم چون وقت اید بوي سپاري و نظر پدري و شفقت از وي باز نداري

نداري پس چون شب شنبه بیست و نهم صفر در امد حال بد آنحضرت بکردید و دیده
مبارک برهم نهاد و برادران و خواهران و فرزندانش همه جمع بودند بر سر بالین وي
چون دو پاس از شب کذشت چشم مبارک باز کرد و کفت اي حسین برادران و فرزندان
را بتو سپارش میکنم و ترا بخدا میسپارم و کلمه شهادت بر زبان مبارک راند و نص
وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ را نصب العین خاطر عاطر داشته و ایت وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا
لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ بر افواشته واحسرتا که سرو روان از چمن برفت
یعني که نور دیده زهرا حسن برفت از شوق کیسوش جکر نافه کشت خون وز هجر
رویش آب رخ نسترن برفت یعقوب وار دیده نرکس سفید شد کز مصر باغ
یوسف کل پیرهن برفت برادران بتجهیز و تکفین وي قیام نموده و بر سر پر
کرامت سپر نهاده به بقیع بردند و نزد جده اش فاطمه بنت اسد دفن کردند
و عمر عزیز آنحضرت بقول اصح چهل و هفت سال بوده و اندک زیاده و کم هم کفته اند
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
الحمد لله الذي البسنا بجوده لباس الوجود فاخرجنا عن كتم الاعدام واعطانا من فضله
مشاعر الحواس ومدارك العقول المدركة لما قصده الهداة من الكلام واسكننا
بلطفه ببيان الرسول وآله في رياض جلال آيات الاسلام وادخلنا برافته في حصن
ولاية سفن النجاة الذين من تمسك بهم نجي من بحار الذنوب والآثام ووفقنا
من رحمته لتحصيل العلوم الدينية سيما ما يتعلق بالعقايد ومسائل الحلال والحرام

والصلوة والسلام على صباح مشكوة الهداية وملاذ ينابيع الحكمة وينبوع دلايل المرام
طبود عقول الانام محمد الذي بعث الى الثقلين فتبين حج شريعته واضاء فجر ملته على وجه
الاحكام وعلى آله الذين هم مصابيح شوادع الجنود ومشادع موائد الجود ومظاهر مجاد الانعام
ومعالم قوانين الاحكام فيقول خادم بساتين المذهب الجعفري والشرع المحمدي
محمد جعفر الاسترابادي جعل الله عواقب اموره خيرا من المبادي ان النفوس الشاردة
باغواء الشياطين المادرة لما احتاجت الى الموعظة الحسنة في الرجوع الى مصادر العبادة
وموارد الطاعة اردت ان اؤلف كتابا جامعا لما يقتضي العبرة وترك محبة الدنيا الدنية
والاشتغال بما ينفع في الاخرة ليكون انيس الواعظين وجليس الغافرين ورتبته
على مقدمة ومجالس يكون كل مجلس منها مشتملا على مقدمة ابواب خمسة وخاتمة كما سياتي الى
ذكرها الاشارة اعلم ان اساس الموعظة ينبغي ان يبنى على مقدمة وابواب خمسة وخاتمة
اما المقدمة ففي بيان نبذ من مراد الله تعالى من كلامه العزيز وذكر سورة يقال انها مما اخذ
موالينا امير المومنين علي بن ابي طالب ع من التورية لاشتمالها على الموعظة الحسنة من الله تعالى
واما الابواب الخمسة فالاول منها في ذم الدنيا التي ترتيب بغرورها وغرق بزينتها وذكر القصص
والحكايات والروايات والتواريخ تحصيلا للعبرة وبيان الاخلاق على وجه يوجب حصول مرضات
الخلاق والثاني في مدح الاخرة ونعيمها وبيان نبذ من احوال الجنة والنار واحوال المكلفين في
عالم البرزخ والقيمة الصغرى والكبرى والثالث في بيان نبذ من مسائل اصول الدين والرابع
في بيان نبذ من مسائل فروع الدين من العبادات والخامس في بيان نبذ فروع الدين من المعاملات

من المعاملات واما الخاتمة ففي بيان نبذ من فضائل المعصومين سيما سيد الوصيين ويعسوب
الدين علي بن ابي طالب امير المومنين صلوات الله وسلامه عليه وعلى ذريته الطاهرين مع التعرض
لذم اعاديهم عليهم اللعنة الى يوم الدين وذكر نبذ من المصائب سيما مصيبة صاحب المصيبة
الراتبة والدمعة الساكبة غريب الغرباء واسير الكربلاء والذي اوذي بانواع الايذاء والمطعون
برمح الجفاء والمذبوح من القفاء وقتيل الظماء والمخضب بالدماء ومعفر الخدين بتراب الكربلاء
ومسبي النساء ومحروق الخباء الذي نحره منحور وصدره مكسور وراسه على القناة مشهور
وجسده في التراب غير مستور وجعل بلا غسل وكفن وكافور ومعفر الخدين مقطوع الودجين
وامي الوريدين باكي العينين المقتول يوم الاثنين ريحانة رسول الله ص ابي عبد الله الحسين
عليه صلوات الله رب المشرقين والمغربين فانها من اعظم المصيبات واجر البكاء عليها
من اعظم القربات فقد روي في حديث مناجات موسى ع انه قال يا رب لم فضلت امة محمد
على سائر الامم فقال الله تعالى فضلتهم لعشر خصال قال موسى ع وما تلك الخصال التي يعملونها
حتى آمر بني اسرائيل يعملونها قال الله تعالى الصلوة والزكوة والصوم والحج
والجهاد والجمعة والجماعة والقران والعلم والعاشورا قال موسى ع يا رب و
ما العاشورا قال البكاء والتباكي على سبط محمد ص والمرثية والعزاء على ولد المصطفى
يا موسى ما من عبد من عبيدي في ذلك الزمان بكى وتباكى وتعزى على ولد المصطفى
الا وكانت له الجنة ثابتا وما من عبد انفق ماله في محبة ابن بنت نبيه طعاما و
غير ذلك دينارا او درهما الا وباركت له في الدنيا الدرهم بسبعين وكان معافا في الجنة

وغفرت له ذنوبه وعزتي وجلالي ما من رجل امرأة سال دمع عينيه في يوم عاشوراء
وغيره قطرة واحدة الا وكتب له اجر مائة شهيد وايضا قد اشتهر ما روي عن النبي
من انه قال من بكى او ابكى او تباكى على الحسين وجبت له الجنة الى غير ذلك من الاخبار
الواردة في هذا الباب المجلس الاول في بيان نبذ من المقاصد المشتملة على ما اشير اليها
من الفوائد وفيه مقدمة وابواب خمسة وخاتمة اما المقدمة ففي تفسير الفاتحة قال الله
تعالى بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين الرحمن الرحيم مالك يوم الدين
اياك نعبد واياك نستعين اهدنا الصراط المستقيم صراط الذين انعمت عليهم
غير المغضوب عليهم ولا الضالين بيان روي عن الرضا ع ان بسم الله الرحمن الرحيم
اقرب من اسم الله الاعظم من سواد العين الى بياضها وعن النبي ص انه اذا قال المعلم
للصبي قل بسم الله الرحمن الرحيم فقال الصبي بسم الله الرحمن الرحيم كتب الله براءة للصبي و
براءة لابويه وبراءة للمعلم وروي انه من قرأ بسم الله الرحمن الرحيم معتقدا لموالات
محمد وآله الطيبين الطاهرين منقادا لامرهم مؤمنا بظاهرها وباطنها اعطاه الله
بكل حرف منها حسنة افضل من الدنيا وما فيها من اصناف جواهرها وخزائنها
ومن استمع الى قراءتها كان له ثلث
ما للقاري وكيف كان فالمعنى

كتبه ابن غلام دد قولي العـ حسين
فرغ من تسويد هذه الكتاب في ع ٢ محرم الحرام ١٢٧

لسع وغیره جهته ایسرح

قل الله اذن لکم ام علی الله تفترون نوشته م

برادو بند دوایت شکلی بطلط بطاطلط بوباق

چپ بند ددحین نوشتن وبیتن بکوبد عقدت علی الاسم الله

خوفلان نوعیح بکوبر سیر باذام نوبید بسم الله مجریها ومرسیها ان ربی

لغفور رحیم وهرورنکلانه بکورد محمد کوش کوزی دست بورکوش کوزی کناتشه

وبکوبد لو انزلنا هذا القرآن علی جبل لرایته خاشعا متصدعا من خشیة الله وتلک

الامثال نضربها للناس لعلهم یتفکرون خواندبورودی شفا یابد جمعة ج

امین شرح الله صدره للاسلام فهو علی نور من ربه بخواند

للرعاف دعاء انحضرت جناب ابن ایبست

الاابد لاحول ولا قوة الا بالله العلی العظیم اللهم ایاک نعبد و

بسم الله الرحمن الرحیم یا الله یا رحمن یا رحیم یا احد یا صمد یا ابد یا اله

ایاک نستعین الیک نقلت الاقدام وافضت القلوب وشخصت الابصار

محمد ومدت الاعناق وطلبت الحوائج ورفعت الایدی اللهم

افتح بیننا وبین قومنا بالحق وانت خیر الفاتحین

دعاء حضرت محمد مصطفی ع

یا مونس المستوحشین یا انیس

حساب [illegible]

حساب جمل [illegible]

([illegible])

(دانا احمر کوهی) مجربات

مجربات مجربات